SAN-ANTONIO

MĂNÂNCĂ IAURT DACĂ MAI AI CHEF...

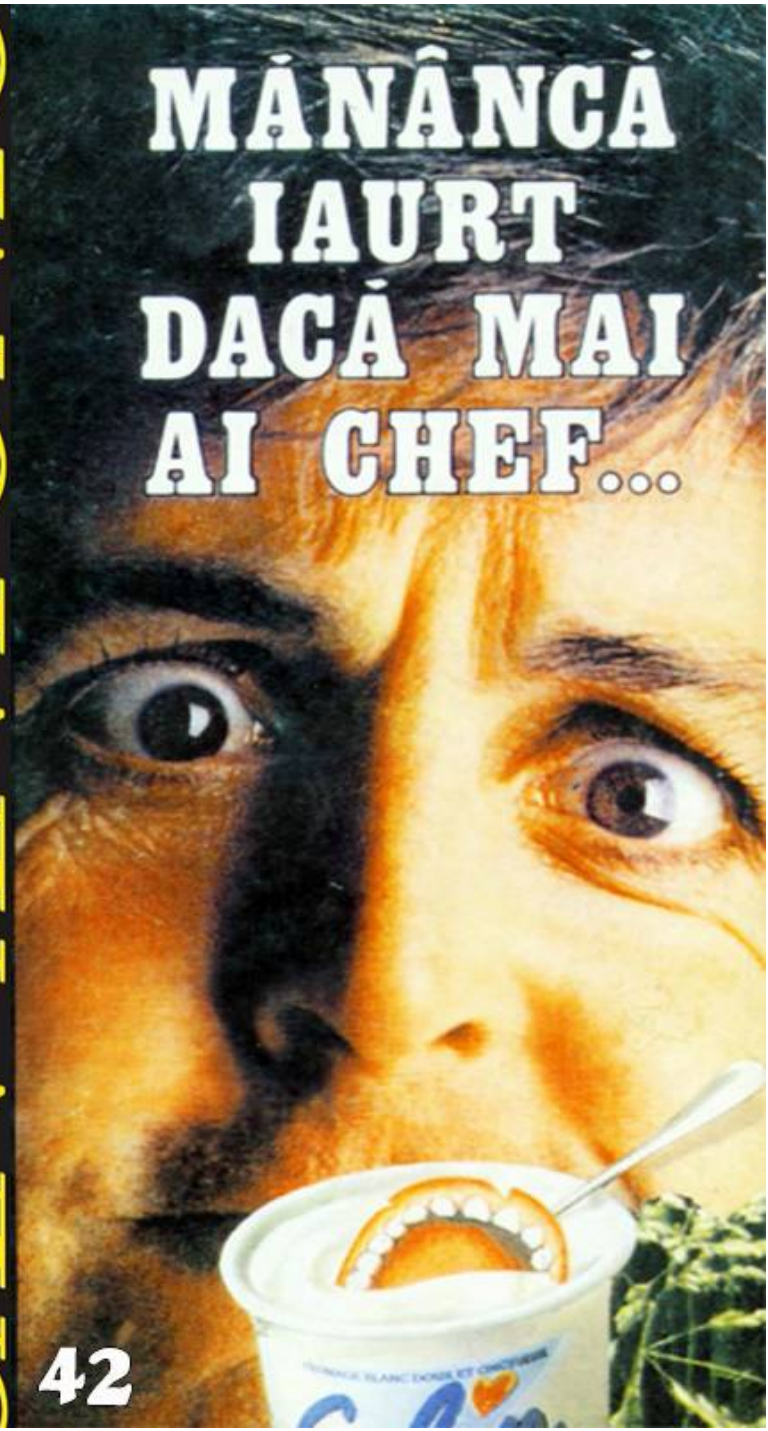

42

SAN-ANTONIO

MĂNÂNCĂ IAURT DACĂ MAI AI CHEF…

Original: TARTE À LA CRÈME STORY

Colecția San-Antonio nr. 42

Traducere de
MĂRGĂRITA VAVI PETRESCU

Editura Forum
1997

• UN PRIM CAPITOL DE O MARE FRUMUSEȚE, FOARTE PERCUTANT ȘI CARE-ȚI TREZEȘTE INTERESUL SĂ AFLI CÂT MAI MULTE

Alex Andri era dușmanul zgomotului, în special al celui care te agresează îngrozitor de îndată ce acționezi butonul unui tranzistor. Nu suporta muzica actuală, cântăreții vociferanți, publicitatea jalnică și alte prostii. Cu toate astea, își martiriza timpanele mai multe ore pe zi, pentru a se determina să tolereze epoca. Așa cum un pușcăriaș se străduie să măsoare cei șase metri pătrați ai celulei, pentru a se menține în formă, și el se obliga să asculte vacarmul undelor pentru a se obișnui. Dar ducea dorul, din tot simțul lui auditiv maltratat, melodiilor *Fascination* și *O sole mio*, care i-au marcat lunga lui existență.

Alex Andri conducea I.S.C.: Institutul de Înalte Studii Criminalistice, al cărui director fondator și unic mentor era. În mod accesoriu, mai deținea un birou de impresariat, menit să organizeze atacuri cu mână armată interesante, dar această ramură anexă își încetase puțin câte puțin activitatea, timpurile devenind improprii unor asemenea acțiuni, dată fiind lipsa de corectitudine de care dădeau dovadă răufăcătorii din ziua de azi. Alex se lăsase în mai multe rânduri tras pe sfoară ca un naiv de niște neisprăviți proaspăt scăpați din pușcărie, indivizi care-i aplicaseră întocmai directivele, se folosiseră de materialul lui, și apoi se pierduseră în ceață, fără să mai dea vreun semn de viață, o dată lovitura reușită. În contact cu aceste pușlamale amorale, bătrânul Andri simțea că moare și se învârtea în cocioaba lui căzută în ruină, ca într-o celulă, făcând economii ca să-și cruțe veniturile și dând doar din când în când lecții unor tinerei dezorientați care sunau la micul lui conservator al crimei, mai curând pentru a le hotărî o orientare, decât pentru a-i instrui în adevăratul sens al

cuvântului. Fiindcă Andri își pierduse îndemânarea în multe domenii, dar cel puțin își păstrase acel ochi infailibil care-i permitea să precizeze specializarea posibilă a unui ucenic-răufăcător.

După câteva ședințe, îi punea mâna pe umăr:

„Băiete, am să-ți vorbesc ca un tată, spargerile n-or să ajungă niciodată meseria ta, prea îți lipsesc reflexele. În schimb, calmul și siguranța mâinii tale mă îndreptățesc să te îndrum spre falsificarea biletelor de bancă. Ești talentat la desen."

Sau altuia:

„Tu ar trebui să te perfecționezi în violarea seifurilor, băiete, e limpede că ai înclinații către tot ceea ce înseamnă încuietoare."

Așa se desfășurau ultimii ani de viață ai bătrânului Andri în căsuța lui vetustă din Aubergenville care mirosea a mucegai și răsuna de miile de șoapte a curenților de aer vagabonzi.

În ziua aceea, o dimineață insignifiantă, cenușie și blândă, cineva sună la ușa Institutului. Bătrânul se forța să asculte *Varză Acră Jérôme* pe Europun; niște apucați, unii mai epileptici ca alții, cărora le-ar fi stat mai bine într-un balamuc decât într-un studio de înregistrare.

Alex reduse țipetele smintitului, dar niște urlete nu pot fi cu adevărat atenuate prin reducerea nivelului sonor: ele rămân urlete.

Directorul I.S.C. se duse să-i deschisă ușa unui bărbat destul de arătos, cu o privire caldă și perspicace, al cărui zâmbet încrezător demonstra că era un om sigur de sine.

Andri îl cântări, aprecie personalitatea musafirului și-l întrebă:

— Ce doriți?

— Aș vrea să iau niște lecții, îl anunță vizitatorul.

Bătrânul îl aprobă satisfăcut. Îl introduse pe noul venit într-o încăpere umilă și umedă, îi arătă un fotoliu din trestie, puțin dezarticulat. El luă loc în spatele unui birou metalic, ruginit pe la colțuri, și-și împreună mâinile descărnate pe o sugativă mare plină de mâzgălituri.

— Ce fel de lecții? întrebă el.

Vizaviul său îl privi cu un aer în același timp amuzat și înduioșat.

— Mi s-a vorbit mult despre dumneavoastră, dar nu prea știu în ce constă ciclul de studii, domnule Andri.

Oftând, moș Alex trase de mânerul dislocat al unui sertar recalcitrant. Se căzni să-l deschidă, izbuti și începu să scotocească înăuntru. Apucă o foaie de hârtie cu un text tras la șapirograf și-l întinse „clientului".

Acesta din urmă citi:

> Institutul de Înalte Studii Criminalistice.
>
> Director: Profesor Alex Andri, titular al unui număr de șaisprezece condamnări, dintre care cinci la curtea cu juri.
>
> Cursuri de:
>
> *Furt de buzunare.*
> *Furt prin efracție.*
> *Spălare de cecuri.*
> *Tâlhării.*
> *Tăinuire de obiecte furate.*
> *Falsificarea banilor* (*numai până la clasa a șasea*).
> *Atac cu mână armată.*
> *Escrocherii de toate genurile.*
> *Deturnări de fonduri.*
> *Curs de inițiere pentru intrarea în clasa ucigașilor cu plată.*
>
> Atestări ale foștilor elevi:
>
> Mulțumesc, dragă domnule Andri, datorită lecțiilor dumneavoastră simt că treburile merg strună.
>
> Dr. PETIOT

Jos pălăria pentru Alex, care m-a ajutat să ajung unde sunt.

Pierre LOUTREL
(zis Pierrot Nebunul)

Toată recunoștința mea lui Alex Andri, care mi-a ținut mâna ca să trasez primele crestături pe crosa revolverului meu P63.

Jacques MESRINE

Vizitatorul citi și încuviință.

— Foarte interesant, făcu el.

— Care dintre aceste specialități vă interesează? întrebă directorul I.S.C.

— Cea la care aspir eu nu figurează în catalog, răspunse bărbatul fermecător.

Bătrânul înghiți anevoie. Vocea de șacal în capcană a lui *Varză Acră Jérôme* ajunse până la el din odaia învecinată, scrâșnitoare ca un fierăstrău circular care a nimerit peste un nod în lemn.

— Ce vreți să spuneți? întrebă el pe un ton jalnic, fiindcă își pusese atâtea nădejdi în acest bărbat arătos.

Pentru a-i lumina lanterna (opacă), vizitatorul scoase din buzunar o tăietură dintr-un ziar, pe două coloane, cu hârtia pasabil îngălbenită.{1}

Alex își puse pe nas ochelarii, ale căror brațe, mai mult sau mai puțin dislocate, plecau în toate direcțiile, ca picioarele unei marionete. Citi tare cu jumătate de glas: „*Poliția a pus capăt ciudatelor performanțe ale lui Alex Andri, zis Aruncătorul de cuțite*”.

În loc să citească articolul, de care își amintea perfect, deși data de vreo treizeci de ani, Andri îl întrebă pe interlocutorul său din priviri.

— La vremea aceea, domnule profesor, pusese-ți la punct

un șiretlic diabolic, spuse acesta din urmă: lansați un pumnal purtător de mesaj în interiorul unei case. În mesaj se recomanda să se introducă imediat o anumită sumă de bani în mânerul pumnalului care continua să fie legat de dumneavoastră printr-un fir de nailon. Dacă victima se supunea, trăgeați totul înapoi. Dacă refuza, atunci aruncați un al doilea cuțit prevăzut cu un explozibil care făcea urât de tot la persoana în cauză. Oh! nu era vorba de a arunca în aer cartierul întreg, dar, oricum, s-au înregistrat pe vremea aceea serioase pagube materiale și destui răniți. Experiența v-a reușit cel puțin de șapte ori mai înainte de a cădea în cursa unui trecător eroic. Întotdeauna se mai găsește câte un Bayard[2].

Alex Andri oftă din rărunchi, în stare să frângă inima unei întregi asistențe. Zâmbi trecutului, se lăsă purtat de câteva evocări secrete, apoi clătină din cap și explică:

— N-am făcut decât să perpetuez meseria părinților mei. Tata avea un număr de jonglerie cu cuțitele și de la el am învățat. Era tare. Singurul eșec a fost atunci când a înfipt unul dintre junghiere în gâtul partenerei lui. Trebuie să mărturisesc că în ziua aceea nu era stăpân pe mișcările lui, fiindcă o surprinsese făcând dragoste cu grăjdarul șef. Eu am perfecționat tehnica, adaptând-o unor scopuri profitabile. Și dădea roade. Îi descumpănea pe târgoveți. Când primeau primul cuțit, își mișcau urgent fundul ca să facă rost de paralele cerute. Evident, nu puteam practica indiferent unde: trebuia să acționez nestingherit.

— Performanțele dumneavoastră, rosti viitorul elev, constau în distanța la care azvârleați cuțitul, în precizia lui nebună și mai ales, și mai ales, în faptul că traiectoria lui nu era rectilinie. Am citit că vi s-a întâmplat să aruncați cuțitul la o sută cincizeci de metri, prin partea de sus a unei ferestre, parțial mascate de un obstacol.

— Exact, prietene. La antrenamente reușeam performanțe și mai mari. Închipuiți-vă că eram în stare să înfig unealta într-un pachet de țigări aflat la două sute de metri într-o încăpere foarte slab luminată. Aș fi putut să rivalizez cu bătrânul meu,

dar circul nu era rentabil și pe urmă, mai trebuie să ai și vocație. Eu sunt de felul meu un sedentar.

— Aș vrea să retrezesc gustul pentru numărul dumneavoastră, declară musafirul. Așa ceva aș vrea să învăț.

Alex pufăi neîncrezător de câteva ori mai înainte de a scoate dintr-un buzunar o cutie cu niște grăunțe astringente din care își turnă în căușul palmei îndoielnice. O linse fără să se jeneze.

— Mă pui la grea încercare, fiule, declară el, clămpănind din proteză din pricina pastilelor.

— De ce?

— Sunt douăzeci și cinci de ani de când n-am mai pus mâna pe un cuțit, băiete! M-au lăsat puterile. Sunt bătrân și mușchii mei au ajuns niște amintiri; e nevoie de forță ca să poți reuși în acest joc de societate.

Începuse să-l tutuiască pe musafir, fără niciun motiv. Pentru el era ceva mașinal, sau mai curând impulsiv.

— Forța reprezintă distanța, obiectă bărbatul, dar ceea ce-i mai important e dexteritatea mâinii.

— Ce-ți închipui că numai mâna contează, prietene? Tot corpul participă, mă înțelegi? Din cap până-n picioare.

— Sunt convins. Și tocmai asta aș dori să studiez.

Alex Andri își ridică ochelarii pe care-i uitase pe nasul ca o spinare de capră. Îl mai privi o dată pe vizitatorul lui.

— Ar trebui mai întâi să-mi reiau antrenamentele.

— Reluați-le.

— Riscă să dureze multicel.

— Aștept.

— În orice caz, o să te coste cam scump, dragul meu.

— Am să plătesc.

Un nou timp mort cerut de arbitru. Bătrânul Alex cântărea argumentele pro și contra. Deocamdată, contra părea să atârne mai greu decât pro. Ca să-și dea timp să ia o hotărâre, întrebă:

— Nu faci parte din lumea interlopă, băiete, este?

— Așa credeți? rosti „clientul” cu un surâs.

— Cum să nu cred! Știu prea bine că în zilele noastre

răufăcătorii și-au schimbat pielea, totuși își păstrează aceeași privire, iar tu, dragul meu, n-ai ochii unui bandit.

— Unde m-ați situa în acest caz? întrebă vizitatorul.

Alex Andri clătină din cap.

— Nu reușesc să discern limpede. Ai o vagă latură intelectuală și totuși se simte că fizicul joacă un anume rol în viața ta activă… Zău așa, ești greu de definit, amice; ce meserie ai, dacă nu-s prea indiscret?

— Polițist, răspunse vizitatorul zâmbind.

Taica Andri nu se pierdu cu firea.

— Ha! ia uite cum se întâlnesc oamenii. Copoi din școala nouă; ce prostie că nu mi-a trecut prin cap! Și aruncarea cu jungherul în ce perspective se încadrează, în munca ta de pungaș?

— Top secret, maestre. Nu vă preocupați de nobila mea profesiune. Aici sunt un simplu client; cât despre bani, să nu vă faceți griji: dispun de fonduri secrete ca să-mi pot plăti toate fanteziile.

Bătrânul Andri tamburină pe mapa lui. Apoi o ridică și scoase de sub ea un formular de înscriere.

— Hai să încercăm, băiete. Tariful meu e de cinci mii de franci lecția. Trebuie să-mi plătești șase în avans.

— Am bănuții, bunicule, îl asigură polițistul, scoțând un teanc serios din buzunarul de la piept. Țineți aici treizeci de mii *made în Banca Franței*, și nu-s bancnote recuperate de la falsificatori, de altfel nu m-ar amuza să le plasez unui expert de talia dumneavoastră.

Moșul verifică totuși banii cu ochiul și cu pipăitul, după care îi îndesă rapid în sertarul lui magic.

— E în ordine, fiule, îți trec banii în cont, pe fișa de înmatriculare; pe ce nume s-o întocmesc?

— Dacă m-ați înscrie pe numele de comisar San-Antonio n-ar fi tocmai potrivit în arhivele dumneavoastră ultrasecrete, domnule profesor. Prefer să mă folosesc de pseudonimul Tonio-Vizionarul, ar fi mai în ton.

• UN EXCELENT CAPITOL DOI, SUPERIOR PRIMULUI, AM IMPRESIA, DAR S-AR PUTEA SĂ MĂ ÎNȘEL

Sala e plină ochi, ca un miner polonez în zi de plată. Seară de mare, de super, de hipergală. Asistă, în vechea lojă regală a teatrului Fedo Dotoradu, una dintre cele mai frumoase din Sofia, tovarășul Simeon Grozob, secretarul general al partidului, precum și soția lui, împreună cu doi sau trei demnitari de o mai mică importanță. Sosirea circului din Moscova reprezenta un eveniment și publicul făcuse o coadă lungă cât toate zilele ca să poată aplauda spectacolul, care era de calitate, ca bărbierul lui moș Sevilla, scump lui Beaumarchais.

Tovarășul Grozob urmărea totuși reprezentația cu un ochi distrat. Dacă noi, autor cu vechime ca storurile caselor din Neuchâtel, scriem că o urmărea cu UN ochi distrat, consemnăm un adevăr, pentru că tovarășul Grozob e chior. O rană glorioasă, de pe vremea când era dizident și lupta împotriva aliaților naziști, înaintea sosirii eliberatoare a Sovietelor.

Deci, Grozob e chior, dar nu se vede decât în prim planurile televizate, fiindcă posedă un ochi de sticlă, ceva mai expresiv ca cel zdravăn, dar în orice caz, mult mai tandru.

În această seară de gală, valorosul Secretar General era distrat, fiind preocupat de un complot în față care-i viza postul, și în cele din urmă, propria persoană. Om bătăios, nu putea suferi mașinațiile din umbra puterii. Era conștient că natura lui generoasă trezise multe aversiuni. Insuficient de abil sau de conciliant pentru a-și păstra locul pe viață. Numeroase erau termitele care-i subminau piedestalul. Dar majoritatea era încă ținută în frâu, fiindcă știa multe despre mulți oameni, însă apăruseră alții, cei noi, cei încă rămași curați, în legătură cu care nu poseda niciun dosar. Simțise în după amiaza acestei zile, în decursul unui consiliu suprem, că

echipa lui începea să se dezagrege ușurel. Era privit cu mai puțină fervoare, ascultat cu mai puțină atenție, ba chiar surprinsese un căscat abia înăbușit al tovarășului Boris Balachoz secretarul lui de un cincinal, în vreme ce el decortica bugetul agriculturii.

Un tunet de aplauze îl smulse din posomoreala lui hoinară. Grozob își părăsi gândurile și realiză că doi urși albi, îmbrăcați în dansatoare, tocmai terminaseră niște lupinguri pe motociclete.

Bătu puțin din palme așa cum stă bine unui înalt personaj, care nu se cuvine să-și manifeste prea puternic entuziasmul, atitudinea rezervată făcând parte din self-controlul unui om politic.

Un cazac evacuă cei doi urși. În vreme ce se demonta în grabă pista de viteză, o hoardă de clovni, deghizați în „Unchiul Sam", invadară scena vociferând atât cât era nevoie pentru pregătirea numărului următor.

Acest număr era cel al lui Ivan Dubov, faimosul aruncător de cuțite sovietic. Să-ți povestesc puțin în ce constă această reprezentație de music-hall, necunoscută în Franța, o cititorule din Garenne-Colombes, din Perpignan, din Fécamp, Caen, Maubeuge, Auxerre, Bourgoin-Jallieu, Pont-de-Bauvoisin, Croisic și de prin alte meleaguri nu mai puțin onorabile, unde treburi de o asemenea amploare sunt recunoscute legal și considerate de utilitate publică. Da: stai să-ți explic așa cum trebuie. Ascultă, ia-ți puțin timp liber și tot ce-ai mai vrea ca să pricepi cum stau treburile. Ivan Dubov e singurul, mă auzi? Singurul, unicul jongler care a pus la punct tehnica cuțitelor-bumerang. Jungherele lui sunt astfel făcute că le propulsează în sală unde ele se învârt în elipse urcătoare și coborâtoare ca să revină și să se înfigă exact acolo unde vrea istețul ăsta, în general, într-o țintă aflată aproape de el și de care stă rezemată o fată fermecătoare.

Ivan Dubov, până și el, merită să fie prezentat. Imaginează-ți un tip înalt de un metru cincizeci și cinci, gen sfarmă-piatră, lat de un metru șaizeci și opt, cu o barbă roșcovană, chel ca un afiș reprezentând un ou de struț fiert tare, cu ochi de

culoarea rubinului, umbriți (cum se spune curent) de sprâncene în flăcări.

Îmbrăcat într-un pantalon bufant din satin negru și o rubașcă de mătase albă larg desfăcută pe pieptul lui păros, e un spectacol prin el însuși. Acest om uluitor de abil e destul să se arate pentru a capta atenția.

Apăru în fascicolul unui reflector portocaliu (culoarea gloriei la zenit), culese fără să clintească aplauzele puse la dispoziția lui de un public frenetic, și așteptă ca ele să înceteze pentru a se pune pe treabă.

În dreapta și în stânga lui, sunt dispuse pe scenă două panouri care reprezintă drapelul sovietic, înțelegi? Slava Kusicusa, partenera lui, într-un costum din același roșu încântător ca și drapelele, se plasă în dreptul panoului din stânga, bine înfiptă pe picioarele desfăcute, cu mâinile în șolduri și surâsul, știi unde? Pe buze, da: ai ghicit.

În fața celui de-al doilea panou, au fost puse vreo șase baloane roșii, pe care era pictat vulturul american, cu târtița jumulită de pene. Lângă ilustrul jongler se află o masă fragilă, încărcată de cuțite.

Ivan Dubov luă unul dintre ele și-l făcu să se învârtească în jurul indexului său cu dexteritatea (mai exact lipsa de dexteritate) a unei fete care conduce o defilare, manevrându-și bastonul de sergent-major (nu tocmai major, fiindcă după mine trebui să fii nițel debil pentru a face așa ceva, dar mă rog, fiecare se realizează cum poate, nu?).

După această minimă performanță, răsplătită cu noi aplauze, Ivan Duvo (scuzați: Dubov) își aruncă primul jungher. Se produse ca efectul unei elice argintate în lumină. Cuțitul zbură învârtindu-se, urcă, își frână traiectoria circulară, de parcă era gata să se imobilizeze și să cadă, iar apoi o porni din nou și reveni pe scenă spărgând unul dintre baloane.

The delir!

Imperturbabil, bărbosul cu ochii roșii luă o nouă lamă și o lansă drept în fața lui. Asistența (publicul) începu să urle: dar, în loc să se înfigă în pieptul cuiva, jungherul urcă în direcția

plafonului, se învârti în jurul unui candelabru mare, stins, și se hotărî să se întoarcă la bază. Puf! Mai plesni un balon. Era ceva stupefiant.{3}

Uluitor era faptul că acest cuțit, o dată aruncat, părea brusc însuflețit de o viață proprie. Schimbările de orientare și de direcție îl făceau să semene cu un OZN lansat spre misterioasa noastră planetă pentru a încerca să sondeze prostia omenească.

Din loja lui, Simeon Grozob, captivat ca toți spectatorii, dădu uitării banda de șacali cu chipie care-i adulmecau urmele și-i săpau soarta ca niște viermi într-un măr căzut din pom.

Numărul era o adevărată magie.

La fel de impasibil, de stăpânit și de bărbos (îți dai seama că nu se putea duce să se bărbierească în timpul spectacolului), Dubov apucă un al treilea cuțit.

În clipa aceea se produse evenimentul.

Deodată, luminile de pe scenă se stinseră. Nu mai rămaseră aprinse decât becurile de siguranță. Cel aflat în loja secretarului de partid era de un albastru deschis, delicat. Un „Huoooooo!” nemulțumit străbătu asistența. Simeon Grozob clipi din ochiul lui valid.

— E vorba de o pană de curent sau asta face parte din numărul jonglerului, Jetuvomic? îl întrebă pe consilierul lui de paie, care-l escorta.

Dar nu mai auzi răspunsul. Se produse un șuierat scurt, o izbitură înfundată și Grozob simți în cap o lovitură care-l lipsi de orice gând. Șocul fu atât de puternic că era gata să cadă pe spate.

În penumbră, anturajul lui se impacientă.

— Ce s-a întâmplat, tovarășe Secretar de partid?

Grozob era inert, fulgerat. Soția lui, care dădu să-l atingă, simți strecurându-se peste brațul ei atingerea rece a unui obiect dur, târâtor. Scoase o exclamație în consecință și-și retrase repede mâna animată de intenții samaritene. Se produse o cascadă precipitată de șocuri mărunte și pe urmă nimic. Se scurseră două minute. Lumina reveni la fel de brusc

cum se și stinsese. Pe scenă, Ivan Dubov privea sala ușor năucit, cu un cuțit în mână, nemulțumit că fusese întrerupt prostește de o pană de electricitate, ai naibii să fie tâmpiții ăștia de bulgari care nu-s în stare să asigure lumina pentru spectacol cu tot Pactul de la Varșovia, cretinii. Și pe deasupra, îi mai iei și sub aripa sovietică, vii să le dai reprezentații extra, ca pe urmă, trosc: pană! Un motiv serios să înfunde gulagul (fără gulaș) toți responsabilii I.D.E.B.

Așa gândea Ivan în linii mari și în limba georgiană.

Dar ideile lui își schimbaseră direcția. Acolo sus, în loja secretarială (ex-regală, uneori prezidențială) domnea o mare agitație. Ocupanții ei erau aplecați în cerc ca pentru o grămadă de rugby. Se auzeau interjecții. Și strigăte, ca să zic așa. Generalul Iaurtositron, aflat în aceeași lojă, se ridică deodată și urlă arătându-l pe aruncătorul de cuțite.

— Polițiști! Arestați-l pe omul acesta!

Atunci, trei sferturi din sală se goli pentru a năvăli pe scenă și a executa ordinul.

Generalul arătă unul dintre cuțitele lui Ivan Dubov, găsit la picioarele lui.

— Atentat! Atentat! strigă cineva din restul de un sfert al publicului.

Întins pe mocheta grena a lojei, Secretarul își venea încet în fire. O gaură urâtă, rozalie, se căsca în fața lui, desfigurându-l. Își duse mâna într-acolo. Ochiul lui de sticlă dispăruse!

— Ochiul meu! Ochiul meu! strigă Simeon Grozob.

Soția lui, care era religioasă din fire, își făcu pe piept semnul secerii și al ciocanului pentru a le mulțumi lui Marx și Lenin că bărbatul ei scăpase cu viață. Demnitarii se lăsară în patru labe, pentru a încerca să găsească ochiul de sticlă.

Unul dintre ei acționă o brichetă, ca să studieze mai bine toate ungherele. Șeful poliției politice își notă în minte că era o brichetă de fabricație occidentală și își promise să-l aresteze pe coleg a doua zi pentru a smulge de la el ceva mărturisiri, rapid, cât ai zice pește.

Deși domnii aceștia căutaseră cu de-amănuntul, ochiul rămânea de negăsit. Generalul se strădui să explice că, din

fericire, cuțitul îl lovise pe secretar cu mânerul. Din cauza izbiturii, ochiul alesese drumul libertății și sărise poate în sală.

— Găsiți-l! Găsiți-l! ordonă Grozob, toți cei care nu-l vor găsi vor fi împușcați!

Se iscă fierbere. Efervescență ca într-un stup!

Dacă ochiul nu-i găsit, sunt un om pierdut, își zise secretarul Grozob, cu un soi de calm glacial.

Dar ochiul n-a mai fost găsit.

• CAPITOLUL AL TREILEA CÂNTĂREȘTE CÂT TOT CE-ȚI PLACE ȚIE

— Măcar l-ai dezimfectat? întreabă Bătrânul.

— În alcool de nouăzeci de grade, domnule director.

Satisfăcut, venerabilul rostogoli pe masa lui un soi de agată monstruoasă. E teribil de suprarealist un ochi pe o bucată de sugativă.

— Mathias e aici?

— În anticameră, domnule director.

Tăticul se îndreaptă pentru a-și sprijini spinarea de fotoliu. Se uită la mine grav.

— Ai făcut o treabă frumoasă, băiete, te felicit!

Încuiatul naibii! „Băiatul” se înclină sub greutatea laurilor.

— Într-adevăr, lucrul părea irealizabil, declară el. Vrei să-ți spun ceva, San-Antonio?

Spuneți, spuneți, stimate Boss, răspunde privirea mea.

— Pornită ca într-o doară, misiunea asta este una dintre cele mai reușite pe care le ai la activ.

— Mulțumesc, domnule di…

— Și-mi cântăresc bine cuvintele!

Așa-i: își cântărește bine cuvintele. Îți dai seama? Aștept să-și continue ideea.

Și Bătrânul rostește cele ce urmează:

— A fost dificil, nu-i așa?

— Să zicem, delicat, domnule di…

— Și periculos!

— Destul, domnule di…

— Ca să nu mai vorbim de timpul consacrat pregătirilor.

— Trei luni de antrenamente, câte patru ore pe zi.

— Ce idee și cu pumnalele astea! Cine ți-a dat-o?

— Minusculul meu creier, domnule di…

— Povestește-mi, povestește-mi tot, în cele mai mici detalii și în linii mari!

— Ei bine, problema care se punea s-ar putea rezuma astfel:

trebuia să smulg ochiul de sticlă al unui personaj de care nu te puteai apropia. În consecință, eram nevoit să acționez de la distanță, întâmplarea a făcut ca, ajutând-o pe mama să golească podul pentru a pregăti o cameră destinată lui Antoine, copilul nostru adoptiv, să nimeresc peste un ziar vechi. Providența a vrut ca privirea să-mi cadă pe un articol referitor la arestarea unui pungaș, pe nume Alex Andri… Citind despre șiretlicul sistemului său de escrocherii, mi-a venit ideea. Tipul m-a învățat să arunc cuțitul din cele mai incomode poziții și mi-a inventat o ventuză aspiratoare. Ajunsesem să fac minuni cu acest instrument. Când m-am simțit sigur de mine, am plecat la Sofia, unde am așteptat momentul propice. Mi s-a oferit destul de repede, datorită sosirii circului din Moscova. Unul dintre numerele șoc consta din aruncarea unor cuțite-bumerang. Ce ocazie strașnică! Travestiți în mașiniști, stăteam în culise, Béru și cu mine. Rușii ne luau drept bulgari și bulgarii drept ruși. Mi-am ales unghiul de lansare, iar Béru s-a ocupat de tabloul electric. Când faimosul Ivan Dubov a reușit să încingă asistența, la un semnal stabilit, Béru a stins luminile. Mi-am lansat ustensila în ochiul artificial al lui Simeon Grozob. Ventuza aspiratoare și-a făcut datoria. Nu-mi rămânea decât să recuperez cuțitul, trăgând de firul de nailon fixat pe mâner și apoi să arunc în lojă unul dintre cuțitele lui Dubov, pentru a lăsa să se creadă că avusese loc un atentat care ratase sau o mișcare greșită a jonglerului. Stratagema mea a fost așa de bine pusă la punct că bietul Ivan e interogat și acum de poliția din Sofia.

Bătrânul râde cu toată proteza.

— O lovitură de maestru, San-Antonio. O lovitură de maestru! O treabă scrupulos de curată, de îngrijită! Fără urme! Nicio bănuială. Și ochiul e aici! Chiar zici că l-ai dezinfectat?

— Asta a fost prima mea grijă, domnule di…

— Arunci, să intre Mathias.

•

Roșcovanul așteaptă într-un fel de anticameră, care nu-i chiar anticameră, pentru că scara pornește de aici, la fel ca și

ascensorul. Să zicem că-i vorba de un vast palier, mobilat cu o canapea de piele neagră, răpănoasă, de trei locuri, cu o masă joasă, care suportă reviste tehnice ale poliției și cu două fotolii mai mult decât obosite. Ceea ce e mai tragic în acest *no man's land* e lumina. Cea a zilei se strecoară printr-o fereastră cenușie și prăfuită, iar cea de schimb e furnizată cu zgârcenie de un glob lăptos, cu fundul garnisit de muște defuncte, respectiv de fluturi, că stai și te întrebi ce-or fi căutat în clădirea asta neurastenică niște creaturi așa de diafane și frivole.

Mathias aduce puțin soare în acest loc tragic, grație coamei lui în flăcări. Poartă un costum albastru-borât, o cămașă gri, niște pantofi care par a fi din piele de crocodil, atât sunt de surmenați. Așteaptă cu încredere în onoare și demnitate; așteaptă răbdător, încrezător și restul, convins că trăiește o clipă frumoasă a carierei lui conștiincioase. Tată al unor numeroase progenituri, fără un destin previzibil, însurat cu o nevastă care-l ține din scurt, îl terorizează, îl cicălește și-i rezervă muncile cele mai ingrate din gospodărie, nu mai așteaptă nimic altceva de la viață decât satisfacția muncii bine îndeplinite, mai mult ca avantajele pecuniare sau – cine știe? – sociale.

Îi fac un semn care-l pune instantaneu în mișcare. Intră în sfânta sfintelor, cum ai intra la Fecioara Măria mai înainte de a fi avut timp să te cureți de păcate, rigid, cu capul înclinat, oferit instanțelor superioare.

Bătrânul abia dacă se uită la el, îl salută cu un hârâit al gâtlejului, neirosit, fiindcă îi permite să-și dreagă glasul.

— Domnule director! Respectele mele respectuoase, domnule dir…

Bătrânul face un gest semi-agasat, care în orice caz înseamnă „Pe loc repaus!". Mathias tace.

— Stai jos! îl invită Achille.

Fâstâcit, Roșcovanu își depune a opta parte din fundul lui dezolant pe marginea unui scaun, cel mai modest pe care l-a putut găsi în această glorioasă încăpere.

— San-Antonio susține că ești un băiat competent, plin de

isteține, i se adresează Bătrânul.

Mathias mai-mai să se răstoarne de pe scaun. Pălește sub pistruii care îi acoperă fața. Dă să zică ceva, renunță. O simplă notă falsă de plătică, însemnând că nu se va mai regăsi niciodată în elementul ei natural și care strigă „O, Doamne” pe limba plăticilor.

Bătrânul continuă:

— Ceea ce-ți voi încredința e de o gravitate indicibilă.

Ei comedie: indicibilă! Numai cuvinte ca astea trebuie să găsească, nu?

Boss-ul mă vizionează pe sub sprâncene, cum privești de aproape pe deasupra unor ochelari făcuți pentru distanță.

— Îi putem spune tot, dragă? mă întreabă el.

— Ca mie însumi, îi răspund, suntem între polițiști.

Ruginitul îmi aruncă o privire de câine ciobănesc cu laba ruptă, care i-a fost pusă în atele (sau scânduri, dacă preferi, dar în acest caz banii nu se mai rambursează).

— Am luat notă, reia Venerabilul. În două cuvine, iată despre ce e vorba, înainte de a trece la treabă, Mathias. Bulgaria, cred că știi, altminteri n-ai avea ce căuta în serviciile mele, face parte dintre țările aliniate. Secretarul foarte puternic al Partidului, un anume Simeon Grozob, puțin cunoscut în Franța, pentru că noi ăștia, care ne tragem din Baudouin și din regina Angliei nu cunoaștem pe nimeni. Acest Grozob a căzut în dizgrația Moscovei și a propriei țări, unde atitudinea lui e considerată ușor deviaționistă. Pe scurt, de multișor i-ar fi fost trimis creierul să caute un glonț pierdut pe undeva în vreo celulă sau ar fi fost internat într-un azil psihiatric, dacă n-ar fi deținut un secret capital referitor la URSS. Mă urmărești, Mathias?

— Cu papapasiune, directorule domn! tremură Mathias.

Bătrânu se uită la mine.

— Ce zici, mă urmărește?

— Absolut, domnule di…

— Perfect.

Taica face un lucru care i se întâmplă arareori.

Își împinge spre spate fotoliul seniorial, pune picior peste

picior, și-și trece degetul gros în răscroiala biconvexă a jiletcii.

— Din clipa asta, va trebui să-ți deschizi bine urechile desbârnate, dragul meu Mathias, cărora, în paranteză fie spus, s-ar cuveni să le tunzi smocurile de păr roșcat, îți dau un aspect dezordonat. De fapt, nu te deranjează că ești așa de roșcovan? Nu! Cu atât mai bine. Trec la elementul capital al cazului. Noi suntem dintre cei care ne punem întrebarea de ce, fiind deținătorul unui secret, Rușii nu l-au neutralizat. Dintr-un studiu riguros, a rezultat că Grozob și-a depus secretul într-un loc sigur, altminteri, ce părere-ți faci, amicii noștri popov, nu? Bun! Dar unde? Serviciile secrete sovietice, americane, britanice, israeliene și altele au făcut imposibilul pentru a afla adevărul, dar zadarnic! Și un pârlit de francez, mă auzi, Mathias? un știurlubatic plătit cu un salariu minim pe economie a dat peste niște informații, fără a căuta nimic anume, și tocmai de aia. Tipul ăsta și-a petrecut vacanța în Bulgaria, stau și mă întreb ce vacanță o mai fi fost și aia? Pricepi cum stau lucrurile, nu? Ia deschide fereastra, dragă, ție nu-ți miroase urât? Ăsta miroase, San-Antonio! Toți hiper-roșcovanii miros! Groaznic, ca o menajerie. Nu-i vina lor. Că ei se spală totuși. Ia zi, Mathias, nu te speli bine? O baie pe zi, nu-i așa? Știi: am o metresă roșcovană. Strașnică, dar te trăsnește la cap. Ca o sălbăticiune! Bun. Să reluăm… Pârlitul meu, plătit cu te miri ce și mai nimic, în vacanță. Imbecilul ăsta păcătos, printre alte defecte mizerabile, dintre care cel de a fi sărac lipit, se mai și droga. Îți dai seama! La Sofia! I s-a găsit hașiș în bagaje. Un pârlit și hașiș!

Încep să râd.

Râde și el.

Reia la fel de sec:

— Mathias. Trebuie să te duci la o mare parfumerie din foburgul Saint-Honoré, să ceri un deodorant corporal pentru roșcovani, există așa ceva. Cunosc eu o prostituată roșcată care-l folosește. Desigur, e nevoie să te pulverizezi din două în două ore, dar e foarte eficient. N-ai să uiți? San-Antonio, să i-l treci pe o notă de cheltuieli, la rubrica taxi. Unde am rămas? Aha, la târfulița aia roșcată! Grozavă! Nemaipomenită!

Singura căreia îi reușește un „i” grec lubric fără să-ți rupă gura; dar să fi văzut ce antrenament! Totul se obține cu prețul unor mii de dificultăți, asta-i legea vieții. Deci, pârlitul meu e reținut de poliția bulgară și aruncat după gratii. Aici se regăsește în tovărășia unui prizonier sleit, căruia din ființa umană nu-i mai rămăsese decât silueta și glasul. Francezul nostru se interesează de soarta nefericitului. Dar conversația lor e sumară: unul nu știe decât bulgărește, adică aproximativ, iar celălalt, franceza de periferie.

Bătrânul se enervează:

— Mă urmărești, Mathias?

— Foarte bine, domnule di…

— Bun, atunci urmărește-mă fără să mai dai din picioare, îndurare, devii insuportabil, băiete. Sunt sensibil cu olfactivul. Cel mai mic miros mă agresează. E totuși cumplit să puți în halul asta! Continuu… Fumătorul meu de hașiș e descurcăreț, pârlit, drogat dar parizian. Ce metodă de comunicare a izbutit să pună la punct, aspectul nu a putut fi elucidat, fapt e că a reușit. Iată că-l ia la descusut pe tovarășul lui de suferință. Acesta îl lămurește că e închis de vreo cincisprezece ani. Aparținuse poliției secrete a partidului. Într-o zi a primit ordin să-l lichideze pe un anume Razpei, un meșter care confecționa proteze oculare. S-a achitat de misiune. La întoarcere, a fost arestat, acuzat de crimă și zvârlit în pușcărie. De atunci putrezea acolo, așteptând să fie judecat. Oficial, se afla în arest preventiv. Nu vedea pe nimeni. Acel tovarăș îi fusese adus pentru că era francez și nu putea vorbi cu el.

Bătrânul jubilează.

— Așteaptă puțin, Mathias! Așteaptă puțin, băiete! Dar fii drăguț: dacă vrei să continuu, depărtează-te de biroul meu, te rog. Nu mult: doar trei patru metri, încep să fiu serios incomodat. Eu nu înțeleg de ce nu se face nimic pentru roșcovanii ăștia, zău așa! Și dumneata, San-Antonio? Ce zici, nu te indignează faptul că acești nefericiți sunt lăsați să exale duhori în tăcere? Ar fi câte ceva de făcut, prieteni! O, la, la, câte ar mai fi de făcut pentru ameliorarea condiției umane! Uite, să luăm aeronautica, de pildă, găsiți că e normal să se

petreacă mai mult timp pe aeroporturi decât în avioane? E ceva care nu-i în ordine, nu? Ei bine, și cu roșcovanii e același lucru. Un roșcovan poate avea o figură frumoasă, nu? Poate fi de caracter. Și atunci, de ce să pută în halul ăsta? Vă ziceam dar, că pârlitul meu a stat câteva luni prin pușcăriile bulgărești, foarte bine. Din fericire pentru el, era înscris în P.C. francez, și, datorită acestui fapt, a beneficiat de o relativă indulgență. La ieșirea din închisoare s-a prezentat la consulatul francez pentru a fi repatriat. Aici, i-a povestit aventura lui viceconsulului, care, ca un om isteț ce se afla, a adresat, pentru orice eventualitate, un raport pe Quai des Orfèvres. De aici, a fost înaintat la Securitate. Acest episod, în aparență banal, a atras atenția unei persoane responsabile. Departamentul Negru a început o anchetă la Sofia și a putut stabili că protezistul ocular, Razpei, fusese cel care fabricase ochiul de sticlă al lui Simeon Grozob. În acest stadiu, am intrat eu în circuit. Voi mă cunoașteți, flăcăi? Sunt omniprezent. Indispensabil. Dumnezeu Tatăl! Genial! Înțeleg fulgerător că secretul lui Grozob rezidă în ochiul lui de sticlă. Urmăriți-mi raționamentul: meșterul de proteze e asasinat de îndată ce și-a dus treaba la bun sfârșit, iar apoi, asasinul lui e trimis la răcoare, pentru ca povestea să nu facă valuri. Atunci, am început să-mi bat capul, Mathias; în ce mod am putea intra în posesia ochiului. Fiindcă eu nu put, Mathias, eu gândesc!

Culege bila de sticlă și i-o prezintă, cum probabil i-a fost prezentat Mariei-Antoinette faimosul colier, care l-a făcut atâta să bocească pe Ludovic al XVI-lea.

— Iată aici, prietene, concluzia reflecțiilor mele! Ochiul! Ochiul lui Simeon Grozob! Între degetele mele. A fost dezimfectat, poți fi liniștit. O chestie ieșită dintr-o orbită comunistă, îți dai seama! Am să ți-l dau, Mathias. Da: dumitale. Iar dumneata îi vei smulge secretul. La prima vedere, dacă mă pot exprima astfel în legătură cu un ochi, nu are nimic deosebit. Și cu toate astea, ascunde ceva foarte important. Dumneata trebuie să descoperi acest ceva! Neapărat! Repet: ne-a-pă-rat! Ai înțeles? Sută în sută? Îți interzic să mai ai de a face cu altceva mai înainte de a reuși,

ai priceput, Mathias? Interzis să faci amor cu nevasta, să te ușurezi, să privești la televizor, chiar dacă ar fi vorba de Guy Lux. Ai să lucrezi asupra acestei probleme fără să te precupețești. Mai trebuie să-ți repet, sau ai băgat la cap?

— Am înțeles perfect, domnule dir…

— Foarte bine. Ține ochiul. Stai așa: am să-l las în scrumieră și am să mă trag înapoi în timp ce ai să-l iei. Apucă-te de treabă imediat, aștept raportul și mă mir că încă nu l-am primit. Dacă îmi aduci soluția clară și temeinică într-un răstimp record te voi recompensa, băiete. Ce anume ți-ar face plăcere? Ia zi? San-Antonio, dumneata care-l cunoști, ce i-ar putea face plăcere?

Zâmbesc.

— Știu eu, domnule director, butoniera lui Mathias a rămas virgină, și…

— S-a făcut! strigă Boss-ul. O decorație! are s-o aibă. Mathias, vei avea o decorație. Dar să nu-ți închipui că am să ți-o prind eu în piept: miroși prea tare ca să risc o îmbrățișare.

• CAPITOLUL PATRU, CARE ZICE BINE CE VREA SĂ ZICĂ DAR E PLIN DE SUBÎNȚELESURI. ÎN FINE, ESENȚIALUL E SĂ FIE VICIOS, NU?

Saxofonul e un instrument de clovn și tocmai de asta mă emoționează. Sonoritățile lui îți gâdilă sufletul. Te gândești la lumini, la clipe de bucurie fragilă. La de toate.

Ascult lamentările unui saxofon pe o ulicioară din Veneția, nu prea departe de teatrul Felice. Ulicioara dă într-o mare arteră, al cărei nume l-am uitat, dar așteaptă-mă aici, merg să-l caut în Guide Bleu (din Vosgii Gazați) ……

……

Aici se intercalează o scurtă absență a maestrului.

……

Asta era! Se numește Calle Larga XXII Marzo. E cu putință să memorizezi un asemenea blazon? E preferata mea din cetatea lui Casanova. Îmi plac dimensiunile ei, calitatea magazinelor care o mărginesc, dalele de piatră pe care se duc și vin câinii din cartier, cu botnițe ce te fac să te gândești la torturi antice. Buticuri de anticariat, în principal. Unele vând niște porcării din sticlă care-i farmecă pe turiști. Sticla e o materie pe care o urăsc, excepție făcând câteva picturi naive datând din secolul al 17-lea, executate pe sticlă.

Mă opresc în fața unei librării din capătul străzii, unde nu se vând decât cărți vechi, în legături venerabile, stampe, măști venețiene, de un trecut nobil, ce mai. În vitrină se etalează un plan al Veneției din secolul al șaisprezecelea, cred. Constelat de pete cafenii. Hârtia suportă cu greu anii, chiar când e fabricată din lemn. Sunt indicate cele patru puncte cardinale. Caractere emoționante, puțin neregulate. Ia te uită, textul e redactat în franceză. Mă apuc să compun anagrame. *Rond*, *tes*, *dus*, *saute*! Haios. S-ar traduce: *nord*, *est*, *sud*, *vest* de către

Sana, spiritul agil al secolului. Alături de hartă, o gravură extrasă dintr-o carte de botanică, reprezentând volbura. Știu că Félicie a mea e îndrăgostită de rochița rândunicii (acolo mor, unde m-am legat). Prin urmare intru. O damă, cu nimic mai binevoitoare dacă ar fi fost franțuzoaică, îmi arată prețul. Accept și ea se duce să ia planșa (colorată de mână) din vitrină.

În magazin se află un cuplu. Persoane elegante. În jur de treizeci și cinci de ani. El, un blond șaten ondulat, e cufundat într-o carte groasă, cu coperte din marochin violaceu. Ea, ea așteaptă așezată (ca sfântul François de) cu aerul de a se plictisi politicos. Fermecătoare creatură, brunetă cu ochi albaștri, îmbrăcată cu un bun gust burghez.

În vreme ce vânzătoarea îmi confecționează un soi de pachet, privirile noastre se întâlnesc. Și atunci, ce să-ți spun, e *very* lipsit de sens, total neobișnuit, fulgerător; într-o secundă această dublă privire devine lubrică. Exact precum îți spun. Frumoasa doamnă, care-și așteaptă soțul, trebuie că-i puțin nimfomană sau altceva, fiindcă mă violează dintr-o ocheadă, ca un șfichi de bici. Iar pe mine această privire vehementă mă sfredelește în părțile academice. Ridic pavilionul central, brusc; din profil, materialul meu de combatant probabil că seamănă cu un tun antiaerian. Ne întâlnim precipitat din priviri. O asemenea intensitate îmi face rău.

Mă cuprinde ca o tristețe. Revolta celui care nu vrea să rămână cu buzele umflate. Îmi spun: „Nu-i cu putință! Am să plătesc, am să-mi iau pachețelul și am să plec! Nu, nu, nu!”

Pot face altceva? În viață ești supus porcăriilor astea de constrângeri, numite convenienețe. Cele mai elementare interzic unui tip să se arunce peste o damă aflată lângă soțul ei. Și atunci?

Îmi scot stiloul. Pe jos văd o bucățică de hârtie. O ridic. Scriu în grabă cu litere de tipar: *Gritti Palace, camera 328*.

Și acum?

Dama continuă să mă fixeze. Am să îndrăznesc oare să-i întind acest scurt mesaj? Imposibil! Dacă începe să vocifereze? Să strige „Ce te-a apucat, ce înseamnă asta, imbecil ordinar!”

În italiana modernă! Există unele muieri, cărora le face plăcere să seducă un idiot și, când l-au îmbrobodit bine, îl tratează de satir.

Pachetul meu e gata.

— Grazie, signora.

Luând gravura ambalată, las capătul de hârtie pe o masă plină de cărți, în fața damezei, după care ies urgent, fără a mai schimba alte ocheade.

•

Valetul de pe etaj îmi aduce un *Pim's Number One*. În cazuri de excepție constituie băutura mea de zile mari. Nu gustul e cel care mă seduce, ci culorile. Coajă de castravete, de portocală, o rămurică de mentă proaspătă, o cireașă din dulceață, ai impresia că bei o grădină întreagă.

Aștept fără nicio speranță, și totuși ceva îmi spune că „ea" va veni.

Au trecut două ore de când m-am întors la hotel. De jos, se aud gondolierii strigând cât îi ține gura. În fața mea se desfășoară acoperișurile Veneției, punctate de mici terase înflorite, cam artificiale, desigur, dar atât de romantice. Un bărbat voinic, cu torsul gol, udă florile din glastre cu o stropitoare miniaturală.

Îmi beau Pim's-ul. Sunt în halat fiindcă am făcut un duș. Am dat drumul la radio și o cântăreață italiancă se străduie din răsputerile coardelor vocale.

Așteptarea asta are ceva stupid. Zadarnic. Și puțin umilitor. Crezi că tipesa gătită ca o burgheză nu-și va asuma un asemenea risc! Și cu toate astea, ceva în mine, care n-a uitat acea dublă privire, mă conjură să aștept. Tu ce-ai face în locul meu? Mă comport cu atât mai prostește și bizar, cu cât am o treabă de rezolvat. O întâlnire importantă pe Campo San Maurizio, cu signor Influenza. De o oră ar fi trebuit să mă aflu în apartamentul lui pentru o întrevedere de maximă însemnătate.

Un porumbel dolofan se lasă pe pervazul ferestrei mele. Teritoriul lui nu-i în piața San Marco, prea frecventată de alți confrați, ci în cartierele bogate, discrete, unde se pot găsi

firimituri de cornuri pe terase.

Îi zâmbesc. E pentru prima oară când zâmbesc unui porumbel. Se uită la mine fără să se sinchisească. Și atunci aud cling-clingul soneriei pe două tonuri.

Dau fuga să deschid. Cu o fracțiune de secundă mai înainte îmi netezesc părul ciufulit la spate de speteaza fotoliului.

Victorie!

Ea e. La fel ca la magazin.

Nu ne spunem niciun cuvânt. Femeia intră rapid, fără să mai ezite întârziind pe ștergătorul de la ușă.

Se îndreaptă în viteză spre pat. Dintr-o mișcare își descheie fusta. Pe dedesubt, nu poartă nimic. Trece la corsaj. Pe dedesubt, nu poartă nimic, în afara sânilor ei admirabili. Se așază pe marginea patului, impudică și așteaptă, privindu-mă cu o expresie, îți jur, aproape patetică. Eu îmi arunc halatul dintr-o mișcare a umerilor. Mă apropii de ea ca un somnambul și o înlănțui fără să strig păzea sau orice altceva. Niciun cuvânt prealabil. Nicio mângâiere introductivă. Totul e de o brutalitate ieșită din comun, și se desfășoară într-o vagă improbabilitate. Ca atunci când îți pierzi mințile, te prinzi? Fac dragoste pe rupte. Cu o ferocitate rurală. Ca un taur în călduri. Ce ciudat abandon în această frenezie a cărnii! Ce pură minune senzorială! Ya yaaaa! Mă autoîncânt: suntem aici, ea atât de total necunoscută și pasionată, eu atât de simultan. Dați bătaie, băieți, haida!

O îmbrățișare fără leac. Mort, care ți-ar mai fi victoria? întreba Roll Mops. O posed pe această ființă într-o goană impetuoasă, așa cum a venit și ea, fără un cuvânt. Evoluăm în azururi. Zburăm departe de noi. Ne împlinim. Explodăm. În același timp, ca întotdeauna într-o îmbrățișare în afara competiției… După care, trecem prin perioada de sfârșeală indicibilă. Te simți epuizat și binecuvântat. Politicos, o las să treacă. Aș vrea să-i explic partenerei mele că sala de baie este acolo unde îi e locul, dar vezi, apartamentul 328 din *Gritti* nu-i Chambord. Reține că nu-i rău sub raportul confortului, dar dimensiunile sunt mai modeste. Femeia se ridică. Își ia fusta.

De îndată ce iese din cameră, aud foșnetul stofei. Apoi ușa

care se închide. Ce? Pasionata damă să fi plecat fără să spună un la revedere și fără să treacă pe la baie? Sar în sus. Exact așa-i. A omis să se mai folosească de apă.

Totul s-a petrecut fără să schimbăm un singur cuvânt, mă auzi? Nicio vorbă, actul!

A venit și a plecat! Nu știu nimic despre ea, nici măcar de ce naționalitate e. Probabil n-o voi mai revedea niciodată. A fost aici, sub mine. Iar acum n-a mai rămas decât un subtil parfum în urma ei. Ceea ce înseamnă mai mult decât nimic!

•

Soția lui vine să-mi deschidă.

Una grasă și bondoacă, Cu părul alb-albăstrui, creț. Bonton, haleală bună. Mustăcioară, dar blondă. Privire incisivă, dar furișă. Duce după ea mirosuri de parmezan și pește.

— Da: signor Influenza s-a întors. Dar e la masă.

— Am promis să vin mai devreme, nu-i așa?

Îi debitez scuze bine ticluite. Ceva neprevăzut: mașina mea blocată într-un ambuteiaj în piața San Marco.

Nu apreciază spusele mele și se încruntă nemulțumită.

— Merg să văd dacă signor Influenza vă poate primi acum.

Signor Influenza poate.

Își face apariția în cămașă, bretele, papuci, scociorându-și dintre dinți molecule de sepie à la venețiene. E un om scund și îndesat, deloc vesel, foarte brunet, pieptănat lins. Îngrijorat. Să-i dea nevastă-sa bătăi de cap? Dacă nu, ce altceva ar putea fi? Pare sănătos tun și probabil câștigă bine dacă e să mă iau după apartamentul lui confortabil.

— Comisar Sanantonio{4} din Parigi, mă prezint eu.

Se înclină și privirea îi devine neliniștită.

— Vin pentru o consultație, signor Influenza.

Vie surpriză a celui în cauză.

— Dar nu sunt dottore, obiectează el scuipând, gen Béru, o bucățică de sepie, care ar fi putut constitui o masă copioasă pentru două furnici roșii în puterea vârstei.

— Sunteți mai mult de atât, mă grăbesc eu să-l asigur. Reputația dumneavoastră a depășit frontierele scumpei Italii.

Lingușelile își arată întotdeauna roadele. Tipul e mai puțin

crispat și un proiect de zâmbet îi face gura să tremure. Seamănă cu Dario Moreno, imperisabilul interpret din „La Marmite”.

Deocamdată îmi indică un scaun garnisit cu satin violet, care te-ar umple de hemoroizi episcopali.

Mă așez, îmi încrucișez picioarele, ușor nesigure după amorul la înaltă frecvență la care am participat.

— Domnule Influenza, reiau eu, ați fost unul dintre cei mai remarcabili lucrători în sticlă de Murano. Dumneavoastră vi se datorează, printre alte capodopere, reconstituirea Palatului Dogilor, bustul mareșalului Stalin, Naiada cu caracatița, care figurează în muzeul din Tokio, statuia lui Pinocchio și o întrecere de gondole pe Canal Grande, exact?

— Fantastico! face interlocutorul meu, de-a dreptul uluitor, cum de știți toate astea, signore?

— Așa cum se știe că Gioconda e la Luvru, Bruxelles în Belgia și că președintele Carter a fost negustor de arahide, dragul meu!

Plesnesc din degete.

— Celebritatea se propagă precum undele herțiene. Ceea ce-i deosebit în cazul dumneavoastră e că, ajuns la apogeul gloriei în prelucrarea sticlei, ați cotit brusc pe o cale neașteptată. Ați fost un artist în ale decorației, dacă pot să spun astfel, dar în dumneavoastră s-a operat o profundă modificare și ați devenit, într-un timp foarte scurt, un artist în confecționarea protezelor oculare.

— Da, la origine e un accident banal.

— Îl știu, signor Influenza. Socrul, care muncea ca găuritor de macaroane într-o fabrică din Mestre, și-a băgat ca un prost una dintre ele în ochiul drept, pe care l-a pierdut iremediabil.

— Era stângul, signor, mă prinde el pe picior greșit; dar manifestând multă indulgență față de sosul tomat.

— Iertați-mi greșeala, signore.

— Nu face nimic.

— Deci, socrul dumneavoastră și-a pierdut ochiul stâng și, după tratament, i s-a confecționat un ochi de sticlă. Numai că irisul scumpului tătic al admirabilei dumneavoastră soții era

așa de deosebit că era imposibil să fie reprodus exact.

— Groaznic signore! se indignează retrospectiv gazda mea.

— Și atunci, v-ați apucat să-i faceți unul chiar dumneavoastră, reiau, eu, și a fost o asemenea reușită, o perfecțiune atât de absolută, încât la spitalul de oftalmologie s-a decretat că-i o capodoperă. Profesorul Ochiali da Sole, de la facultatea de Parmezan, ale cărui lucrări sunt de notorietate în toată Europa, v-a implorat să vă consacrați acestei misiuni atât de delicate, cum este ochiul fals, numit de noi în Franța: lampion-fals. Și dumneavoastră, conștient de aportul pe care l-ați aduce științei, ați acceptat! Părăsindu-vă operele de artă, pod de suspine, elefanți roz și alte porcării ale genului, v-ați consacrat de atunci întreaga pricepere pentru realizarea protezelor oculare. Și ce drum ați parcurs, dragă signor Influenza! Vi se smulg ochii din mână. Grangurii din lumea largă apelează la dumneavoastră. În mediile bine informate se știe că ochiul de sticlă al reginei Angliei e opera dumneavoastră, ca și cei doi ai marii noastre actrițe Dalida. Bravo!

Mă ridic să-l îmbrățișez, ceea ce nu-l lasă indiferent, dovadă, îmi propune un pahar de Martini Bianco.

Marele vibrato emoțional o dată disipat, scot din buzunar o cutiuță de carton.

— Serviciile Secrete Franceze au nevoie de dumneavoastră, signore.

Extrag din culcușul lui moale și roz ochiul de sticlă capturat de pe frumoasa față a lui Simeon Grozob.

Fiindcă a venit clipa să-ți mărturisesc ceva, banditule: Mathias n-a descoperit nimic suspect în acest ochi. Nu conține niciun microfilm, nicăieri nu-i gravată nici cea mai neînsemnată formulă. Ore întregi, zile și nopți, Roșcovanu a stat închis în laboratorul lui cu această bilă de sticlă, fără a-i putea smulge secretul, dacă ar fi existat vreunul. O ființă extenuată și indecorabilă a sfârșit prin a-mi restitui trofeul, recunoscându-se învinsă.

Te scutesc de nervii, de mânia, de furia și de vociferările Bătrânului! De stanțele lui asupra soartei vitrege! De tiradele

despre incapacitatea noastră romană! De sarcasmele feroce și declarațiile umilitoare. O muzică!

— Ia-l de aici, fă-ți din el breloc! mi-a zis aruncându-mi ochiul de sticlă în cap.

Am prins ochiul de schimb al lui Simeon și i-am dat drumul în *my pocket*. M-am dus val-vârtej cu Maserati al meu până la *Hanul Cerbului Împăiat*, din pădurea Rambouillet, în compania unei cocote cu care am făcut amor patruzeci și opt de ore în șir. Ca urmare a cărui fapt, mi-a venit o idee, cea de pe urmă. Operațiunea ultima șansă. Testul disperării. Riscuri serioase, tot ce se poate, dar n-am încotro.

După o documentare temeinică, iată-mă în salonul lui signor Influenza, prințul ochiului de sticlă.

Îi întind obiectul, îl ia în căușul palmei lui de artist, îl clatină ușor ca pe o pepită în nisipul aurifer conținut de faimoasa sită a căutătorului de aur.

— O lucrare destul de banală, signore, mă informează el, asociind o mutră dezgustată.

— Tot ce se poate, domnule Influenza, dar am venit să vă cer să-mi reproduceți acest ochi la perfecție. Vreau să-mi faceți unul exact la fel, mă înțelegeți?

— E pentru un orb?

— Nu, îi răspund, e pentru o încercare de a vedea mai limpede.

• CAPITOLUL CINCI, DE O EXTREMĂ TENSIUNE CARE NU-I MENITĂ S-O AMELIOREZE PE A TA

Ne însoțește o interpretă, o fată destul de drăguță, dar îmbrăcată fără gust, model oficial țară-din-est. Arată rău în taiorul prost croit, care nu reușește să-i compună o siluetă masculină, așa cum se intenționa din capul locului, pentru că femeiușcă în chestiune are forme incomprimabile și teribil de armonioase. Foarte brunetă, tunsă un adevărat masacru, ochi de un albastru-vis, obraji trandafirii, e înzestrată de la natură cu tot ceea ce alta și-ar fi compus dintr-o groază de artificii.

Béru își cară aparatul de fotografiat Nagra cu gesturi blazate de profesionist, terminând de mestecat ceva dubios cumpărat de la un băcan-măcelar-cârnățar din Sofia.

Ne aflăm în Casa Poporului, o clădire simpatică în măsură să-ți provoace nostalgii după pușcăria din Fresnes sau la Santé. Ne întâmpină un salon mare unde bântuie relicve de pe vremea fostului fast presocialist. Tapiserii neschimbate din vechiul regim exală un miros greu de bătrânețe, de plușuri prăfuite și această reacție olfactivă îmi amintește de cabina doamnei Sarah Bernhardt, pe care, bineînțeles, n-am avut niciodată onoarea s-o cunosc, dar mi-a venit în minte că juca admirabil în *Puiul de vultur* cu un picior de lemn, interpretat după ea de atâtea altele cu o moacă de lemn, respectiv de calcan.

Liniștea e tulburată de o muzică de acordeon sau ceva similar, venind nu se știe de pe unde.

Béru înghite dumicatul acela dubios și-i spune interpretei noastre că se dă în vânt după acordeon.

Mai adaugă că un cumnat de-a lui cântă și el atingând virtuozitatea cu o compoziție proprie, intitulată „Frumoasă Piranda", melodie care-ți dă frisoane peste tot. Ghidul nostru rămâne mai curând impasibil.

— Vorbiți bine franțuzește, îi spune Grasu, dar înțelegeți și

ceva argou?

— Anumiți termeni, îi răspunde fata.

— Dacă ți-aș zice că tenderul tău mișto mi-a trezit un melesteu baban și că ți-aș face felul căzăcește, ca de zile mari, cum mi-ai traduce așa ceva, micuțo?

Fetița, strânsă cu ușa îl roagă să repete mai rar. Béru se execută. Tânăra își recunoaște neștiința după ce a auzit de câteva ori fraza sibilică.

— Despre ce-i vorba? întreabă ea, avidă să-și perfecționeze cunoștințele lingvistice.

Bérurier râde gras cu o privire nerușinată.

— Ai să te simți șocată, comoaro, te previn. Asta vrea să zică foarte simplu că prăjiturica ta îmi trezește senzorialul și că ți-aș prelucra bijuteria până ai începe să strigi mama! E cam îndrăzneț exprimat, dar în orice caz e gândit!

Îi aruncă o ocheadă, ca niciodată Casanova, punctată cu un râgâit discret, mirosind a jandarm care se descalță.

În clipa aceea, ușa se deschide și Simeon Grozob își face o intrare rapidă.

E un bărbat de o statură foarte mijlocie, ușor adus de spate, ceea ce nu rezolvă deloc situația, ten cenușiu, păr sare și piper, tuns perie și o figură în același timp energică și decepționată, brăzdată de riduri adânci. Poartă ochelari foarte închiși la culoare, fiindcă n-a izbutit încă să-și înlocuiască lampionul răpit.

Vine spre noi cu un zâmbet de muzeu Grévin{5}, ne strânge călduros mâna mie și Grasului. Pe interpretă o salută cu o înclinare a capului, de formă, și articulează într-o franceză ce n-ar trece nici pe sub o poartă destinată căruțelor:

— Bine ați venit, domnilor ziariști.

Acestea fiind spuse, se lasă pe o canapea stil Divan cel Groaznic și ne adresează un gest de invitație.

Béru își pregătește aparatul, îl plasează pe un trepied portativ, face câteva încercări și anunță: „Gata, băieți, e-n regulă”.

Îmi încep discursul cum că-i suntem recunoscători Secretarului Președinte-Director General că a binevoit să

primească o delegație France-Inter-Ascultați-Diferența. Fetița în taior traduce. Simeon ascultă fără să clintească, își pune picior peste picior ca pentru a da de înțeles că gargara nu-l mișcă și că ar trebui să trecem la fondul problemei.

I-am pregătit o listă întreagă de întrebări referitoare la viitorul scumpei Bulgarii, chestii de astea, la rolul ei în actuala Europă de Est. Perspectivele ei de pe ici, de pe colea, tranca-fleanca, puneți-mi de-o parte douăsprezece lăzi cu ambalaj pierdut, mersi.

El îmi răspunde cum funcționează un aparat care distribuie cafea, cafea cu lapte, ceai, ciocolată, atunci când funcționează. Întrebarea mea, repercutată de fată, reprezintă moneda, răspunsul lui – anclașarea aparatului care își dă drumul într-un păhărel de carton. Fata își cunoaște la perfecție meseria, fiindcă traducerea ei apare ca subtitrată, fără să bagi de seamă, până într-atât încât ai impresia că înțelegi bulgara, pricepi?

Măcinăm așa o vreme, după care, la un semn al meu, Béru execută numărul pe care l-am convenit. Strigă „Stooop!", ne anunță că s-a pus un os de-a curmezișul aparatului, că blestematul s-a stricat și o să trebuiască să renunțe pentru moment, fi-ar al naibii! Pe unde o fi priza, fetițo? Vrei să mă ajuți să găsesc una, te rog?

Iată-i plecați târâș în lungul lambriului. Atunci eu, prompt ca o săgeată (și am toate motivele să fiu așa) scot o hârtioară din buzunar și i-o prezint autoritar lui Simeon Grozob. O apucă mașinal, o privește. Îi fac semn să citească. Se conformează.

Biletul e scris în bulgară de un specialist al nostru. Textul e următorul:

„*Domnule Secretar,*

Dacă doriți să vă recuperați ochiul de sticlă, contactați-mă la hotel Varna, cât mai discret posibil, bineînțeles. Cu respect, al dumneavoastră, San Antonio."

Grozob ascunde biletul și rămâne impasibil. Singurul semn de interes, își descrucișează picioarele și își dă capul pe spate ca pentru a mă privi în ansamblu. Niciun semn de interes, nici cea mai vagă mimică. Imperturbabil, ăsta-i cuvântul!

Grasu se întoarce.

Întrevederea de formă mai continuă puțin.

După care, eu mulțumesc călduros și-mi iau rămas bun.

•

Hotelul Varna a rămas un palat prin dimensiunile lui. Poți găsi aici vaste întinderi marmoreene, ca mareșalul Petrin; lustre enorme, fără becuri, tablouri mari, posomorâte și pompoase în rame imense aurite. Dar activitatea e pe tânjeală. Salariații citesc ziarul în salonul cel mare și cei care-s de serviciu au mutre de gardieni din cartierul rezidențial.

Are ca anexă un restaurant gigantic, puțin frecventat. Se întinde pe două niveluri. Un ring de dans ocupă centrul, surplombat de o galerie mărginită de un grilaj din fier aurit. O scenă melancolică găzduiește un cvartet în smochinguri răpănoase, revere prăpădite (clătite iubite, smintite, etc). Trei domni și o damă la pianul cu coadă zdrăngăne folclor central european. E trist mai să neurastenizeze niște englezi ieșiți la pensie; sufocant, așa mi se pare. Ce n-am să pot pricepe eu niciodată, un *never* cât toate zilele, e de ce oamenii de pe la noi se consumă temperamental ca să ne aducă la un regim identic, sub pretextul justiției sociale. Asta-i justiție când toată lumea trăiește încruntată și opresată? Ascultă, am să-ți spun ceva: eu sunt doar împotriva lipsei de logică. Și eu aș vrea să fie distrusă societatea de consum, privilegiile, bogații, tot păcătosul de capitalism, care se prăbușește, baie cu spumant, pateu de gâscă, călătorii la clasa întâi. Vreau să se pună contorul la zero, să se încerce marea răsturnare și să se plece la drum cu un nou pas, către un mâine ciripitor. Aș vrea foarte mult, aprob, sunt de aceeași părere. Numai că refuz cu energia disperării să mi se impună o existență ca la ei. M-am dus o dată și nu m-aș mai întoarce! Ce mutre au toți! E groaznic să-ți fie dată o singură viață și să ți-o irosești într-o atmosferă așa

sinistră ca la ei! Teamă și dezamăgire. Îmi place așa de mult să fiu rafinat, eu și stările mele de spirit. Distrugem totul, bun. Dar să reconstruim cântând, pentru Dumnezeu! În euforia reînnoirii și nu cu lanțuri la picioare!

Ambianța e într-adevăr o calamitate. De parcă toată lumea ar fi în așteptarea unui eveniment funest. Al unui rău general. De parcă ciuma bubonică ar face ravagii printre oameni, și că-ți aștepți rândul pândind cum îți bubuie sângele în vine.

Bérurier, pe care nicio atmosferă din lume n-ar fi în stare să-l tulbure când e la masă și are ce mânca, se luptă cu o friptură însoțită de salată de varză roșie, trăgând dintr-o butilcă cu vin autohton.

Stăm la galerie. Doi ofițeri clămpănesc unul în fața celuilalt. Mai e o masă de cinci persoane, care mestecă în tăcere. Mă uit la pianistă, ale cărei degete agile se plimbă pe claviatură. Are o mutră romantică. Parcă ar fi o tuberculoasă din secolul trecut. O *Damă cu camelii*, purtând părul pieptănat lins, cu cărare pe mijlocul capului. Când trebuie, întoarce pagina partiturii și continuă să-și piloteze avionul cu sârg. Care dintre cei trei o face dragoste cu ea? Trebuie să aibă pe cineva, nu? Așa se întâmplă în formații ca astea, indiferent de regim. Încerc să ghicesc care o fi alesul inimii ei.

Dar atenția îmi e atrasă de o mișcare produsă la stânga câmpului meu vizual. Sosește un tip înalt, colțuros, îmbrăcat într-o manta de piele verde și ținând o pălărie din fetru lucitor în mână. Șeful de sală, cu care parlamentează, îi arată masa noastră. Omul încuviințează și se apropie. Simțeam că era pentru mine. Ajuns în fața mesei noastre, noul sosit se înclină.

— Domnul San-Antonio? mă întreabă într-o franceză cumplită, de parcă ar fi fost vomată.

— Da.

— Când veți fi disponibil, vă așteaptă o mașină la intrarea hotelului; eu voi fi la volan.

— Perfect. Ei bine, n-am să vă las să vă plictisiți așteptându-mă, dragă domnule, îi spun ridicându-mă.

Iar lui Béru:

— Am o întâlnire, Grasule, mă aștepți la bar?

— Yes, amice, și fii prudent.

Și asta-i bună. Cum ar trebui să fii prudent într-un asemenea caz?

Mă întreabă:

— Nu-ți mai mănânci gulagul, tipule?

— Nu-mi mai e foame.

În clipa aceea chelnerul se apropie ca să-mi ridice farfuria plină, dar Béru îl apucă prompt de mână.

— Hee? Molo, artistule! Nu te-am chemat. Nu te atinge de o farfurie plină în prezența mea, că urmează represalii.

•

Cade înserarea și zăpada face la fel. O ninsoare măruntă, jucăușă, care se învolbură în vânticelul acid.

Mașina e un Mercedes negru, vechi de cel puțin douăzeci și cinci de ani. Omul cu mantaua verde conduce rigid. Privesc cum defilează un cartier nou de locuințe, aflat la periferie, oribil să-ți taie respirația, cu blocurile identice, găurite de ferestre mici. Lugubru, ce să-ți spun. Oamenii sunt rari, cenușii, înfrigurați. Circulă motorete bătrâne aruncând jerbe de noroi galben.

Ne depărtăm de Sofia. Interiorul mașinii miroase a piele veche, patinată. Șoferul s-a parfumat – am oroare de așa ceva – cu o apă de colonie gen bazar persan, care ar provoca crize de alergie unui vidanjor de haznale. Motorul toarce rotund. Visez… la viața asta care merge, ține o vreme și se sfârșește. În notă gravă, vezi? Dar nu-s trist. Meditație senină. Fiindcă, dată te gândești bine, totul la mine e senin.

Șoferul conduce încet. Dar, o dată scăpat din aglomerație, apasă puțin pedala. Drumul e aproape pustiu, dacă exceptăm cele câteva șarete prost luminate și cicliștii aplecați pe ghidon.

Ne oferim astfel vreo cincisprezece kilometri, după care încetinim pentru a o lua pe un drum forestier. Mă cuprinde o vagă neliniște: și dacă sunt adus aici ca să fiu lichidat? Mă dopez cu raționamentul: și de ce mă rog mi-ar pune gând rău?

Mașina ajunge într-un luminiș. În mijlocul lui se află un alt vehicul, luminat în interior.

Deși geamurile sunt aburite, îmi pare că recunosc silueta lui

Simeon Grozob pe canapeaua din spate.

— Vreți să coborâți? mă întreabă șoferul meu după ce a întrerupt contactul.

Îl urmez, călcând pe pământul acoperit de frunze putrede. Sprijinit de capota celeilalte mașini, stă un diavol înalt, îmbrăcat într-o canadiană închisă la culoare, pe cap cu o șapcă à la Lenin. Trage dintr-o țigară, respirația și fumul amestecându-se. Mentorul meu ciocane în geamul din spate; omul în canadiană nu-mi acordă nici măcar o privire. Portiera se deschide. Mi se face semn să intru. Grozob e aici, îmbrăcat în culori posomorâte, palton negru cu guler de astrahan, căciulă din același metal, ochelari negri. Poartă mănuși îmblănite.

Mâna dreaptă o ține agățată de cureaua de sprijin, stânga odihnește pe picioarele încrucișate. O saltă ușor ca pentru a schița un salut. Iau loc alături de el, cu o fesă în gol, ca să-l pot vedea din față.

— Trebuie să vă mărturisesc, domnule Secretar, că nu sunt ziarist, și că aparțin unor anumite servicii ale poliției franceze.

Nu reacționează. Simplu, rostește în germană:

— Vorbiți germana?

— Nu prea bine, mă simt mai în largul meu cu engleza.

— Să vorbim englezește, face Simeon pe limba Elisabetei a II-a, *queen*.

Îmi repet prima frază. Mă aprobă.

În lumina lunară care ajunge până la noi, cu toată înălțimea copacilor, îi văd plimbându-se pe cei doi șoferi cu mâinile adânc înfundate în buzunare și cu capul între umeri.

Grozob așteaptă urmarea explicațiilor mele.

I le furnizez.

— Recent, am arestat în Franța un grup de teroriști, domnule Secretar. Unul dintre ei, în decursul interogatoriului, ne-a propus un târg bizar. Un ochi de sticlă, despre care pretindea că v-ar aparține, în schimbul libertății lui. Ne-a afirmat că acest ochi v-a fost smuls în timpul unei reprezentații de circ la care ați asistat. Potrivit spuselor lui, această bilă de sticlă ar conține o informație capitală privind

Uniunea Sovietică. Ne-am prefăcut că acceptăm tranzacția și omul ne-a dezvăluit ascunzătoarea ochiului. Ca să fiu cinstit, l-am încredințat laboratoarelor noastre de cercetări, care nu i-au descoperit nimic special.

Mă opresc.

Mâna lui Grozob, petrecută în cureaua de susținere se închide și se deschide, denotându-i nervozitatea prost stăpânită. Mănușa groasă produce un zgomot aspru.

Acolo, în drum, cei doi șoferi se diluează în bruma nocturnă. Ninsoarea a încetat și zăpada s-a topit.

— De ce-mi povestiți toate astea? mă întreabă Secretarul.

După un asemenea gen de întrebări se judecă sângele rece al unui om. Nu se ambalează deloc. Vrea să afle mai multe despre francezii care s-au pus în mișcare.

— Urmăriți raționamentul superiorilor mei, domnule Secretar: dacă acest ochi de sticlă ascunde un secret, pe care nu-l putem pătrunde, el nu prezintă interes decât pentru dumneavoastră. În măsura în care țineți să-l recuperați, presupunem că veți fi înclinat să vă manifestați binevoitor față de Franța, dispusă să vi-l restituie.

— Ce înțelegeți prin binevoitor? mă întreabă rece Simeon Grozob.

— Sunteți la curent, domnule Secretar, cu faptul că țara mea dorește să amplaseze un vast complex agro-polo-siderurgico-plasmatic în Bulgaria. Franța e convinsă că, patronat de înalta dumneavoastră autoritate, acest proiect ar putea să se realizeze destul de repede.

Tăcere. Grozob face mărunt din buze.

— Nimic nu-i imposibil, admite el.

În această ramură a diplomației, nepoate, trebuie să mergi pe tălpi de pâslă, ca la cucoana notarului din Fouzy-le-Gros.

Atunci, renunțând la orice gest teatral, scot din buzunar o cutiuța de carton.

Simeon ezită s-o ia.

Nu-și crede ochiului.

— Ce-i acolo? abia îndrăznește el să spere.

— Ei bine, ochiul dumneavoastră, domnule Secretar.

Ia cutiuța, îi deschide capacul.

— Cel puțin așa sper, completez eu.

De data asta, își ridică ochelarii negri pe frunte ca să se uite la bila de sticlă în direct cu lampionul lui valid. În locul ochiului lipsă e o cicatrice urâtă, încrețită și rozalie. Grozob încuviințează.

— Într-adevăr, e ochiul meu. Dar…

— Vă ascult, domnule Secretar?

— Mi-l înapoiați?

— Nu vă aparține? bravez eu. Franța nu-i un bandit de drumul mare care negociază o răscumpărare. Contează doar pe recunoștința dumneavoastră și are încredere într-un cuvânt dat.

Bum! Dacă i-aș fi pus Marseieza, discursul ar fi fost complet. Trebuia să mă fi înarmat cu un casetofon.

Simeon se întoarce pudic pentru a-și pune la loc ochiul de schimb. Când se uită la mine, arată strașnic. Cu toate astea, își coboară ochelarii negri pe nas, din pricina zbirilor lui, precis, să nu se prindă ce s-a întâmplat.

— Mâine voi lua legătura cu Ambasada Franței, declară el.

— Veți câștiga recunoștința mea personală, domnule Secretar.

Simeon îmi întinde mâna, după ce și-a scos mănușa. Îi strâng patru degete, sperând ca ele să fie autentice.

• CAPITOLUL ȘASE, ÎN CARE E DIFICILĂ SĂRBĂTORIREA MERITELOR, ATÂT SUNT ELE DE INDELEBILE ȘI DE CALORIFUGE

În hotelul *Varna* există un bar cu ring de dans, în care câteva animatoare guvernamentale dansează cu turiștii solitari.

Aici îl găsesc pe dear Béru, ținând în brațele lui noduroase o bună parte dintr-o persoană zdravănă, cu pieptul precum capota unui Range Rover, cu o coafură ridicolă, foarte înaltă, ca o varză, așa cum nu se mai realizează decât în regiunea Carpaților și a bazinului danubian. Nu te poți uita la fața ei fără a te gândi la cea a răposatului Charles Laughton{6}, atât că ea are nasul coroiat. Coama îi e roșcată, pielea strălucitoare, de un frumos roz-arsură. Suferă de un strabism acceptabil, care-i subliniază farmecul. Singurul reproș care i s-ar putea face e că poartă pantofi escarpen cu tocuri înalte, deși măsoară peste un metru nouăzeci. Majestatea Sa, afumat bine, și-a proptit nasul în decolteul partenerei lui. Respiră briza din larg, excitat ca un măgar. Dama îi vorbește, în timp ce valsează (fiindcă se cântă, ce-ți închipui, „Frumoasa Dunăre Albastră"), iar eu mă întreb în ce limbă s-ar putea înțelege acest cuplu eroic.

Mă așez la o masă, comand o sticlă de șampanie rusească și aștept sfârșitul dansului.

„Taninana, trala, lala, lala…"

În refrenurile sentimentale, mă gândesc la întrevederea cu Simeon Grozob. Deloc antipatic, bătrânul.

Ce fericit părea că și-a recuperat lampionul! O ușurare inefabilă! Ca un pescuitor de bureți ieșit la suprafață după o scufundare de două minute, începuse și el să respire. Imitația realizată de signor Influenza din Veneția e impecabilă, fiindcă tipul nu s-a prins. Povestea asta mă captivează.

Pe ring, un incident. Béru începe să se împleticească, după executarea unei duble piruete; partenera lui face eforturi să-l

menținã pe verticalã, dar iatã-l cã se rãstoarnã, antrenând-o și pe ea. E o prãbușire impresionantã, magistralã, sã-i vezi pe cei doi coloși întinși pe jos. Dintr-o datã, ringul pare a se fi golit. Câțiva dansatori îndatoritori îi ajutã șase recupereze. Zdrãngãneala se întrerupe. Grasu esplodează (am scris esplodează, aveți grijã sã nu mã corectați la tipografie!).

Zace pe parchet ca o langustã rãsturnatã, agitându-și membrele, dând din șale și din gurã.

Merg sã-i acord asistențã. Are picioarele împiedicate într-un fir. Pe jos, o cutie cromatã, cu mãruntaiele ieșite afarã, revarsã o bandã magneticã. Un al doilea fir unește aceastã cutie cu o broșã enormã prinsã de capota partenerei lui.

O chestionez pe dama în cauzã, care îmi explicã într-o francezã acceptabilã:

— Domnul atât mult pipãit cã desprins magnetofonul din corsaj. A încurcat piciorul în fir, a tras prea tare și broșa microfon a sfâșiat rochia.

Îmi aratã ruptura.

— Rochia nouã, mult frumos.

— N-ai decât sã-ți mai mãrești decolteul, puicuțo, o consoleazã Béru, care și-a recãpãtat echilibrul; ai un balcon care suportã. Hai, bagã-ți aparatul în harnașament și vino sã tragi un gât cu noi.

Zis și fãcut, animatoarea oficialã își ia centrala, încearcã sã repare dezastrul și vine la masã sã-și punã la loc HiFi-ul.{7} Șampania e *dry* ca un sirop de rodii. Dop din plastic. Contrar șampaniei franțuzești, mica botniță din sârmã nu servește sã *conținã* dopul, ci sã-l *menținã*. După ce-ai scos-o, nu-ți rãmâne decât sã apuci dopul între degetul mare și arãtãtor și sã-l tragi cum ai face cu o carafã de cristal.

— Te rog sã mã ierți, nebunatico, îi spune Grasu, plimbându-și mâna pe coapsa partenerei lui de vals, n-am vrut sã-ți cauzez avarii la mașinãrii. Sper cã banda sonorã a rãmas valabilã?

Însoțitoarea noastrã îi dã toate asigurãrile. Ne lãmurește cã-i nevoitã sã înregistreze toate conversațiile cu cavalerii ei. La închidere, predã caseta la recepția hotelului, care o ține la

dispoziția poliției.

Căzătura mâncată nu i-a reprimat Mamutului înflăcărarea.

— Vezi tu, îmi spune, tipa asta este exact genul meu de femeie. Gabaritul, balcoanele, drăgălășenia, mutrișoara…

Se apleacă spre damă și depune pe gâtul ei un pupic lipicios, care o face să fremete.

— Ai fi de acord să ne culcăm amândoi, ștrengărițo? o întreabă el.

Îi răspunde că da, pretinzând o subvenție de cincizeci de dolari.

Târgul e încheiat.

Fără să mai piardă vremea, Magistralul o antrenează în camera lui pe antrenatoare, ceea ce-i destul de paradoxal.

Șampania dulce îmi cade greu. Cer o bere ca să-mi dreg țeava de vidanjare. Între timp, patru persoane intră în bar. Două perechi. Din Vest, de asta îți dai seama repede și degrabă după cum sunt îmbrăcați. Se instalează într-un separeu pretențios, iluminat de sfeșnice. Eu, fără să șovăi, le examinez pe cele două femei ca să verific dacă sunt comestibile. Întotdeauna e bine să fii informat. Îmi place ca femeile din preajma mea să fie atrăgătoare, asta le face mai umane. Acționarea periscopului meu se termină cu o căldare cu apă rece turnată în cap. Am toate motivele. Închipuie-ți că una dintre cele două nu-i alta decât femeiușca simpatică întâlnită la Veneția și care a venit așa de îndatoritoare, fără să scoată o vorbuliță, ceea ce-i preferabil, să facă amor în hotelul meu.

Poarta o rochie neagră, decoltată, cu o etolă de vulpe (sau alt mamifer) albă. Machiajul ei e desăvârșit. Cercei lungi, din lapislazuli, perfect armonizați cu privirea ei azurie, îi tremură în urechi.

Râde. E frumoasă. Și, la vederea dinților ei albi, monstrul sângelui pune stăpânire pe mine, înainte chiar de a mă întreba ce caută la Sofia *și nici de ce se află aici în același timp cu mine*. Erecția e un fenomen spontan care corespunde unor norme prost stabilite. Dacă ar fi să le dau un sfat fericiților beneficiari ai acestei impetuozități senzoriale, le-aș spune să

nu-și mai pună nicio întrebare și să profite de o asemenea mană cerească.

Femeia e însoțită de tipul amator de cărți antice și de o pereche mai vârstnică, având înfățișare frumoasă, atitudine frumoasă și fețe frumoase.

După puțin timp, tipul, care nu-i soțul ei, o invită pe Misterioasa mea (așa o numește în taină inima-mi iubitoare) să dea din picioare. Se cântă un tangou egiptean. Femeia acceptă și se lasă luată în brațe de individ. E un bărbat de vreo cincizeci de ani, arătos, grizonat, zvelt, cu o mustață gen Homard Sherif și maniere de pe vremuri. Iată că o fandează pe individă într-un pas impecabil, argentinian, ole! Și pornește s-o danseze de parcă ar ține-o pe genunchii lui.

Două sau trei circumvoluțiuni și cuplul ajunge în dreptul mesei mele. Cucoana mă zărește; fața ei se crispează. Se preface sau chiar e descumpănită de întâlnirea noastră? Cert e că-și revine și continuă să tangoteze cu vârstnicul, având un braț petrecut de gâtul lui și lăsându-se condusă ca într-o demonstrație a unei școli de dans.

Din acea clipă, privirea mea n-a mai reușit s-o prindă pe a ei. Tangoul sfârșit, tipul îi mulțumește și o conduce în separeul lor; dar, în loc să se aşezeze, tânăra își ia poșeta și se scuză. Direcția toalete. Să fie o invitație?

Descriu un arc de cerc, pentru a nu da de bănuit celor de la masa ei și mă grăbesc s-o ajung din urmă. Dar s-a și închis la femei. Mă pieptăn la chiuvetă așteptând-o. Cum întârzie, mă apuc să-mi fac unghiile. Apoi îmi lustruiesc pantofii cu hârtie. În sfârșit, iat-o. Sublimă.

Alerg. Privirea ei albastră se depune asupra mea fără a se opri, de parcă aș fi fost din sticlă.

— Hazardul e uluitor! rostesc eu prostește.

Ea nu reacționează. A și început să se depărteze.

— Stau în camera 819! Adaug ca un năuc.

Misterioasa a dispărut.

Nehotărât, mă întorc în camera mea, întrebându-mă ce-i cu acest personaj mut, indiferent în aparență și care se lasă iubită cu un soi de furie neagră, pasională.

Încă din culoarul principal, auster, pictat în verde oliv, aud un solo de vioară scârțâită. Se cântă o melodie central-europeană, cu langurozități întretăiate de galopade bruște.

Cu cât mă apropii de numărul meu, cu atât muzica se amplifică, de-ai crede că vine de la mine. Lucrul mă miră cu atât mai mult cu cât nu-mi amintesc să fi zărit vreun aparat de radio în cameră.

Când intru, un val de scârța-scârța și de stupoare mă răsucește pe dată.

Judecă și tu.

Patru persoane îmi ocupă apartamentul. Trei bărbați și o damă. Unul dintre bărbați cântă la vioară așezat pe marginea patului. Dama și ceilalți doi se dedau la o percheziție minuțioasă. Când folosesc termenul minuțios e pentru a reda adevărul cât mai exact. Acest trio vesel mi-a desfăcut complet bagajele și-mi scotocesc hainele centimetru cu centimetru, fără să ezite a-mi descoase tivurile sau căptușelile, decorticând pereții valizei, pe scurt, făcând totul praf cu o strădanie revelatoare a capacității lor în materie.

Cei patru au niște mutre puțin atrăgătoare, femeia chiar mai dihai decât tovarășii ei. De altfel, ea pare a dirija comandoul (cuvânt de origine portugheză).

Mai abracadabrant ca toți mi se pare violonistul, care scârțâie ceardașuri danubiene în vreme ce restul își vede de treabă.

— Sper că nu vă deranjez? întreb eu.

„Musafirii mei nocturni” îmi acordă o privire posomorâtă, golită de expresie.

Femeia îmi arată un fotoliu.

— Ia loc, îmi spune.

— Foarte amabilă.

Îmi depun obiectele prețioase pe plușul decolorat al unui scaun desfundat.

— Faceți treabă pe muzică? întreb eu arătând spre violonist.

Tipii continuă să mă percheziționeze științific. Îi privesc cu interes, încercând să le determin intențiile în ceea ce mă

privește, dar acești oameni știu să-și ascundă gândurile în sinuozitățile dovleacului lor.

Muzicantul și-a terminat bucata și începe altă melodie, mai vioaie, îl acompaniez bătând din palme. Îmi adresează un embrion de surâs cu târtița lui lustruită.

Cei trei scociorâtori sfârșesc prin a se declara mofluzi, fiindcă își opresc investigațiile. Sunt îmbrăcați foarte sobru, în nuanțe cenușii și bejulii, pulovere maro, impermeabile prea murdare pentru a fi cu putință determinarea culorii inițiale.

Cei doi bărbați poartă pălării dintr-un fetru recuperat de prin pubele, muzicantul e cu capul gol, un frumos început de calviție în creștet și păr lung atârnând pe ceafă. Fata e gătită într-un taior prost croit, la mare preț în țările din est. Ca unică bijuterie, poartă un neg pe gât.

— Dacă nu-s indiscret că vă întreb, ce anume căutați? rostesc eu.

În loc să-mi răspundă, femeia le spune ceva celor doi coscociorâtori. Amândoi se îndreaptă spre mine. Unul dintre ei e dotat cu un strabism divergent, care-i face o privire incomodă.

Scoate un revolver din impermeabil și-i înșurubează un amortizor în capătul țevii. Văzând toate astea, presupun că mi-a sunat ceasul și adresez un gând profund Féliciei mele.

— Dezbracă-te! îmi ordonă tipesa.

— Doriți să-mi cruțați hainele?

— Executarea!

N-am încotro. Mă dezbrac. Nu-mi păstrez decât răpitorul meu slip albastru ca mările sudului, brodat cu alb.

— Scoate-l și pe ăsta, îmi ordonă femeia.

Îi zâmbesc.

— Dumneata ai vrut-o, draga mea. Am să-ți descopăr ceva de neuitat, care-ți va marca viața de acum înainte.

Îmi dau slipul jos.

— Ia admiră cu ce m-a înzestrat tata! Și să știi, când sunt în prezența unei femei autentice, se face de zece ori pe atât.

— Apleacă-te!

— Hei, ușurel, să nu-mi spuneți că unul dintre vitejii ăștia

are de gând să se joace de-a submarinul fantomă!

— Apleacă-te!

Mă aplec.

— Tușește!

— Ah! asta era! V-ați închipuit că mă servesc de rect în chip de dulap!

Tușesc.

Cei doi indivizi mi-au înhățat efectele și le examinează cum au, procedat și cu restul.

— Nu s-ar zice că dețineți talentul de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor, îi spun cucoanei.

Și o furie imensă, arhiintensă mă bântuie, dându-mi un tremurici.

Când o asemenea mânie îți umflă pânzele nu-i poți rezista, te poartă unde poftește ea. Simt în mine un urlet gigantic cum se pregătește, se adună, pe cale să izbucnească. Vreun mijloc de a-l stăpâni? Încerc să mă controlez. „Nu, Tonio, băiete, nu viteazul meu francez frumos, nu eroule de legendă, nu-ți ieși din fire, că altminteri, războinica asta de Bulgarie, de 110.000 kilometri², îți va culege ultimul suspin. Și cu ce drept, ai putea să-mi spui, ar culege Bulgaria asta, cu nouă milioane de locuitori, ultimul suspin al unei ființe de calitatea, de talia, de anvergura mea; instruită, spirituală, crescută cu lapte Guigoz, untură de pește în toate iernile, rege al amorurilor de toate neamurile? Ia zi? Cu ce drept?

Dar zadarnic! E mai ușor să bagi mințile în cap unei contratorpile englezești, decât unui Santantonio furios foc.

Știi ce face zăbăugul? Cum reacționează nebunaticul? În ce fel răbufnește? În ce mod își revarsă furia lui năvalnică?

Am să-ți spun, micuțule, stai așa. Eu, în pielea goală cum mă aflu, pun mâna pe speteaza unui scaun de aramă, care tocmai trecea pe acolo. Așa cum auzi: un scaun făcut din aramă, cu spătar lucrat meșteșugit în bare care se intersectează. Îl ridic și-l trântesc în capul omului cu pistolul, care mă pierduse din vedere, scotocindu-mi hainele cu complicele lui. Se aude un vrrah! Tipul se prăbușește. Izbesc apoi scaunul în dovleacul amicului său care se răstoarnă pe

spate. Mă arunc asupra pistolului, îl apuc și-l țintesc spre cucoană.

— Mâinile sus, ticăloaso!

Se supune. Ochii ei încruntați îmi dovedesc în ce măsură mă dezaprobă.

Iar tipul Scârța-Scârța, care continuă să menuhinizeze pe de rost, cască la mine niște vasistasuri ca hublourile lui Moș Cousteau.

— Ia dă-mi încoace răzătoarea asta de brânză, tipule! îi spun apucându-i instrumentul de coadă.

Mi se împotrivește puțin, nu prea mult, și-mi încredințează fără tragere de inimă cutia lui bocitoare. I-o sfărâm în cap. Omul se clatină, dar nu-și pierde totuși cunoștința.

Mă aplec asupra celor doi întinși pe jos. Unul dintre ei e groggy rău de tot, cu fața tăiată de motivele spătarului din aramă; al doilea își vine încet în fire, îl palpez rapid, cu inima în sărbătoare, gâfâind și mulțumit de mine Nu-i înarmat. Îi iau portofelul și-i scot actele de identitate. Idem și primului.

Femeia continuă să stea cu mâinile ridicate.

— Ce căutați! o întreb dur.

— Droguri, îmi răspunde ea. Ați fost denunțat.

— Ei bine, ai putut constata, n-a fost decât o calomnie ordinară. Am glumit destul: ia-ți măscăricii în brațele tale materne și spală putina!

Lucru ciudat, nu insistă, ba chiar aș putea zice că pare aproape ușurată de acest deznodământ.

Bizar echipajul care-mi părăsește camera. Când musafirii mei au plecat, îmi spun că aș fi putut să le pretind să-mi pună măcar încăperea în ordine!

•

Camera Grasului nu corespunde cu a mea. E situată în capătul culoarului, într-un intrând.

Ciocăn discret, după ce-am ciulit urechea pentru a mă asigura cam pe unde a ajuns cu antrenatoarea lui antrenată. Niciun sunet, niciun zgomot, orice urmă de viață e stinsă. Bellissima să-și fi luat valea? Ce-i drept, pentru cincizeci de dolari nu poți pretinde toată Kamasutra, cele treizeci și șase

de poze, plus meșteșugurile bulgărești. Trebuie să știi să-ți mai și domolești freneziile. Chiar și pe teritoriul socialist, unde dolarul e mai apreciat ca oriunde, nu obții marea și sarea cu un verzișor de cincizeci. Probabil că abia o fi avut drept, bietul Béru, la o dezmierdare cât de cât (mai curând un simulacru decât un tratament savant) și pe urmă o repriză clasică tata-mama, bona și eu. Cling-gling!

Cum nu sunt invitat să intru, iau inițiativa. Camera e luminată. Răscolită de sus până jos ca și a mea. Majestatea Sa Bérurier, gol, e lungit pe pat, ca un porc rozior în vitrina unui măcelar. Mă apropii de el îngrijorat.

Are ochii întredeschiși. Respiră scurt și precipitat, ai zice din vârful plămânilor.

Pe noptieră, zăresc o seringă plină de sânge și un tampon de vată pătat cu o substanță brună.

Dumnezeule, ce i-or fi administrat?

Merg să umezesc un prosop la baie și-i tamponez Grasului tâmplele.

— Hei, bătrâne, ce ți s-a întâmplat? îi susur eu.

Tipul plescăie din limbă. Pleoapele lui batraciene palpită ușor.

— Vă zic tot, articulează el, sunt un om de nimic. Ori de câte ori se ivește ocazia o înșel pe scumpa mea Berthy, care e totuși o nevastă așa de energică! Dacă v-aș spune că numai ce am avut de-a face cu o vacă grasă, pentru cincizeci de dolari. I-am arătat niște chestii pe care nu le știa, folosind crema de ras pentru facilitarea operațiilor. Dacă ați fi auzit-o pe cumătră cum urla când am trecut la acțiune! Precis n-o să mai poată sta pe scaun până nu i-o trece criza! Dar trebuia să cunoască și ea genul ăsta de senzații, nu? Se pretinde curvă de lux și nu-i deloc instruită, o bătaie de joc! Dacă-i slavă, părinte, păstrați-o să vă toarne plozi, ce naiba!

„Ce vreți să știți? Ce facem aici, eu și Sana? Încercăm și noi să vedem mai bine cu ochiul de sticlă al lui Simeon Grozob. Să aflăm care-i socoteala. În laboratorul de la Paris nu s-a găsit nimic. Atunci amicul meu a făcut o copie de parcă ar fi fost cel adevărat. Dacă băiatul reacționează, înseamnă că ochiul ăl

bun e ceea ce se crede că e, altminteri ne-am înșelat, nu face nimic. Mama îmi zicea întotdeauna că numai Papa și proștii nu se înșală niciodată.

„Ce-i cu ochiul adevărat? Vă dați seama că nu puteam fi chiar așa de tâmpiți să-l cărăm după noi, ce naiba! Prudența e mama siguranței, cum se zice la noi la poliție.”

Grasu pufnește.

Edificat și decepționat, îl las să-și resoarbă drogul care i-a fost injectat ca să-l facă vorbăreț.

Deci a spus tot, Alexandre-Benoît. Acum comandoul e pus în temă.

Îi ascult inima prietenului meu: ticăie aproape corect. Cum să aflu dacă cei patru șmecheri sunt oamenii lui Grozob sau lucrează în solda altcuiva? În a doua alternativă, a cui anume?

Morocănos, mă întorc să mă culc.

Camera e cufundată în întuneric, ceea ce mă pune pe gânduri, fiindcă sunt sigur că am lăsat lumina aprinsă când am plecat să-l vizitez pe Bérurier.

Acționez comutatorul.

Hotărât lucru, surprizele abundă în țara asta.

Pe patul meu, o găsesc pe Misterioasa din Veneția. Poartă o rochie somptuoasă de interior, din mătase portocalie, larg desfăcută își ține mâinile sub ceafă și picioarele mai ceva ca pulpanele chimonoului, cu o vedere formidabilă asupra golfului Îngerilor. Operațiunea-biciuire, am impresia! Sângele mi se răscolește pentru marele flux al echinocțiului! Și amiralul Canari{8} urcă direct pe dunetă.

Deci a venit, divina ticăloasă! E din nou în patul meu, inefabila nimfomană! Avidă de mine, gata să mă înfulece!

Ce mi-aș putea dori mai frumos?

Dau jos de pe mine puținul aruncat în spinare pentru a putea merge pe coridor. Hipnotizat, mă apropii de izvorul vrăjit, cum cardinalul Daniélou, puțin mai înainte de a sfârși tragic într-un accident de circulație.

Prima dată, între noi doi n-a fost decât rut! Acum, decid să-i interpretez „Voluptatea în serviciul Franței!” Iată de ce, mai înainte de toate îmi las capul în furca cu care mă întâmpină. E

nevoie să discut cu comoara ei, înainte de a pune alte întrebări la etajele superioare.

Misterioasa leșină de plăcere! O, ce suspine divine! O, ce balansare a gondolei amarate între coapsele ei concepute și realizate de Stradivarius! Suav! Anticamera fericirii complete! Am înnebunit de emoție! Cumva și tu? Îmi pierd capul. Camaradul meu Mandrin străpunge salteaua!

Sârbă fabuloasă! Sunt păstorul de pe muntele Venerei, lalala și iar lalala!

Cioc, cio, cioc!

— Permiteți? se aude o voce neplăcută.

Doamne, ce idiot am fost. M-am grăbit și n-am răsucit cheia în broască!

Îmi părăsesc pisicuța angora și mă întorc.

Tipul cu mantaua din piele verde, care m-a condus la Simeon Grozob, stă în cadrul ușii, cu pălăria lui păcătoasă în mână. Niciun mușchi nu tresare pe chipul lui și privirea îi rămâne imperturbabilă.

Dacă s-ar uita la doi cartofi pe o farfurie, ochii lui ar avea aceeași expresie.

Îți închipui că Misterioasa mea se sinchisește? Nicidecum. Se dă jos din pat, își îmbracă rochia de cameră, al cărei cordon îl înnoadă liniștită, își bagă piciorușele în doi papucei de mătase neagră și se îndreaptă spre ușă.

— Pe curând! strig eu.

Dar ea a și dispărut.

Bulgarul rostește:

— Dezolat că vă deranjez, dar trebuie să mă urmați imediat!

•

În clipa aceea înțeleg mai multe lucruri importante.

Primul: veritabilul ochi fals al lui Simeon Grozob ascunde într-adevăr un secret.

Al doilea: s-ar părea că cei patru mușchetari cu percheziția n-au acționat la ordinul lui Simeon.

Al treilea: precis vom avea parte foarte curând de întâmplări și mai cumplite decât precedentele.

• FĂRĂ ACEST MEMORABIL CAPITOL ȘAPTE, CARTEA PROBABIL CĂ N-AR FI RAMBURSATĂ DE ASISTENȚA SOCIALĂ

De data asta, nu ne mai îndreptăm spre pădure, cum spun anumiți idioți pe care-i cunosc; ci în cartierul pseudorezidențial.

Verzuliul oprește în fața grilajului unei proprietăți datând de la începutul secolului, cu fațada excesiv ornamentată.

Mă invită să cobor.

Nu mă las rugat.

Doi militari fac de gardă de-o parte și de alta a intrării. Vârful nasului lor roșu rămâne îndreptat pe linia albastră a Balcanilor în clipa în care trec prin dreptul lor. Acești doi domni nu-mi acordă nici măcar o privire în bie, cum li se întâmplă străjerilor din Buckingham Palace, care totuși sunt englezi, și deci privați de orice curiozitate.

Străbat o curte acoperită cu pietriș, urc un peron tocit, flancat de bazinele unor fântâni îngrozitor de urâte și sunt întâmpinat de un zdrahon, cu statură de gorilă, tuns sistem gorilă, cu ochi, bot și frunte de gorilă. E îmbrăcat sobru într-un pantalon de velur reiat și un pulover de lână, al cărui guler atârnă ca pieile unei târfe bătrâne din Marsilia.

Individul, sper că nu-i șeful protocolului, după maniere. Dacă l-ai vedea cum își târâie gioalele pe parchet, cu o mână în buzunar! Dacă l-ai auzi tușind gras! Fără a mai pune la socoteală felul cum scuipă pe jos, strivind rezultatul sub talpa încălțării! Te prinzi care-i genul?

Printr-un semn îmi ordonă să-l urmez. Mă conduce în direcția primului etaj.

Urcăm deci o scară cu balustrada forjată și dăm într-un culoar unde stă un ins impasibil, cu o mitralieră pe genunchi. Gorila ciocane într-o ușă. Anunță că, iată-mă, am sosit, îmi face semn să intru și se retrage.

Ciudat loc. Imaginează-ți o încăpere cu dimensiuni destul

de mari, mai mult lungă decât lată. Fundul e amenajat ca dormitor. O draperie mare, o dată trasă, poate izola această parte de restul camerei, un gen de birou-salon, garnisit cu cărți, reviste, aparate de înregistrare. O canapea desfundată, un fotoliu, un televizor imens. Din capul locului, ceea ce mă frapează e că ferestrele au fost zidite și că în locul fostelor deschideri au fost pictate niște ferestre aparente, încadrate de perdele, de parcă ar fi fost adevărate. Aceste amenajări insolite conferă încăperii o notă intens deprimantă.

Simeon Grozob stă la o masă mare. Aplecat într-un rotocol de lumină galbenă, scrie febril, în bulgară, ceea ce nu-i la îndemâna oricui!

— Luați loc! îmi aruncă fără a-și sălta capul cărunt de bărbat energic ostenit.

Aleg canapeaua, de unde îl pot admira în totalitate.

Își ține amândouă picioarele pe covor în timp ce scrie, o dovadă a calmului acestui om.

Se scurg câteva minute cu bunăvoință, când ușa se deschide și apare o grăsană în halat, cu părul pus pe bigudiuri, moacă de servitoare poloneză, văduvă și cu varice, mustață fină, bine tunsă și un burduhan scăpat din corset, care o precede cu cincizeci de centimetri, oriunde ar merge.

Murmură ceva de genul „Oh! pardon!” când dă cu ochii de mine. Grozob își înalță capul și, pe un ton supărat, îi spune să nu ne bată la cap și să se ducă în viteză să verifice dacă nu i-au mucegăit conservele.

Persoana se retrage. Simeon termină un paragraf foarte frumos, închide dosarul și se ridică.

— Vă rog să mă scuzați, îmi spune el, dar când îmi întrerup firul gândului mi-e greu să-l înnod mai târziu.

Zâmbește, deschide un bufet, ia o sticlă de alcool alb și două pahare. Le lasă pe toate jos, direct pe parchet și se așază într-un fotoliu. Aplecat înainte, umple generos cele două pahare și-mi întinde unul.

— Nu știu dacă vă place așa ceva, îmi spune, e fabricat în provincia mea natală…

Gust, înghit, încercând să nu mă sufoc, cu gura arsă ca de

cea mai puternică lampă de sudură și declar că în viața mea o băutură nu mi-a încântat în asemenea măsură gâtlejul (pe care nu mi-l voi mai simți dacă golesc tot paharul). Grozob soarbe de parcă ar fi vorba de un sirop de migdale.

— Vedeți, domnule San-Antonio, sunt foarte nemulțumit, îmi spune.

— Într-adevăr, Excelență?

— Cred că știți care-i cauza.

— Nici pomeneală, Excelență.

— Ba da, domnule San-Antonio.

Surâsul lui se stinge ușor, cum mor surcelele în vatră. Devine grav, respectiv, trist. Formidabil, ce simpatic mi-e omul. Nu mâncăm noi din aceeași gamelă, dar personajul mă emoționează inexplicabil; poate din cauza melancoliei lui? Se simte în el idealistul decepționat, luptătorul hărțuit, omul care nu mai e stăpân pe sine însuși, dar care continuă să se țină tare.

Nu mai are ochelarii. Îl observ și îmi spun că-i destul de greu să-ți dai seama care dintre ochii lui e cel bun.

— V-am înțeles perfect tactica, domnule San-Antonio.

— Adică, domnule Secretar.

— Aveți ochiul meu. N-ați reușit să-i descoperiți secretul. Atunci, cuprinși de îndoieli, ați vrut să verificați dacă într-adevăr el ascunde ceva important. În acest scop, ați realizat o replică aproape perfectă. Ați venit să mi-o propuneți ca fiind ochiul meu de sticlă inițial. V-ați spus că atitudinea mea va fi revelatoare. Dacă luam ochiul fără niciun comentariu, ar fi însemnat că v-ați înșelat asupra faimosului secret. Dar dacă vă convocam, așa cum fac în seara asta, pentru a vă spune: „Ochiul de sticlă pe care mi l-ați dat nu-i al meu” veți obține dovada că îl dețineți în continuare pe cel demn de interes.

Clatină din cap și-și mai toarnă un păhărel de dinamită.

— După ce am înțeles toate astea, domnule San-Antonio, am ezitat mult până m-am hotărât să mă manifest.

Își toarnă pe gât dintr-un foc acidul sulfuric.

— Dar, după ce am chibzuit, am preferat să joc cu cărțile pe față. Hai să examinăm situația. Da: ochiul de sticlă, cel

autentic, pot afirma, că-i foarte important pentru mine. Și de asemeni, că nu veți fi în stare niciodată, mă înțelegeți bine? Nici-o-da-tă să-l… interpretați. Nici dumneavoastră și nici nimeni altcineva. În acest caz, la ce concluzie ajungem? Dețineți ceva esențial pentru mine, dar care nu poate însemna nimic pentru dumneavoastră. Singurul aspect pozitiv, în ceea ce vă privește, e că m-ați privat de acest obiect și că v-ați convins că-i important pentru mine. Și atunci? Rămânem fiecare dintre noi pe poziții? Sau încercăm să găsim o cale de înțelegere? *That is the question*{9}.

Se scurge o vreme. Atmosfera acestei încăperi fără ferestre îmi pare din ce în ce mai irespirabilă. Plutesc niște mirosuri pe care nu le sesizezi din capul locului, dar care se insinuează pe încetul și te sufocă. Miesme puțin bestiale de alcov, de închis, de hârtii vechi, de alcool răsturnat.

Omul a vorbit cinstit și pe placul meu.

— Înțelegeți, Excelență, că n-am calitatea să tranșez o asemenea problemă. Trebuie să mă adresez unor instanțe…

— Superioare?

Are un râs dezamăgit.

— Atât doar, domnule San-Antonio, că nu veți fi dumneavoastră cel care le va contacta.

Încerc mici înțepături, rău prevestitoare, sub dragele și admirabilele-mi testicole. Evident, își va lua un maximum de precauții.

— Înțelegeți perfect că sunt nevoit să vă țin ostatic, nu-i așa? Veți constitui una din monedele mele de schimb.

— Corect, admit eu loial.

Ce altceva ai fi vrut să-i răspund tipului? În locul lui tu n-ai fi procedat la fel?

— Dragă domnule Secretar, încep eu blând, dumneavoastră ați trimis la hotelul meu un straniu cvartet care ne-a scotocit lucrurile până la urzeală și mi-au medicamentat adjunctul pentru a-l determina să vorbească?

Dacă i-ai vedea mutra lui Simeon! Oho! Ce durere, să am iertare!

— Ce spuneți? tună acest om de acțiune, de parcă ar fi un

buldog căruia ai încerca să-i tragi ciolanul de sub bot.

Scot din buzunar actele luate de la cei doi, pe care i-am păruit sănătos.

— Iată identitățile reale sau false a doi dintre ei.

În vreme ce le examinează, îi narez succint, dar cu simțul evocării pe care mi-l cunoști, evenimentele de la hotel *Varna*.

Tipul ai crede că a aflat o veste cumplită: că e suferind de un cancer, de pildă, sau că nevastă-sa refuză să divorțeze.

Îmbătrânește cu doisprezece ani și jumătate sub ochii mei, cât ai număra până la uf sau ai zice trei.

Se uită la hârtii și iar se uită, tamburinând din vârful degetelor, își mușcă buza inferioară, tușește de parcă băutura i-ar produce același efect ca și mie.

— Urâtă poveste, dacă înțeleg bine? subliniez eu necruțător.

— Și spuneți că adjunctul a vorbit?

— Cine poate rezista anumitor produse chimice, domnule Secretar? Presupun că dumneavoastră, mai bine ca oricine altul, trebuie să le cunoașteți efectele.

Stă și se gândește.

— Și ce-a spus?

— Dumnezeule mare (dacă pot exclama astfel într-o țară materialistă) a spus tot ce știa și ce mi-ați rezumat atât de succint mai adineaori. Să înțeleg că nu-i cunoașteți pe vizitatorii noștri?

În loc să-mi răspundă, se ridică și se întoarce la masa lui de lucru. Ridică telefonul și compune febril un număr.

Profit de enervarea lui pentru a-mi vărsa conținutul paharului într-o glastră cu o plantă verde, mult prea sobră în general.

Grozob începe să vorbească, domol în demaraj, ca apoi debitul lui să crească și să urce. La un moment dat, îi citește interlocutorului numele de pe buletine.

Deloc vesel, Secretarul. După părerea mea, e în joc cariera lui și, cine știe? poate chiar pielea. Confuz, probabil că regretă că n-a rămas în fața paharului cu palincă.

Mă uit pentru a nu știu câta oară la această cameră, care-i

ține loc de vizuină. Fiindcă el se ascunde aici, Domnul Socialist, cam la fel ca taica Stalin, care se pitea în izba lui de la țară, unde s-ar părea că a fost găsit în agonie într-o bună zi.

Simeon Grozob începe să se întrebe ce să facă pentru a se mai menține. Echilibrul lui politic se clatină urât. În fond, din cauza mea.

Dacă ar ști că eu am fost acela care i-a subtilizat frumosul lui ochi de sticlă, fără îndoială că m-ar trata mai dur.

Gata, asta era: tovarășul a terminat de vorbit.

Așază telefonul în furcă, dar nu-i dă definitiv drumul. Pare gânditor, nehotărât. Ai zice, o fiară bătrână încolțită. Simte că se apropie hăitașii.

Lasă în cele din urmă receptorul pentru a apăsa pe butonul unui interfon. Vorbește concis. Îi răspunde un glas de femeie: consoarta, presupun.

După ce a spus ce avea de gând, apasă pe o sonerie! Ca un mănunchi de ciucurei. Apare gorila care m-a introdus (nu, n-am să mai adaug apostolică, așa ca de obicei, dat fiind locul puțin ad-hoc). Secretarul îi dă niște instrucțiuni, aproape șoptite, pe un ton deosebit de calm. Poate că individul în pulover nu pricepe decât la relanti. În cazurile grave trebuie să-i dai pe *replay*. Îl ascultă cu urechile lui de catcher fir în fir, pricepe cu creierașul lui de primat în pană, încuviințează din măciulia ca un ciocan a capului și iese.

Simeon vine și-și mai toarnă un pahar mare din porcăria aia a lui. Descoperindu-mi prezența, apoi paharul gol, îmi mai propune unul, dar îl refuz vehement. E vorba de viața unui filodendron și eu nu-s vegetalicid.

— Probleme serioase, Excelență?

Își consultă ceasul.

— Îl aștept pe ministrul de interne.

— Știa cine erau oamenii a căror identitate v-am furnizat-o?

— El pretinde că nu.

Ho, ho, se încurcă ițele! Acel „el pretinde că nu” lasă de înțeles că omul i se opune. Precis, lucrurile se dezarticulează rapid în jurul Excelenței sale. Dar el se mobilizează și-și

regăsește tot calmul.

— Iar eu, în toată povestea asta? risc întrebarea.

Se uită la mine.

— Om vedea. Sunteți sigur că ochiul meu a rămas în Franța?

— Vă dau cuvântul meu.

— Într-un loc sigur?

— Într-un seif aflat în localurile poliției, vi s-ar părea un loc sigur, Excelență?

Încuviințează ușurat.

Cineva bate la ușă. E pentru a doua oară doamna Grozob. S-a îmbrăcat într-un taior de șefă.

Rămâne în cadrul ușii. Bătrânul ei se ridică și merge s-o sărute. Ciudată îmbrățișare, plină de o tandrețe nespusă. Și care seamănă a despărțire. Să știi, am impresia că treburile merg mai prost pentru Simeon decât îmi imaginam. Uite că-și expediază baba la țară, la ora asta! Măi comedie, trebuie că se teme, bietul om.

Femeia îi șoptește ceva cu o voce răgușită, ținându-l de ceafă. El face „da, da”. E trist. Nu plânge niciunul nici altul, dar nu le mai lipsește mult, aproape că-mi vine rău.

O conduce puțin pe coridor. Prin ușa deschisă o zăresc pe gorilă îmbrăcată într-o canadiană, pe cap cu un fes gros de lână.

Zgomot de uși, apoi uruit de mașină.

Grozob se întoarce. Mai trage un gât de alcool.

Eu, chiar în clipa aceea, îmi spun că-i de preferat să fii deputat de Cantal, decât Secretarul Partidului Comunist Bulgar. Și, de asemeni, răsucesc în minte o întrebare legată de viitorul meu apropiat.

Să mă fi jucat prea mult cu focul? Sunt pasionante experiențele, până într-o zi când îți explodează retorta drept în mutră.

•

Un timp mort. Descopăr tic-tacul unei pendule mici, căreia până acum nu-i dădusem atenție.

În cele din urmă, se petrece ceva: o vânzoleală bruscă.

Mașini care se opresc, frânând violent în fața reședinței secretarului. Trebuie că sunt cel puțin trei.

Tropăituri. Izbituri.

Grozob surâde ciudat, parcă desprins de realitate.

— Clipa așteptată până la urmă sosește, îmi spune el.

Închide în dulap sticla de alcool și cele două pahare ale noastre.

• ÎN CAPITOLUL AL OPTULEA CEEA CE SE ÎNTÂMPLĂ TE VA LĂSA ÎNMĂRMURIT (CEL PUȚIN)

Clipa așteptată până la urmă sosește…

De câtă vreme se temea de ea, cel care o întâmpină acum?

De ani de zile?

Trebuie că dormea rău, gândindu-se la ea. Să târâi după tine aceste gânduri ascunse ca pe o maladie incurabilă…

Și iată că faimoasa clipă sosește în bocănit de cizme. Deocamdată, amicul meu Simeon pare ușurat de groaza care-i întuneca fruntea. Pândește ușa. Ascultă apropiindu-se pași hotărâți, pași apăsați de soldățoi, cărora nimic nu le poate sta în cale.

Cineva bate la ușă, iar el strigă să intre.

Tipul cu mantaua din piele verzulie e cel care deschide. Cu figura descompusă, aproape de culoarea hainei. Îmbrăcămintea și mutra lui s-au unificat în tonuri de un bronz patinat.

Spune ceva pe bulgărește. Grozob încuviințează și-i răspunde: „să intre”, mă prind după intonație. Mereu această inutilitate a cuvintelor. Expresii, intonații și vocabular n-au decât să meargă la plimbare.

Verzuliul se retrage, cum se spune în literatura domestică la prețuri convenabile, pentru a lăsa să treacă un bărbat impresionant, înalt, voinic, cu o barbă neagră și creață, bine tunsă. Poartă o șubă cu guler din blană neagră. Cizme îmblănite. Își ține amândouă mâinile în buzunare.

Grozob îi adresează cuvinte de bun venit, presupun. Celălalt monosilabizează. Grozob îi arată un scaun.

— Luați loc.

Îți reconstitui din estimări.

— Nu, mulțumesc, tovarășe, îi răspunde grasul bărbos. Pune-ți un palton și urmează-ne.

— Unde anume?

— Ai să vezi, consideră-te destituit din funcții și în stare de arest.

— Cine a luat această hotărâre?

— Marele consiliu Chmurtz, răspunde personajul cu șuba groasă, impasibil (sau insensibil, la alegere).

— Când?

— N-are importanță, fă ce-ți spun!

— Nu-mi părăsesc postul până când nu-mi dă indicații Scodboeleff Klappatios, face Grozob, nu fără o anume noblețe în ton, comportament și restul.

— Scutește-mă de a te lua cu forța, oftează bărbosul, scoțând o tabacheră din buzunar.

Sunt niște țigări grosolane din hârtie galbenă. Își pune una între buzele lui groase și o aprinde cu o brichetă cu benzină, care pute ca naufragiul unui petrolier în largul coastelor bretone.

În vreme ce Grozob își privește mapa cu un aer perplex, musafirul nocturn întreabă arătând spre mine:

— Ăsta-i polițistul francez?

— Da.

— Trebuie să ne urmeze și el.

Apoi, către mine, pe franțuzește în text:

— Pregătiți-vă să ne însoțiți.

— Nici pomeneală, îi răspund, sunt funcționar francez și…

— Ceea ce nu vă scutește să fiți arestat pentru subminarea siguranței statului.

— Niciodată n-am…

Îmi măturăobiecțiile, pocnind agasat din degete.

— Să vorbești când ai să fii întrebat.

Cu acestea, bărbosul se dă într-o parte și face un semn. Apar niște indivizi foarte suspecți, mutre de umbre, ochi de oțel, fălci de sertare înțepenite. Îmbrăcați sinistru. Cinci la număr. Umplu camera de parcă ar fi cincizeci. Ocupă tot spațiul. Nu se clintesc și nu vorbesc. Oare respiră?

— Să mergem, ordonă tovarășul cu barbă.

Învins, Grozob se mobilizează, merge să deschidă un șifonier ca să ia de acolo un palton ecosez în culori de maro-

bej.

Îl încheie liniștit, își pune o căciulă de blană și, din atitudinea lui, lasă de înțeles că-i gata. Eu mă simt puțin euforic. Așa cum evoluează lucrurile, risc să prind mucegai în vreo celulă adâncă, până ce-mi vor crește ciuperci pe tălpile picioarelor.

Am impresia că joc într-un film și că interpretez un rol repetat cu conștiinciozitate. Ba chiar, parcă aș percepe frisonul dulce al camerei în acțiune și aș primi în plină figură căldura violentă a reflectoarelor.

Ieșim cu toții.

Și atunci, e cumplit de impresionant, amice. Constați că nu-i vorba de o glumă, și nici de cinema. Mai multe mașini sunt aliniate în fața reședinței lui Simeon; vehicule voluminoase cu osia ridicată sus, niște furgonete cu gratii.

Soldații tropăie din cizme pe trotuar.

Indivizi în civil ne invită să luăm loc fiecare în altă mașină, Grozob, verzuliul lui și eu.

Iată-mă pe o bancă lustruită de uzată ce-i. Furgonetul pute a cârpă udă, tutun prost și picioare nespălate…

Pornim la drum. În cortegiu.

Sunt în tovărășia unor militari înarmați, care nu suflă o vorbă. Toată lumea pare plictisită peste poate. Cei mai optimiști visează la patul lor. Somnul e o ultimă formă de libertate, în cele din urmă.

Convoiul zdroncăne și hodorogește pe străzile pustii. Fulgi de zăpadă se rotesc prin bezna nopții. Străbatem un drum prost luminat. Trecem prin fața unei biserici ale cărei turle, ca niște bulbi, sunt adunate într-un ciorchine voluminos, lucind în lumina selenară. Mă simt departe de toate, pierdut…

De fapt, trăiesc o pagină de istorie. Mâine presa din lumea întreagă va relata ceea ce se petrece acum. Dar în ce termeni? Simeon Grozob, secretarul general al P.C. Bulgar, destituit din funcții. Sau „demisionat” din funcții.

Convoiul părăsește centrul. Din nou străbatem cartierele muncitorești, cărora rarele felinare le conferă o înfățișare înspăimântătoare. Totul e funebru.

Presupun că ne îndreptăm spre o închisoare de la periferie? Cortegiul înaintează cu viteză. Furgonul meu se hurducăie din ce în ce mai tare. Răcanii, în mantalele lor decolorate, se clatină după cum îi zguduie hârtoapele. Armele lor miros a unsoare. Pe chipiu poartă o stea roșie. Oare gândesc? Și dacă da, la cine, la ce?

Curând, încetinim. Cotim la patruzeci și cinci de grade, pentru a intra pe un drum mărginit de ziduri înalte.

Și apoi, după câteva sute de metri, oprim. Încerc să privesc prin geamul apărat de gratii solide. Locul e rebarbativ, chiar impozant, dar nu-mi seamănă a închisoare. Nu-i conceput în aceeași manieră.

Un civil mă atinge pe umăr și mă invită să cobor.

Ajung pe o vastă esplanadă, luminată de patru proiectoare gigantice, unde sunt aliniate camioane industriale, a căror rațiune socială e pictată în litere albe pe părțile laterale.

Efluvii metalurgice mă agresează. Pute a fierotanii, a unsori încinse. Constat că Simeon Grozob a și coborât. E singur. Mi se face semn să mă duc lângă el. Bărbosul e acolo, cu chiștocul galben lipit în colțul gurii și mâinile mereu înfundate adânc în buzunarele șubei. Ne încadrează patru civili și o luăm spre o imensă ușă cu geamlâc, ea însăși având o deschidere mai mică prin care suntem împinși să trecem.

Într-adevăr, e vorba de o uzină. Mașini enorme se ridică sub un formidabil hangar, o trupă de mamuți imobili și silențioși. Eclerajul e sărac, totuși, la o anumită distanță, se deschide ca un luminiș, unde se află cinci persoane. Grozob încremenește zărindu-le. Și are motive serioase, unul în mod sigur: printre cele cinci siluete se află soția lui și gorila cu cap de ciocan.

Se uită la bărbos, iar bărbosul îi aruncă un zâmbet ironic, aproape diabolic, așa găsesc eu, și cu toate astea, urăsc excesele, mă știi prea bine. De parcă i-ar fi spus Secretarului: „Păi sigur, bătrâne, noi te supravegheam îndeaproape când nevestica ta a vrut s-o șteargă.”

Ne alăturăm grupului unde, în afara persoanelor amintite, se mai află doi polițiști și un ins îmbrăcat într-o salopetă

albastră. Combinezonul lui năclăit de unsori, e strâns la mijloc cu o curea lată de piele. E aproape roșcovan, cu o mustață groasă, stalinistă și ochi mici căzuți în fundul capului.

Doamna Grozob e albă ca varul. Când își vede soțul apărând, se repede spre el. Simeon îi cuprinde umerii într-un gest protector, foarte emoționant, zău așa, nu-ți torn baliverne. Știu mulți care ar șiroi ca în oalele de noapte vizionând o asemenea scenă.

Ia să vedem ce are să se întâmple acum, Prostescule. Mobilizează-ți toată atenția, fir-ar al naibii, e grav, și nu mai mesteca porcăria aia de chewing-gum, care te face să semeni cu o vacă.

Afurisitul de bărbos rostește două trei cuvinte, nu mai mult, zbirilor lui. Cei doi sticleți, care o supravegheau pe madam Grozob și pe cuțitarul ei în pulover, îi pun cătușe gorilei. După care, o împing spre o scară metalică, destul de abruptă, fixată paralel față de o mașină enormă compusă din cilindri suprapuși. Aduc puțin cu rulourile de hârtie îngrămădite într-o fabrică, atât doar că ăștia sunt de oțel.

Ajunsă la piciorul scării, gorila refuză să urce. Unul dintre cei doi blestemați își scoate un cuțit din mânecă, îi eliberează lama cu resort printr-o presiune a degetului mare și începe să-l hăcuiască. Nu-i vorba de o glumă, înțelege-mă: nu, nu, ci de lovituri violente de cuțit, necruțătoare. Uneori lama pătrunde de la cinci la zece centimetri în fesele individului.

Gorila urlă de durere, dar vrând nevrând, urcă treptele în urma primului polițist, celălalt continuând să-l împungă din spate cu vârful jungherului.

— Ce-au de gând să-i facă, tovarășe? i se adresează Grozob bărbosului.

Cel puțin asta am impresia că întreabă.

— Ai să vezi, îi răspunde celălalt fără să se impacienteze.

Ciudat individ. Simte că trăiește o clipă importantă a vieții. Că asta-i noaptea lui decisivă. Degustă fiecare minut cu o încântare silențioasă care-i sporește voluptatea.

Cei trei au ajuns pe o pasarelă îngustă de deasupra blocului mașinii. Polițiștii, la unison, o îmbrâncesc pe nefericita gorilă

care se prăvălește și cade între două rulouri imense.

Imediat omul în salopetă albastră, rămas jos, pune în mișcare niște manete. Un bubuit surd se face auzit și cilindrii încep să se învârtească. Acolo sus, gorila e ca înghițită. Urletele pe care le scoate nu le-ai putea uita niciodată. Cumplite, înțelegi? Răcnete supraomenești. Ce oroare! Iată că picioarele i-au fost prinse de laminor. Mașinăria inexorabilă îl înghite lent. Omul e tras cu o încetineală majusculă în inima mașinii făcută să fasoneze oțelul și pentru care carnea omenească un fleac, ce vorbești Charles!

E înghițit până la genunchi. Urletele lui continuă, dar devin mai slabe. Madam Grozob leșină. Rostește, în bulgară bineînțeles, dar e totuși patetic: „Oh! Dumnezeule mare! Opriți! N-aveți dreptul! Vă rog!” Toate astea cu o voce pierită, se înțelege. După care își acoperă ochii.

Grozob îl apostrofează pe Pivot, of, Doamne, mă trezesc vorbind: îl apostrofează pe bărbos cu un glas biciuitor. Îi spune precum că-i barbar, demn de capitalismul american! Că nu merită să facă parte din P.C., nici să fie bulgar și altele.

Dar bărbosul se mulțumește să contemple spectacolul cu un ochi satisfăcut.

Acolo sus, gorila nu mai scoate decât ultimele gemete. Agonizează. Cuprinsă până la jumătate, mai rău decât zdrobită, redusă la foiță! Un fileu de pește dintr-un bloc de desen.

Se cufundă, se cufundă în mugetul vorace al formidabilului agregat cu cilindri, care face „arrrhvruhhhmmm” (aproximativ, dar s-ar putea să fie mai mulți de „h” aspirați).

E laminat până la nivelul hipogastrului…

Grozob se ocupă de soția lui care s-a prăbușit zdrobită de oroare, drăguța.

Se scurge un moment interminabil. Gorila nu mai are nicio reacție, fiind mai moartă ca vărul primar al lui Vercingétorix{10} (cel care avea diabet). Dar laminorul continuă să lamineze, și apoi bezna cea de pe urmă, apoteoza insuportabilului, corpul începe să reapară gros ca o tartă cu lămâie, lățit, însângerat, dezarticulat. Asemănător unei

odioase siluete umane, grosolan decupate dintr-un aluat.

Încerc să-i privesc pe cei de față. Nu se remarcă printr-o deosebită expresie de fericire, dar mă rog, rezistă șocului.

Gata, gorila a dispărut.

N-a mai rămas din ea decât o mocirlă grotescă, o carne tocată s-o întinzi pe pâine.

Bărbosul se apropie de Grozob și, ascultă bine; să nu-ți scape nicio boabă, nicio firimitură, artistule, treaba-i serioasă, ședința se apropie de sfârșit. Îți dai seama că gorila n-a reprezentat decât aperitivul. Ceea ce va urma e cu mult mai palpitant. În atrocități există o mișcare progresivă.

Omul cu șuba vorbește cu o voce scăzută. Aproape că șoptește, dar organul lui grav și acustica locului permit să se deslușească ce spune.

După mine, ai putea să-mi dai crezare, eu îmi dau! După mine, ziceam, e pe cale să-i propună un târg frumos. Stil: îmi spui secretul tău și te închidem pur și simplu împreună cu boșoroaga ta sau refuzi să vorbești și atunci, cumătra va beneficia de o ședință de presing. Urmăresc toate astea pe chipul nebun de spaimă al lui Simeon. În privirile lui rătăcite, îndreptate spre consoarta-sa. Nu că ar fi o frumoasă, draga de ea, dar au rezistat alături treizeci și cinci de ani conjugali. Probabil copii, cataplasme, dureri înfruntate în comun. A luat-o de fecioară, i-a umflat pântecul. I-a suportat menopauza. Și altele și altele, că așa-i viața. Veșnicele obișnuințe! Ea a fost confidenta, principalul martor al acțiunilor lui. Cu ea și-a împărțit eșecurile. A trăit speranțele. Ea a tremurat pentru el și s-a bucurat de reușitele lui. Au împărțit lupta, apoi onorurile. Înhămați la aceeași căruță, ce mai! Mână căluț!

Și acum, vechiul lui tovarăș, bărbosul, infamul trădător, Ganelon, Iuda, îi propune un târg atât de cumplit.

Ca să-i demonstreze că nu-i arde de glume, acesta ordonă să fie urcată bătrâna pe pasarelă. E tot leșinată. De data asta, sunt mai mulți cei care o cară, scara fiind abruptă și victima inertă.

Și atunci? Așteaptă… Atunci, ai să te întrebi, ce face Santonio în tot circul ăsta? Ce-ai vrea să facă frumosul

comisar? Simplu martor? Asigură retransmisia și cu asta basta? Nu-i prea stă în fire așa ceva, nobilului temperamental. Inimă de bronz, Antonio! Un neîmblânzit!

Încearcă să se adapteze situației. Trebuie s-o domine, cum spunea dragul meu Bérurier, care acum soilește în hotelul *Varna*.

Mister comisar e fascinat de un element interesant. Un detaliu deloc neglijabil, despre care trebuie să-ți relatez.

Mai adineaori, pe când cei doi blestemați au forțat gorila să urce, cel care-i hăcuia fesele a scăpat jungherul o dată ajuns sus, din cauza unei mișcări făcute de victima sa. Cuțitul a căzut pe un cilindru de oțel, apoi pe altul și așa până jos, unde s-a lovit de o glisieră dinspre dreapta. Din locul unde mă aflu, îl văd cum te văd, nici la zece metri de mine. Ar fi strașnic să-l pot recupera, nu? Dar trebuie să mă mișc cu precauție ca să nu dau de bănuit.

În momentul de față, cum se prezintă lucrurile?

Îl avem pe bărbos, pe cei șase zbiri și un muncitor.

Patru dintre zbiri se căznesc s-o care pe cumătră în loja prezidențială. Bărbosul încearcă să-l convingă pe Grozob. Muncitorul ajutat de un polițist aruncă corpul ultraplat al gorilei într-o ladă de plastic. Ultimul zbir ne supraveghează.

Trebuie că se gândește la altceva, vagabondul. Se uită în altă parte.

Bărbosul și Grozob discută. Grozob îl domină cu natura lui funciară. Nu face parte din rasa oamenilor slabi. Dacă ar fi fost omul să cedeze șantajului, n-ar fi ocupat funcții așa de înalte atâția ani.

Precis îi spune „Du-te și te plimbă, tovarășe, orice ai face, n-am să vorbesc”, fiindcă bărbosul le strigă celor de sus s-o introducă pe cucoană între cilindri.

Ceea ce ei se grăbesc să execute.

Motor!

Rulourile încep să se învârtească.

Laminarea doamnei Simeon Grozob, premieră!

Pentru a doua oară, monstrul gâfâit se pune în mișcare.

Cred că asta o trezește pe bătrână! Nu s-a inventat încă un

mijloc mai eficient de a-i scoate pe oameni din leșin ca tratarea bătăturilor de la picioare.

Un țipăt! Nu-i cel din *La Strada*, cântat la pian, fii convins!

— Opriți! urlă Grozob.

Bărbosul repercutează ordinul. Mașina-unealtă stopează. Bătrâna are degetele mari carbonizate, și iar leșină.

Parcă ne-am afla, zău așa, în plin Shakespeare. Pentru Stratford on Avon{11}, urcați în vagoane!

— Ea nu știe nimic! Nimeni nu știe nimic în afară de mine. Și nu veți afla niciodată, bandă de ticăloși! urlă Simeon Grozob.

Își duce mâna la gură și înghite ceva. Cât să numeri până la unu virgulă zero cinci și iată-l că se prăbușește mort.

Confuzie!

Bărbosul e siderat. Prin gestul lui, secretarul general i-a tras pe sfoară, nu glumă.

Zbirul de gardă grăbește spre el, la fel și muncitorul roșcovan.

Astfel încât, ultraconsiderabilul Sana, jucându-și cu brio cartea, poate să alunece spre cuțit și să pună mâna pe el.

Dar vai, bărbosul, căruia nu-i scapă nimic, se prinde.

Arată spre mine, bulgarisind în mare viteză.

Dar și reflexele mele iau cuvântul.

Mi se trage de la tehnica lui Alex Andri. Am fost un elev prea bun. Superdotat în toate. Antonio! noi, ăștia din elită, nu ne puteam stăpâni. Instinctul străfulgeră individul. Al meu stabilește un raport instantaneu între cuțitul cules de pe jos, torționarul care mă arată zbirilor lui și noile mele talente de jongler.

Ce să te mai gândești, ce să te mai hotărăști: vzuum, a plecat!

Și a ajuns!

Într-un port bun.

Într-un porc bun fiindcă a intrat în burta bărbosului. Până la plasele. L-a retezat piuitul, ce părere-ți faci! Nici nu-și mai duce mâinile spre mânerul cuțitului. Ciudățenia scenei e că omul continuă să rămână în picioare, cu pumnii înfundați în

buzunarele șubei. N-am timp să admir panorama.

Unul pentru toți, eu pentru mine. Sunt momente în viață când propria-ți sănătate trece dinaintea damelor bătrâne și a paraliticilor din metrou.

Mă lansez într-un sprint de desen animat prin uzină.

Mulțumesc lui Dumnezeu că-i luminată numai zona operațională. Gonesc în penumbră printre mașinării gigantice, fără să știu încotro mă îndrept, dar teribil de grăbit să ajung.

În urma mea se trag rafale de mitralieră. Pârâie în toate direcțiile. N-am timp să mă gândesc ce conduită s-ar cuveni să urmez. Fug în zigzag, înconjurând când o mașină când alta… Hăitașii nu mai mitraliază, dar galopează pe urmele mele.

Ajung să traversez gigantica hală. Mă aflu în fața unui zid de cărămidă. Și atunci, Antoine dragă, ce decizi, măi omule?

Pentru început, îmi scot mocasinii și-i bag pe fiecare în câte un buzunar al vestonului. Am impresia că timpul și-a oprit zborul de pasăre răpitoare. De parcă existența ar stagna într-un plan fix. Mă uit în jurul meu sub palida lumină a lunii care străbate geamurile prăfuite. În jos e beznă. Deasupra umerilor mei începe să se lumineze. Și atunci totul îmi apare cu o limpezime impresionantă. Atât doar că trebuie să mă grăbesc.

Escaladez o scară de fier, asemănătoare celei pe care a fost forțată să urce biata gorilă. Iată-mă pe o pasarelă plină de unsoare. Deasupra ei atârnă lanțul unui plan culisant. De capătul lanțului, un cârlig enorm, montat pe o roată de scripete, cântărind pe puțin treizeci de kile. Îl prind. Îi imprim un balans și-l propulsez în direcția ferestrei. Masa de oțel pulverizează geamlâcul, deschizând în el o breșă de cel puțin un metru pătrat.

Îmi arunc încălțările prin deschidere; apoi, cu o viteză care nu-și găsește egal decât în discreția mea, mă arunc peste rulourile de oțel și mă întind pe ele. De jos nu e cu putință să fiu zărit. Șiretlicul meu va da rezultate? Urmarea ne-o va spune.

• VEI VEDEA CUM, PE PARCURSUL ACESTUI CAPITOL RELATIV NOUĂ, FĂRĂ A FI MÂNCAT DE VIERMI, MĂ CUFUND DIN CE ÎN CE MAI MULT ÎN ALB

Deci trupa se apropie de mine.

Zgomotul cioburilor i-a ghidat pe urmăritori. Au ajuns aici, la piciorul laminorului, îndreptând lumina lanternelor asupra cârligului care continuă să se balanseze, apoi asupra găurii din geamlâc. Tipii discută hotărâți. Un detașament se îndepărtează în pas de front și mă prind că intenționează să arunce un ochi în exterior. Trece un timp. Da: aud zgomot de glasuri afară, la nivelul breșei. Un tip strigă că mi-a găsit pantofii. Ce idee genială am mai avut! Mulțumită acestui vicleșug, domnii sunt convinși că am ieșit în afara uzinei. Cei care așteptau lângă mașinăria mea se îndepărtează. Încă multă vreme se mai aud strigăte, tropăituri, chemări. Și pe urmă, în mine se operează un break; zdrobit de oboseală, de emoții, de tot restul și de altele pe deasupra, adorm buștean, culcat între cei doi cilindri de oțel.

•

Somn de scurtă durată, dar reparator. Cât să-mi relaxez carcasa și spiritul, să-mi trag sufletul și să capăt o energie nouă. Trebuie că am dormit o oră, cel mult. Pe un laminor, e ceva, nu?

După ce mi-am recâștigat deplina luciditate, ciulesc urechea. Totul e tăcere în jurul meu.

O tăcere de catacombă. Las să se scurgă câteva minute cu simțurile ascuțite, dar îmi dau seama că în uzină n-a mai rămas nimeni. Liniștit, cobor din culcușul meu ciudat ca să caut o ieșire.

Prefer să nu plec prin ușa principală. Lucid și inteligent, în acest caz. După ce am tot cotrobăit, descopăr o încăpere cu geamuri, rezervată vestiarelor, dușurilor și toaletelor. Exact

ce-mi trebuie, nu-i așa? Ferestre basculente aerisesc locul. Risc să-mi scot capul afară. Zăresc un orizont de uzine, cât vezi cu ochii; cu stâlpi de înaltă pensiune (cum zice Béru) și, pe ici-colo, felinare anemice. Cerul se acoperă, devine greu. Ciudat cât de negru se face mai înainte de a scuipa albul zăpezii.

Un salt dintre cele mai clasice și iată-mă *out*. Ca Figaro, mă strecor pe lângă ziduri.

Încotro s-o iau? La întâmplare, e preferabil. Să mă las cum m-o duce nasul și Providența.

Merg până la capătul clădirii, traversez târâș o zonă deschisă pentru a mă cufunda în umbra alteia și așa mai departe până ajung la extremitatea acestui complex siderurgic. Am dat într-un soi de teren viran, care separă uzina din care vin de un alt grup de construcții cu acoperișurile în dinți de fierăstrău. Aplecat în două, o rup la fugă. Dar acum, amice: un eveniment neprevăzut, my bithday! Ghinionul! Am dat-o în bară! Mai rău nu se putea! O groază de reflectoare mă iluminează de parcă aș traversa plaja de la San Tropez în amiezi.

O voce strigă într-un megafon:

— Stooop!

Ticăloșii și-au da seama că nu puteam ajunge departe și s-au pus la pândă. Crede-mă, sunt așa de numeroși că mi-ar putea asigura o gardă de onoare. Dacă aș fi obținut palmierul de aur la Festivalul de la Cannes sau de la Pointe-à-Pitre, n-aș fi fost mai scăldat în lumină.

Dând ascultare doar curajului (disperării, dușmanul bătrâneții) o rup într-o fugă nebună. Îți trebuie multă îndrăzneală să alergi în asemenea împrejurări, cu o jumătate de duzină de reflectoare care te încadrează și cu pușcași dispuși în arc de cerc. Pun pariu pe cearșaful tău de pat contra cearșafului meu de plapumă, că dacă ai fi în situația mea, ai rămâne împietrit, cu mâinile cât mai sus cu putință, cerând iertare Sfintei Fecioare Maria că te-ai născut și ai avut atâtea femei că nici tu nu le mai știi numărul.

Se declanșează focul. Mă arunc la pământ. Trăiască întoarcerea la natură! Terenul e desfundat, cu movile, gropi,

bălți adânci de apă. Mă târâi mai ceva ca un aligator urmărit de cercetașii asociației Hermès. Repede, repede. Gloanțele șuieră, pârâie, despică pietre, perforează deșeuri metalice. Îmi spun foarte succint că: „Atâta vreme cât mitraliază nu se pot arunca în urmărirea mea. Totul e să nu fiu atins.”

Printr-un noroc nesperat, ajung la un soi de tranșeu, de care mitraliorii n-au, în mod cert, o noțiune precisă. Mă las să alunec în el și mă ridic pe picioare pentru a fugi ca lumea. Reușesc să alerg fără a mă ridica mai mult de șaizeci de centimetri de la pământ, semănând probabil cu acei acrobați cicliști, care izbutesc să se deplaseze pe o bicicletă atât de mică încât ar încăpea în sutienul unui homosexual.

Tranșeul merge drept; fără îndoială a fost săpat pentru țevi de canalizare.

Când focul încetează, am ajuns la marginea unui drum de pământ din lungul unei alte uzine. Reflectoarele nu mă mai pot atinge. Hai, mai multă inimă, comisarule. Scuipă-ți în palmele de la picioare și arată-ne ce înseamnă să conjugi verbul a fugi la prezentul indicativ forțat.

•

Imaginează-ți o imensă fermă, întinsă ca o pecingină, numai acoperișuri (și camioane de transportat laptele). Clădiri dispuse ca un zar de cinci. Miroase a lăptărie, acrișor, ca miasma de vărsătură.

Sunt extenuat, golit, rupt de oboseală, pe jumătate mort. Nu-mi mai simt picioarele, mi-am pierdut suflul. În pieptul meu, o forjă; tâmplele îmi zumzăie ca un stup; am senzația neplăcută că inima s-a săturat să mai expedieze mustul vieții pe rețeaua mea și că ar vrea să-și ducă traiul aiurea.

A început să ningă des. Zărind un tractor, tras la adăpost sub un șopron, mă urc pe treapta lui, deschid ușa și mă pitesc jos.

Gata, am ajuns la capătul puterilor. Asta-i tot ce pot face pentru sănătatea mea; de acum încolo mă declar forfait. Dacă sunt descoperit în această mașină agricolă, înseamnă că bafta mea proverbială a sfeclit-o. Nu mă mai simt în stare să mai adaug nicio mișcare celor precedente. Fuga mea absurdă,

disperată, tragică, sub ploaia de gloanțe… Apoi, urmărit de o hoardă tăcută, ai cărei pași numeroși alcătuiesc un soi de rostogolire, ca acea produsă de o turmă de bivoli dezlănțuiți. Mai târziu, zgomotul s-a pierdut. Dar eu am continuat să galopez prin natură, în căutarea unui pic de umbră, cu orice preț. Să fugi până-ți simți picioarele cum îți intră în piept. Încât acum, dacă ai putea să-mi prezinți o oglindă concavă, sunt mai mult ca sigur că aș arăta ca un pitic de Velásquez.

N-o să mi se mai răcorească în vecii vecilor pieptul incandescent. Și totuși, Dumnezeu mi-e martor, în tractor nu-i cald deloc. Rămân amorțit cam zece minute, continuând să gâfâi și să mă străduiesc să-mi reorganizez respirația. Tot corpul îmi dârdâie de extenuare. Niciodată n-am mai simțit o asemenea oboseală sau, cel puțin, au trecut vreo cinci, șase romane polițiste de când nu mi s-a mai întâmplat.

Rămân îngrămădit între pedala tractorului și piciorul metalic al scaunului. Pute a bălegar și a cauciuc putrezit. Labele mele, lipsite de încălțări devin de marmură; marmură sepulcrală mai curând decât pentru placat o sală de baie.

Stau ghemuit, beneficiind doar de propria mea căldură pentru a mă dezmorți și de propria vitalitate pentru a mă recupera. Trag cu urechea, dar tot ce captez ca sunet e pierdut undeva în spațiu, de parcă ar fi iluzoriu; în orice caz nu pare să mă privească. Naiba să-i ia, sunt niște încăpățânați, indivizii ăștia! Nu se lasă afurisiții când hăituiesc pe cineva! Parcă am fi la o vânătoare de sălbăticiuni. Antonio jucând rolul vulpii. Noroc că n-au câini la dispoziție.

Cadranul luminos al ceasului meu arată 3 și 10. Hotărât lucru, distracția a fost lungă și dură! Mai aștept un sfert de oră, captând întruna zgomotele indecise venind din spațiu. Plămânii și-au regăsit diurnul salvator al oxigenului. În schimb, nu-mi mai simt picioarele.

Trebuie să fac cercetări. Să găsesc o ascunzătoare serioasă înaintea zorilor, că altminteri risc să fiu umflat imediat.

Cu precauții infinite cobor din cabină. Totul în jur e liniștit. Clădirile se întind într-o linie sinuos-geometrică. Mirosul insistent de lapte acru și numărul camioanelor cisternă mă

îndeamnă să cred că-i vorba de o fabrică de lactate. Șchiopătând, o pornesc în recunoaștere. Spontan, întocmesc un plan valabil sau mai puțin valabil, dar dacă tu îmi poți propune altul mai bun, adresează-mi sugestiile în dublu exemplar, scrise foarte citeț, alăturând pentru retur un plic timbrat cu adresa ta.

Adulmec prin frig, sub zăpada învârtejită și ajung să descopăr ceea ce caut, respectiv birourile întreprinderii. Deși e scris în bulgară, decid că această anexă, mai puțin sinistră și numai geamuri, constituie postul de comandă.

O ușă de sticlă prevăzută cu un stor. O deschid. Intru într-o sală mică de primire, cu dale de laborator, limitată de un ghișeu lung din lemn vopsit. Sar peste această tejghea. Dau de niște birouri din metal cenușiu, aliniate, foarte funcționale. Pe ele, mașini de scris și teancuri de facturi. Mă uit pe una dintre ele. Ceea ce speram să citesc se găsește aici. Îmi mai lipsesc două elemente destul de complementare: un telefon și un anuar.

Sunt nevoit să mai fracturez o ușă și să intru în biroul destinat tovarășului șef de întreprindere, ca să dau peste tot ce-mi trebuie.

Mă instalez într-un fotoliu pivotant. Of! Ce bine e să-ți depui fundul pe ceva conceput anume în acest scop. Îmi lungesc picioarele și mă las o clipă pe spate, cu brațele înnodate sub ceafă.

Hai, treci la treabă, rățoiule. Gândește-te că atâtea femei rămase în pană după plecarea ta îți duc dorul pe teritoriul hexagonului, începând cu Félicie. Răsfoiesc cartea de telefon. Sofia. Hotel. Internațional, ăsta-i cuvântul. Descopăr ușor hotelul *Varna*. Nu-mi mai rămâne decât să fac numărul.

Sună îndelung. Portarul de noapte trebuie că a tras pe dreapta, în cazul în care există vreunul în acest stabiliment. Insist, insist. Probabil că sunt foarte rare apelurile telefonice la o oră așa barbară.

În cele din urmă, răspunde o voce de parcă ai bate ouă pentru omletă.

— *Do you speak english*? întreb eu.

— Nein!

— Deutsch?

— Ja.

Cu atât mai rău. Concentrându-mi nemțofonia îi cer de urgență camera lui Herr Bérurier. Individul trage de timp, dorind să știe cum și ce fel, dar eu mă pun pe urlat Polizei așa de tare încât se grăbește să-mi dea satisfacție, mai înainte de a-i trezi tot hotelul.

Și aici telefonul zbârnâie o bună bucată de vreme, mai înainte ca latrina Grasului să dea pe dinafară, puțin îmbietor.

— Cine mă bate la cap în toiul nopții, fir-ar al dracului! Om fi la comuniști, dar și comuniștii mai soilesc, nu?

— Gura, incapabilule! mă înfurii eu.

În sinea mea, îl binecuvântez pe Dumnezeu că n-a fost încă arestat Mister Coadă-de-Măgar.

În câteva cuvinte îi prezint situația. Ai cu ce să scrii pe masă, îi spun, și hârtia cu antet a hotelului pe care să notezi. Pregătește-te, am să-ți dictez adresa unde mă aflu.

Silabisesc cu strădania impusă de analfabetismul unui individ de soiul lui. După care îi ordon următoarele:

— Trezește-te, tipule, ia toate actele, banii și fotografia nevesti-tii, dacă ai cărat-o după tine. Caută ceva ce ți-ar putea servi de armă, știu că ești ingenios, și deci ai să găsești. Apoi, coboară la recepție, trezește-l pe portarul de noapte, dacă a adormit din nou, și cere-i să-ți cheme un taxi. Presupun că la o oră ca asta n-o să-ți fie prea ușor și-ți vor trebui motive serioase. În acest caz, spune că ești nevoit să mergi la spital unde a fost adus fratele tău într-o stare critică. După ce ai făcut rost de mașină, poruncește-i șoferului să te ducă la adresa pe care ți-am dictat-o. Bagă bine la cap, se află cam la douăzeci de kilometri vest de Sofia. E vorba de un complex de lactate, care nu-i deloc înalt și are acoperișurile din tablă verde. Dacă tipul refuză, amenință-l: *trebuie*, îți subliniez, *trebuie* să ajungi aici mai înainte de a se lumina de ziuă ca să mă iei. Străduiește-te cât poți, îți țin pumnii. Oricum, e timpul să-ți evacuezi mărunțaiele: chiar mă întreb cum de n-ai fost încă ridicat.

Cu acestea, închid.

Uf!

Mi-a ieșit sufletul, amice!

Îmi înghit „of-ul” și-l pun de-o parte pentru ocazii mai bune.

Fiindcă, în mișcarea pe care o fac pentru a mă depărta de telefon, descopăr țeava unei puști.

De cealaltă parte a țevii se află o damă, care n-arată tocmai rău, deși expresia ei e lipsită de bunăvoință.

E în cămașă de noapte. Dar și-a tras pe deasupra un palton și a încălțat niște ghete.

De îndată bag de seamă că arătătorul ei drept odihnește pe trăgaciul armei.

Mă fixează sălbatic. Stau și mă întreb dacă nu i-o veni chef să tragă fără explicații, pentru a se refula puțin.

Încerc să-i plasez farmecul meu nocturn, gust bulgar, pentru dame de treizeci și cinci de ani, înarmate până la sânul drept.

— Dezolat că vă inoportunez, dragă doamnă, dar vă rog să fiți pe deplin convinsă asupra inocenței intențiilor mele.

Mă întrerupe printr-o interjecție, pe care n-aș ști să ți-o traduc fără un dicționar francez-bulgar, dar cred că ar putea să însemne: gura!

Mi-o închid.

Face o mișcare ascendentă cu arma.

Mă ridic.

Și acum.

Ea începe să-mi vorbească.

Îi răspund în franceza mea ciripitoare, cu mlădieri bivalente, că nu înțeleg nimic, deși am înțeles perfect că-mi cere să ies afară cu mâinile ridicate sus.

Realizez imediat că biroul nu-i luminat decât de lampa căreia eu însumi, în persoană, în carne și oase, i-am acționat comutatorul cu mânuța mea cea dreaptă, dacă vrei să le știi pe toate. Firul acestei lămpi coboară de pe birou ca să-și caute o priză.

— Was spuneți? o întreb pe războinică.

Și cu piciorul, providențial descălțat, apuc firul prin șosetă, îl încolăcesc în jurul gleznei și aștept.

— Go! Go! mă zorește dama.

Îi fac semn printr-o mișcare a capului că am priceput și mă pun în mișcare.

O izbitură scurtă. Crac! Smulg firul din priză. Întuneric. Rapid pe burtă. Hop! Mă strecor pe sub birou pentru a ieși în spatele frumoasei bunicuțe.

Bineînțeles, și-a dat seama că încerc s-o înșel și trage în mine de două ori, poc, poc, iar eu nu i-aș lua prea scump s-o trag pe ea a treia oară. Cei doi plumbi spulberă materialul de pe birou. Cum e vorba de un pușcoi cu țeava dublă îmi spun că va fi nevoită să încarce din nou. Mai înainte de a apuca s-o facă, mă ridic și o cuprind pe la spate! Nu mă las până n-o înlănțuiesc. Ah! ce luptă aprigă și înverșunată se încinge! O bătălie destul de veselă! Să știi că tipesa a practicat judo, și-i gata-gata să mă pună jos! Mi-ar face rău la sâni! Îmi sporesc priza, îi pasez o cheie santantonio la gioale, o îndoi, o supun. Am întins-o pe sol. Sunt solo în seara asta… ce cântec. Mă arunc peste ea, micuțule, de așa manieră că nasul meu de arhanghel vicios nimerește în locul cu pricina. Fiindcă pe parcursul luptei, cămașa ei *of night* s-a ridicat, obligatoriu. Într-o carte a mea, cum ar fi putut fi altfel, nu? Femeia se cambrează, plină de demnitate (la sud de Lipp).{12} Ca să scape, își agită, dacă se poate spune (și-ți dai seama că se poate, dovada) drăgălașa comoară, căreia eu, în pofida împrejurărilor atât de particulare, cum ai vrea să-i rezist? De altfel nici nu vrei, scârbos cum te știu, și înclinat să tragi cu ochiul și să te masturbezi cu amândouă mâinile. Trec la treabă pe unde scurte magistrale. Sub semnul Văduvei Clito. Ștergeți-vă mustața! Așa ceva te poate scoate triumfal din minți. Niciodată pe teritoriu bulgar nu s-a mai pomenit una ca asta! Dama strigă nu, nu, în limba maternă, eu cu a mea îmi accelerez credo-ul acrobatic. Și, încet, încet, Ninette își zice că, he, he, nu-i chiar așa de rău! Ba chiar că-i extraordinar de bine. Și, ca să merg până în profunzimile gândurilor ei: că-i suav! Gout suave the gueen! S-a terminat cu opoziția. Ce

senzații inedite descoperă războinica mea. Extaz la toate nivelurile!

Sunteți prea amabil, domnule! Mi se oferă progresiv, picioarele ajungând să semene cu un compas pe cale să traseze un cerc maxim. Taverna Ali Babasse! Cupă sublimă cu nectar vrăjit! De ce m-oi fi prostind: nu merge! În loc de cap am o cloacă, nu-i așa? Am să fiu făcut libidinos de toți ipocriții! Îmi vor spune că mă complac bălăcindu-mă în lubricitate. Și cu toate astea, nu pot trece sub tăcere plăcerea acestei îmbrățișări improvizate. Judo-amor-party!

O înfulec pe tipesa asta brusc debarcată în destinul meu cu pușca în mână! E delicioasă! Abia am avut timp să-i zăresc chipul și m-am și așezat la masă.

Numai eu aș fi în stare! Și tu? Ce vorbești? Degustare în toată legea. Prima ei mișcare de a se apăra fiind calmată, a doua mișcare de surpriză depășită, tipa ajunge în spațiile vaste ale voluptății pure. A uitat de P.C.B., de Marx, Lenin, Paul și alții. Nimic nu poate trece înaintea senzualității. Furia cărnii *for ever, über ales*. Mulțumesc, Doamnă, pentru, pământul arabil! Dânsa începe să gungurească, întinsă pe jos cum e. *Bengali song*! Cântecul insulelor. Mi se oferă atât de docilă și de lubrefiată că trebuie să adopt tehnica crowl ca să pot respira cu discernământ. Una la dreapta, una la stânga și Dumnezeu pentru toți! Mersi, papa. O ședință paradisiacă, superbă, extatică, completă.

O conduc întâia pe tovarășa. Când e pe punctul de a pleca, hop, hooo! Ușurel, reduc viteza, pentru ca porumbița bulgară să nu-și ia zborul prea repede. „Cântec bulgar” ne anunța tata când era vreo sărbătoare în familie și o lua la măsea. Nu ți-am povestit niciodată că obișnuia să fredoneze „Cântec bulgar!”, ceva în genul Hanana, hanana, hrrr, pfuuut! Îl termina băgându-și un deget în nas și apoi sugând un altul pe furiș. Lăsa să se creadă că era vorba de același deget. Nunți, comuniuni, botezuri, catolici, apostolici romani, toți acasă „Cântec bulgar”, atunci puteai fi foarte sigur că și-a făcut plinul, cu ochii tulburi de amețeală, și că și-a atins cota de alertă. „Cântec bulgar” era semnalul, gradul de alcool,

iminența unei beții integrale, profunde, care ținea o zi întreagă și pe care doar o noapte de somn o putea vindeca.

Și iată că aud cântecul bulgar al tatii fredonat de o fată în al nouălea cer. Îl îngân și eu în extaz. Și apoi, ca să revin de unde am plecat. Când tipa se mai domolește, eu sunt cel care accelerează din nou, ca să se bată bine maioneza. E nostimă viața în asemenea împrejurări. O crezi eternă și frumoasă, nici meschină, nici periculoasă, exact pe placul inimii. Un gen de fericire, într-un singur sens!

Când mai repede, când mai încet, dragă Pierrot, nobila mea cucerire ar trebui să atingă apoteoza. Cântec bulgar, da, da, poți fi convins. Un răget dezlănțuit, că la început ai crede că-i un exercițiu de alarmă, pusă pe melodie. Ce frumos ar fi acest strigăt seara în munți, când apune soarele, purtat din ecou în ecou, cât auzi cu urechile, către granițele Europei Centrale. Undeva departe în direcția rusuleților, și dincolo de ei. Auzindu-l, mă străbat frisoanele până sub limbă. N-am nevoie să mă servesc de un deget subsidiar pentru a duce agrementul la bun sfârșit, într-un moment de o asemenea calitate, datorat doar Domnului, care n-a coborât degeaba să ne răscumpere păcatele, iar moartea lui n-a nimerit în urechile unui surd!

Bulgăroaica mea e aici. Tăcută, sfârșită în urma spectacolului de zile mari pe care l-a trăit. Respiră sacadat cu pieptul umflat. Eu, prevăzut cu o rachetă atomică, ezit să continuu numărul pe partea ventrală. Dar de un instrument atât de monumental trebuie să te debarasezi într-un fel sau altul. N-ai vrea să ieși la plimbare cu o asemenea halebardă, nu? Ca să te duci unde, ia zi, amice?

S-o iau din nou la prelucrat pe tipă ar fi cu neputință. În starea în care se află, n-ar mai fi capabilă să-și sufle nicio muscă de pe vârful nasului. Dar zău așa, îmi spun că o îmbrățișare autoritară ar fi lipsită de eleganță. Am făcut-o pe drăguța zână (gust bulgar) să atingă extazul în această manieră delicată și acum să mă arunc pe ea ca să mă dezmembrez ar fi luat drept un egoism masculin. Misterele sexuale ale vieții. Ele fac deplorabilă reputația bărbaților.

Gentilom, Antonio. Faire play. Mă răsucesc în sensul acelor

de ceasornic și depun un pupic pe fiecare dintre pleoapele ei.

Să fie sensibilă oare la acest gen de simpatie? Fapt e că-și saltă storurile. Nu pot vedea ce ascund ochii ei, dată fiind penumbra.

— Ce zici, fetițo, îi murmur, ești de acord, sper, că Franța e frumoasă, nu?

• CAPITOL IREVOCABIL AL ZECELEA, PLIN DE SUSPANS ȘI DE PLĂCERI

Orele care urmează sunt indecise. Vei pricepe de ce, cu bietul tău burete uscat, care-ți ține loc de creier. O femeie, căreia i-ai practicat vocaliza pariziană, are drept la toată considerația; pe de altă parte, în ciuda respectivei ședințe, nu sunt deloc sigur de bunele intenții ale fericitei beneficiare. Prudența mă îndeamnă s-o leg; dar galanteria îmi interzice. Or, Santantonio a probat întotdeauna că noțiunea de polițist și gentleman nu-s fatal ireconciliabile. Iată de ce optez pentru o cale de mijloc, adică îi las drăgălașei libertatea mișcărilor, dar n-o pierd din ochi.

Stăm în birou așezați față în față. Știe câteva cuvinte nemțești, știu și eu câteva, necazul e că nu-s aceleași. Încerc s-o liniștesc prin săracele mele mijloace teutone. Înșir o poveste trasă de păr cum că am avut o pană și, văzând cășăria mi-am permis să vin aici ca să dau un telefon. Aștept un prieten. Încântat că am făcut cunoștință, cu această ocazie. O găsesc frumoasă, delicioasă, ceea ce-i aproape adevărat. E drăgălașă, senzuală, am putut să-mi dau seama, dar din păcate, constat la ea o asprime a expresiei.

Mititica nu-i prea vorbăreață. Tot ceea ce consimte să mă informeze e că mă aflu într-o fabrică de iaurt, unde ea și soțul ei sunt paznici; dar omul ei este la spital, pentru a se trata de o boală pe care nu reușesc s-o identific, lucru fără importanță, dat fiind faptul că i-am pus coarne tipului. Am făcut și eu ce-am putut ca să-i aduc noroc, împreună cu urările mele.

Mă cuprinde o toropeală împotriva căreia lupt cu greu. Femeia se ridică deodată de pe scaun și mă anunță că merge să pregătească o cafea. Îi răspund că însăși ideea scoate de pe acum aburi și o escortez la locuința ei. Aceasta din urmă nu-i deloc grozavă: două camere. O bucătărie, cameră de zi în același timp și un dormitor. Gazda mea își face de lucru în jurul unui ibric emailat, care-mi trezește amintirea bunicii de

la țară. Femeia are o siluetă interesantă și un chip pe care mi-ar plăcea să-l încredințez casei Carita, pentru a-i conferi strălucirea meritată.

Curând se răspândește o aromă îmbietoare în umila locuință. Păpușa scoate două cești, un zahăr gălbui și linguriște de cositor.

Trag cu ochiul la ceas. Mai e puțin și se face cinci! I-a cam trebuit mult timp Grasului. Încep să mă tem să nu fi pățit ceva. Nu suntem într-o țară unde să poți obține ușor un taxi la o asemenea oră. Cererea lui să nu-i fi dat portarului de gândit, și să fi informat autoritățile… Te poți aștepta la orice.

Recapitulez evenimentele acestei nopți tragice. Sfârșitul lui Simeon Grozob, cel mult mai atroce al gărzii lui de corp. Și bărbosul, pe care l-am înjunghiat de la distanță. Să fi dat ortul popii?

Cafeaua nu-i *first quality*, totuși mă mai depanează puțin. Ce mă fac dacă Maiestatea sa nu vine? Unde să mă ascund? Aici?

Ce vorbești? Peste câteva ore, își vor face apariția lucrătorii de la iaurtărie și o încurc. Fiindcă, o simt intens, nu pot avea încredere în femeia asta și să-i cer azil. Nu-i genul. În alte cărți ale mele se pot citi prostioare de felul: fermecătoarea păpușă, care-l ascunde pe frumosul fugar, punându-și viața în pericol numai pentru că el i-a făcut dragoste întâia.

Suflu în fiertură, cum se face întotdeauna la cinema în asemenea cazuri speciale. Un bărbat, o femeie, noaptea, împreună, tăcuți. Se privesc pe furiș. Monosilabizează. Suspine. El suflă în cafea. În plus tic-tacul unui orologiu, dar aici e o pendulă electrică, având o lumină roșie în chip de ac, care se plimbă singură în jurul cadranului, părând să desfidă eternitatea…

— Cum te cheamă, o întreb blând.

Mă gândesc că, dacă Grasu nu apare, s-o iau iar la prelucrat pe demoazelă încă o dată, practicând marele joc, cu toate cărțile. Îmbrățișare regală, parcurs integral. S-o înnebunesc de-a binelea, încât, rămânându-mi recunoscătoare, să consimtă a-mi da ajutor. Nu?

— Ivana, îmi răspunde.

Ce haios mi se pare. Prima mea Ivana. Pentru a sărbători faptul, îmi întind mâna spre sânii ei, care sunt de talie mijlocie, dar au o formă și o consistență perfecte.

Ivana face o mișcare sălbatică de recul. Hopa! nu pune mâna. Mai adineaori a fost luată prin surprindere, dar acum e în gardă, și-mi respinge avansurile. Poate că potențialul ei se reduce la un orgasm în timp de douăzeci și patru de ore? E bine de știut…

Nu mai am timp să trec peste acest refuz nepoliticos, fiindcă se face auzit un zgomot de motor.

Sar în pragul ușii. A sosit o mașină închisă la culoare, iar Bérurier coboară de pe locul pasagerului. Mă zărește în triunghiul de lumină și-mi strigă:

— Uite-mă în cele din urmă, tipule. Nu-i floare la ureche să obții o mașină, îți dai seama. Ești în siguranță aici?

— Destul, însă…

— Jockeuy, am sosit!

Dar în loc să se conformeze acestei promisiuni, începe să parlamenteze cu șoferul.

— Nu pleca imediat iepurașule. Kome in with mine să stăm de vorbă. N-ai de ce să te grăbești. Nu-i o oră de influență.

Atunci, o creatură bizară coboară de la volan. Un butoi îmbrăcat în piele. Mic și rotund. Șoferul trebuie că are circumferința taliei superioară înălțimii mele.

Mantaua scorojită e strânsă pe mijloc cu o centură foarte lată care-i subliniază asemănarea cu o butie. Capul e înfipt direct în piept, fără nici cea mai vagă urmă de gât, ca să poată servi de intermediar, iar pe cap are o șapcă uriașă cu cozoroc marxist-din-est. Amicul meu îl cuprinde de umeri și se apropie de locuința paznicului.

Abia când cei doi ajung în lumină, realizez care-i situația: șoferul lui Alexandre-Benoît, împotriva oricăror aparențe, aparține sexului feminin, ceea ce nu contribuie întru nimic la gloria lui, să recunoaștem. Și cu toate astea, e chiar o femelă cea care pătrunde în bucătăria Ivanei. Capul ca o bilă, pometi violacei, gură cu buze groase, nas turtit, ochi minusculi, franjurați de gene decolorate. Un monstru!

— Bonjur, madam! face Grasu către Ivana. Hmm, dar a ce-mi miroase: a cafea! Se nimerește la țanc.

Latura extraordinară a lui Bérurier constă în faptul că nu se miră niciodată de nimic. Acceptă, practic fără să cârtească, indiferent ce realitate. Astfel, prezența mea în acest loc nu-i ridică nicio problemă și o salută pe gazda mea de parcă ar fi vânzătoarea dintr-un magazin în care tocmai a intrat.

— Șefule, îmi zice arătându-mi polobocul, ți-o prezint pe ultima mea cucerire: madam Slavadsova, șofer profesionist. Dragoste la prima vedere, eu și cu ea, unul pentru una, și una pentru altul. Poți să ai încredere în marea mea experiență, e o femeie incendiară care te-ar înnebuni. Sfinte, a răspuns imediat prezent la avansurile mele, o adevărată binecuvântare. Aș fi făcut dragoste în mașina ei, dar una că ne-ar fi înghețat părțile moi, taxiul fiind neîncălzit, și pe urmă drumurile sunt pline de militari. Am fost opriți de cel puțin patru-cinci ori. Durdulia are o guriță ca un vânzător de pește. Și în bulgară, îți precizez! De fiecare dată a turnat niște baliverne cum că ar avea autorizație oficială de la poliție și răcanii nu ne-au mai bătut la cap. Din care cauză amândoi suntem încinși datorită avansurilor pe care i le-am făcut în timpul drumului. Așa că, dacă doamna, aici de față, ne-ar împrumuta patul pentru un sfert de oră, ar face o faptă bună și Domnul ar răsplăti-o.

Întotdeauna m-a lăsat mască Mamutul.

— Chiar ai de gând, mă bâlbâi eu, să faci amor cu coșmarul ăsta, Grasule?

Se supără.

— Unde vezi tu coșmar, ia zi, artistule? Evident ție îți plac frivolele siropoase. Stilul tău, Dumnezeu tank you, se deosebește de concepția mea despre amor, amice.

Cu acestea, autoritar ca un polițist ce se află, deschide hotărât ușa dormitorului.

— Ah! ăsta-i atelierul de care am nevoie! exclamă el bucuros. Pe aici, căprioara mea! Komme fundul tău gras, puicuțo.

O natură și băiatul ăsta, crede-mă.

Necultivată.

Monstruozitatea în manta de piele se rostogolește docilă până la pat.

— Ce-i demoralizant la tine, gazela mea, e scârbosul ăsta de pantalon, cu care te-ai simțit obligată să te înțolești, declară Maiestatea sa. Muierile în nădragi mă scot din sărite. Nu erau destul porcăriile alea de colanți cu care trebuie să ne luptăm noi bărbații! Hai, dezbrăcarea, cucoană! Arată-ți contrabasul ca să interpretez la el „Dunărea albastră" cu arcușul meu magic. Îmi răscolești simțurile, dragă! Uită-te puțin, dacă te mint. Așteaptă numai să-i dau drumul fiarei din cușcă. E gata pentru defilare și ajunge din ce în ce mai greu de manevrat. Întotdeauna mi-a fost frică să nu se spargă într-o mișcare bruscă, se poate întâmpla! Hai, afară! Am să ți-o estrapolez imediat! Blestemata, are de gând să vină ori ba! Nu te speria, frumoaso. Ăsta-i monumentul! Ce părere-ți faci, Ninette! Ce? Ți-e frică? N-ai de ce, frumoaso. Mângâie nu mușcă. Te intimidează? Nu-ți fă probleme, a mai vizitat ea case de oaspeți cu dimensiuni mai mici. Știi: îi cânți un solo la flautul fermecat ca s-o domesticești și pe urmă totul merge ca pe apă. Când te uiți la ea pare din nichel cromat, dar e de uz intern, crede-mă. Și în cazuri extreme, se poate folosi o nucă de unt, după care catifeaua e garantată fără cusături. Ți-ai dat jos tabla aia de nădrag? Bravo! Fiindcă tot suntem amândoi în transă, am să sar peste preliminarii, de acord? Trec direct la fapte. Întinde-te ca lumea, tipeso. Sucește-ți fundul către Moscova. Doamne, ce panoramă! Nu ți-a defrișat nimeni delta, puicuțo! Ar fi trebuit să mă dotez cu o mașină de tuns gazonul! Mai sigur ar fi să dăm foc la miriște. Stai, mai înainte să te coafăm puțin…

•

În vreme ce Béru face comentarii de o incontestabilă factură filosofică, atenția mea e solicitată de comportamentul Ivanei. De la o vreme, adică de când a venit Grasu și nimfa lui, pare îngrijorată, frumoasa gardiancă. E limpede că trage cu urechea. Ba mai mult, o văd aruncând priviri dese peste perdeluța de la fereastră, așa ca într-o doară. Am impresia că

așteaptă pe cineva. Impresia mi se transformă în certitudine. Mă cuprinde o spaimă cumplită. O fi reușit să dea alarma? Dar cum? N-am scăpat-o din ochi.

Totuși, atitudinea ei e revelatoare. Pe măsură ce timpul trece, nervozitatea îi crește.

Zăresc un aparat telefonic mural, arhaic. Nu s-a folosit de el, aș putea să jur.

Deodată tresar, descoperind deasupra telefonului o placă emailată sub care sunt scrise două cuvinte. Sub aceste cuvinte se află un buton roșu mare. Butonul servește de avertizor, și constat că acum e aprins.

Mamma mia! Să fie vorba de un semnal de alarmă? A putut să-l conecteze pe furiș, trecând pe lângă el. Strașnic! Da, da, da! Pun pariu pe primul meu dinte de lapte că „pisicuța" m-a vândut contra podului de aur de pe Râul Kwai, că blestemata a pus în funcțiune un dispozitiv de alarmă. Și acum, așteaptă lume. Pe cine? Polițiști? Paznici locali?

Sar până la camera unde se perpetrează un abominabil coit.

— Hei, Grasule! Om la apă, oprește mașinile! Repede, repede, arde!

Își lasă partenera bodogănind.

— Ce mama naibii! Nu poți să te bucuri de o femeie în liniște! Uită-te la sărăcuța de ea cum geme. Maniere-s astea?

— Intră în nădragi și s-o luăm repede la sănătoasa, dintr-o clipă în alta sosesc copoii!

Ca pentru a-mi confirma spusele, Ivana, profitând că am lăsat-o singură, dă buzna afară și o rupe la fugă ca o disperată. Și într-adevăr, departe, pe drumul desfundat, încep să danseze niște faruri.

— Fuga! fuuuga! Uite-i!

Bérurier își apucă pantalonii în grabă și-i aruncă pe umăr. Pantofii îi încalță în viteza a patra.

— Scuze, păpușă, terminăm treburile altădată! îi aruncă politicos frumoasei lui.

Alergăm de nebuni la mașina monstruoasei. Mă instalez la volan. Contact!

Contact, sufletul! Gorgona a luat cheile când a coborât din

mașină.

Și cealaltă se apropie. Nu-i decât la trei sute de metri!

De comun acord, Béru și cu mine, o rupem la fugă în direcția clădirilor. El cu fundul gol, sub clarul de lună! Splendid!

Frumos ca un Fellini, care și-ar fi pierdut mințile.

Un al treilea tropot! Grasa aleargă pe urmele cavalerului ei, ca și el, în popoul gol.

Îi arăt mașina.

Îi strig în: germană, engleză, italiană, spaniolă, în dialect dofinez, esperanto, finlandeză, „cheile!" CHEILE! Dar ea își bate părțile moi explicându-mi că au rămas în buzunarul pantalonilor, idioata!

Blestem! Continuu să alerg după Béru, cu polobocul pe urmele mele.

Automobilul a sosit. Oprește în dreptul Ivanei care-i ieșise în întâmpinare.

— Psst! mă avertizează mister Béru.

A reușit să deschidă o ușă cu o izbitură de umăr. Intră într-o hală vastă pe lungime.

Fac și eu același lucru. După mine, tipa.

Dubout[13], în zilele lui bune!

•

Un miros acru de lapte prins îmi plimbă nasul.

Mulțumită geamurilor din lungul acoperișului, zăresc niște cazane gigantice de aramă, în care ar încăpea o căsuță de periferie cu toți cei cincisprezece locatari ai ei, plus un Renault 5.

Câte cazane? Patru? Cinci? Mai multe?

De fiecare se sprijină câte o scăriță. Suntem sub semnul scării în noaptea asta, hotărât lucru.

— Hai vino, băiete! urlă Bérurier, urcând treptele celui de-al doilea cazan. Doamne, dar ce văd! Grasa s-a luat după noi; o să ne dea de gol, vaca asta! Trage-i niște picioare în burtă să ne lase în pace!

În ciuda sfatului judicios, nu-l pun în aplicare, mai întâi din galanterie, dar mai ales fiindcă n-am timp.

Hop! În cazan.

Fleoșc, fleoșc! E pe jumătate plin cu iaurt (gust bulgar). Mi-a ajuns până la bărbie. E rece, alunecos, insinuant, insidios, gâdilicios, sedativ.

Te împresoară de peste tot. Se strecoară, te pătrunde suav.

Un puternic pleosc. Grăsana, care s-a luat după noi! Ce-o fi apucat-o pe taximetristă să ne împărtășească soarta, deși nimeni n-o forța? De ce-o fi venit să facă o baie de iaurt, femeia fără gât? Din pasiune spontană pentru Béru? Mă face să mă gândesc la berbecul care se atașase cu îndărătnicie de erou în „Tangou chinez” și pe care nu-l mai părăsea oriunde s-ar fi dus. Există ființe primitive care simt nevoia să se ofere total celor ce le domină, fanatizate de aceștia, devenind umbra lor docilă.

Bun, iată-ne pe toți trei într-unul dintre cazanele gigantice în care se fabrică deliciosul iaurt bulgăresc, pe cale să atingă centenarul, așa cum se pretinde.

Acum nu ne mai rămâne decât să așteptăm. Să-l rugăm pe îngerul păzitor să nu dea bir cu fugiții, până la noi ordine.

— Dacă vine, trebuie să ne dăm la fund în iaurt, șoptește Béru. Spune-i și ei. O gură bună de aer când îi auzim că urcă scara și ne lăsăm în vaselină. Explică-i tipule, în ce limbă poți.

Mă pun pe treabă, folosind în acest scop diferite dialecte europene, pe care le vorbesc sau le rup. Cucoana Poloboc pare să fi înțeles, fiindcă murmură „ja ja mein Herr” ceea ce mă îndeamnă să sper.

Totul se petrece de parcă ar fi fost stabilit de Mamut. Auzim galopându-se pe afară. Zgomote, ordine guturale (fiind vorba de polițiști sau militari).

Niște indivizi ajung până la urmă să intre în sala unde brusc se aprind toate luminile, luându-ne știi cum? Prin surprindere.

Clipim des. Ne uităm unii la alții. Mutrele noastre abia ieșind din albul onctuos reprezintă un spectacol unic in the world! Dacă i-ai vedea pe Béru și pe cucerirea lui, cu moacele mânjite, plutind pe suprafața iaurtului gras! Un vis! Nu un coșmar, ceva dimpotrivă, chiar vesel, puțin oniric, dar oricum

haios.

De ce ne-a fost frică n-am scăpat. Scara metalică vibrează. Urcă cineva. Alții escaladează celelalte scări în același timp. Cizme pe barele de fier, în acest naos, parcă ar tuna Zeus. Vacarm de soldățoi. Achtung! Gestapoul! Iar noi, drăgălași amfibieni, o gură zdravănă de aer și flup, la mine, Cousteau. Plonjăm! Sper să nu facem prea multe bule de aer la suprafață.

Probabil că nu, fiindcă individul, care a urcat, coboară imediat. A aruncat o privire. N-a văzut nimic. Buy-buy! Îmi hazardez chipul de don Juan la suprafață. Nobody! Respir ușor.

Alergăturile continuă. Și pe urmă se aud tot mai departe. Lumina se stinge. Gălăgia se îndepărtează.

— Și-au luat valea? întrebă Béru în șoaptă.

— Așa s-ar părea, dar să nu ne grăbim cu ieșitul de aici.

Grasu bombăne supărat.

— Nu știu ce-am făcut, ce-am dres, imaginează-ți că mi-am pierdut proteza. Trebuie s-o găsesc, fir-ar al naibii! Nu pot fără porcăria asta; noroc că am un prieten care mi le fabrică în serie: un fost ceasornicar, mare meșter…

— Deocamdată, va trebui să te lipsești de ea, îi obiectez.

Totuși îl aud clipocind. Dar tentativele lui rămân infructuoase. Resemnat, se întoarce spre seducătoarea lui.

— Ai cam înghițit ceva, regina mea, nu? Deși iaurtul este elementul tău natural, ca să zic așa, nu? Clănțăni din dinți? Ești băftoasă. E un lux pe care eu nu mi-l pot permite cu proteza care a luat-o razna. Dar ți-a înghețat popoul sloi, săraca de tine. Parcă ai fi o eschimoasă care așteaptă dezghețul pe banchiză. Vino să te încălzesc, frumoasa mea! Deocamdată să nu-ți mai faci griji în legătură cu intrarea gladiatorului meu în arenă. Iaurtul e mai fain ca vaselina, nu-i așa, dragă? Marfă aveam din abundență. Să profităm de situație, fiindcă avem destulă vreme. Dacă ai vrea să te salți puțin, porumbițo! Prima oară când fac dragoste într-un nor! Parcă am fi în Paradis! Ce spui? Îți place? Ai și de ce, coană mare! Ai mai trăit așa ceva, deși ești nativă de pe aici unde s-a

inventat iaurtul? Nu-i așa? Asta-i, iaurt cu gust franțuzesc. Nu te mai zbate atât, mă deranjezi. Lasă-mă să procedez cum mă taie pe mine capul. Apleacă-te mai mult, luate-ar naiba! Stai să te apăs pe ceafă, așa ai să poți să te cambrezi. Bravo! Super! Întâia! Când am să ajung la Paris, o să trebuiască să încerc și cu Berthy. Află că la noi, dat fiind prețul unui borcănaș de iaurt, ar trebui să cheltuiesc fonduri serioase ca să umplu o cadă. Ai să-mi spui că s-ar putea pe urmă mânca, dar iaurtul nu-i pe lungimea mea de undă și pe urmă, o dată deschis, se strică. Ar trebui să-l vând pe la vecini, în străchini mari. Și să stabilesc un preț. Am să mă gândesc la problema asta. Hei, de ce nu mai miști deloc, floricico! Ți-ai făcut plinul fără să sufli o vorbă? Stai așa că vin și eu! O! O! lala… E biutiful! Îmi iau zborul! Bun. Sfârșitul secvenței. A meritat, nu?

Aud gâfâiala generoasă a Grasului care încet-încet își revine din emoțiile sexuale.

Trece un timp, după care mă strigă în obscuritatea clipocită.

— Ascultă… Sana…

— Ce vrei?

— Sunt neliniștit.

— Și eu la fel, țap bătrân și decrepit.

— Nu, eu sunt neliniștit din cauza femeii, tipule.

— De ce?

— A murit. S-a înecat în iaurt. Cred că am aplecat-o prea tare.

Oftează.

— Reține că, de fapt, e un sfârșit frumos, dacă stai să-l compari cu cel a Jeannei d'Arc, de exemplu, care a mierlit-o fără să știe măcar ce-i dragostea.

Aceasta a fost orația funebră de care a avut parte gentila Slavadsova.

• OH! ACEST CAPITOL AL UNSPREZECELEA, DOAMNĂ BAROANĂ! AI SĂ-ȚI LINGI TOATE DEGETELE, PLUS DEGETUL MARE!

O ploaie diluviană – respectiv aproape antideluviană – spală această provincie bulgară, când riscăm să ieșim din iaurtul salvator.

Cataracte, trombe! Plouă cu găleata, toarnă de rupe pământul! Vrei să-ți spun? Să tentez o metaforă îndrăzneață? Un adevărat potop!

Cerul e jos, negru tot. Un întuneric care prevestește timp urât, îți dai seama.

Nici n-am parcurs bine cincizeci de centimetri și suntem spălați, muiați, buretoși. Observă că acest duș din ceruri e ideal în situația noastră.

Totul e liniștit. Taxiul bietei șoferițe a fost ridicat. Nici țipenie. Cine s-ar hazarda sub o ploaie ca asta, deasă și furioasă?

Zăresc lumină în casa păcătoasei de Ivana. Înfruntând potopul, ajung până la fereastra ei. Prin perdelușele sărăcăcioase o văd așezată la masă curățind barabule. Mișcător spectacol, în pofida apei care mă biciuie și care-mi ia cărarea de pe mijloc drept rigolă.

Cu pași mărunți mă apropii de ușă, apuc clanța și o apăs ușor. Datorită zgomotului ploii, nu poate percepe zgomotul slab pe care-l fac eu. Dar vai, individa a tras zăvorul pe dinăuntru.

Nu-i fac decât un semn Grasului. Să disloce uși nu-i marele lui talent și deosebita lui plăcere? Un zâmbet încântat îi întredeschide gura știrbă.

Se trage înapoi, privirea îi încremenește, fruntea de taur pare să i se lățească, umărul drept se saltă. Ca un șuierat de locomotivă îi scapă pe nări. E o clipă deosebită să-l vezi pe

Alexandre Benoît concentrându-se. Momentul critic, în care își mobilizează forțele, îți usucă gâtlejul.

Genunchiul de sprijin îi freamătă. Privirea i se tulbură ca în orgasm. E gata să se năpustească, se năpustește! Când trece prin dreptul meu știu că a atins punctul de la care nu mai există revocare. Are loc impactul, o pârâitură cumplită: vrranggg! ușa se dislocă demențial. Nu cedează dinspre zăvor, ci de pretutindeni în același timp, pentru a se prăbuși în fața buldozerului uman; Maiestatea sa, purtată de elan, calcă peste scânduri și ajunge în capătul opus al încăperii.

Răstoarnă masa cu cartofii care zboară de sub nasul Ivanei cu umila ei povară de tuberculi. Mamutul își oprește traiectoria peste soba modestă și neagră, pe care o dărâmă, împreună cu burlanele ce-i asigură tirajul. Plita fiind aprinsă, rezultă un fum acru și negru. Cărbuni incandescenți se răspândesc pe jos, rostogolindu-se aproape peste tot.

În ceea ce mă privește, dau fuga la telefon și mă interpun între butonul de alarmă și paznică.

Involuntara noastră gazdă e palidă ca: o moartă, o andivă, un rahat de lăptar, un borcănaș de iaurt veritabil (gust bulgar). Întoarcerea noastră zgomotoasă o năucește. S-ar fi așteptat la orice, dar la așa ceva, ba. Îndrăzneala asta demoniacă, zău așa, îi pare de neconceput. Și totuși noi am conceput-o.

Grasu și-a regăsit echilibrul robust. Merge la chiuvetă să umple o căldare cu apă și stinge începutul de incendiu provocat de cărbunii aprinși.

Arunc o privire spre deșteptătorul polonez pus pe bufet. Șase fără zece.

— La ce oră începe munca în fabrică? o întreb într-o germană chinuită.

— La șapte! îmi răspunde Ivana.

Și-a schimbat atitudinea și altitudinea. A coborât din înălțimi. Iat-o ceva mai umană. Frica o apropie de noi, pentru că tremură toată. Trebuie să recunoaștem că-i impresionantă o asemenea apariție, ușă scoasă din țâțâni, interiorul distrus, noi ciufuliți, șiroind de apă, încă unsuroși, dând năvală sălbatic ca

japonezii în pădurea indochineză (pe vremuri așa se numea).

Cumpliți și barbari, așa îi părem. Mongoli în transă. Mai ales că-l cunoști pe Béru. El nu iartă. O dată stinse semnele incendiului, mai umple o căldare cu apă și o aruncă drept în fața Ivanei. Pleosc! Femeia se sufocă, își apasă pieptul, se învinețește.

Atunci, zdrahonul se întoarce spre mine.

— Ce intenții ai cu ea, stăpâne? Îi faci un copil sau o pui să ne pregătească o supă?

Îi fac semn să-și țină clonțul, fiindcă radioul, care cânta în surdină, începe un comunicat precipitat! O voce tremurândă, patetică, cu inflexiuni și țipete, cu hohote de plâns și văicăreli în toată legea…

În pofida căldării de apă prost asimilate, Ivana nu se poate împiedica să nu reacționeze.

— Ce spune? întreb eu arătând spre aparatul vechi, cehoslovac.

— Secretarul nostru General a murit în noaptea asta.

— Din ce cauză?

— Criză cardiacă.

Ce vorbești!

— Alte noutăți?

— Boris Janculavec, ministrul de interne a fost grav rănit într-un accident de mașină pe când se grăbea să ajungă la căpătâiul secretarului.

„Iată cum se scrie istoria” îmi spun în sinea mea, pentru că vorbesc și limba asta.

— Altceva?

— Corpul lui Simeon Grozob va fi expus în casa poporului trei zile. Funeraliile vor avea loc vineri în satul lui natal, potrivit ultimelor lui dorințe.

Spicherul și-a închis clanța și radioul difuzează o muzică așa de tristă că ar neurasteniza o droaie de pisoi.

Gândesc repede și degrabă. Cu acel colț al creierașului, unde celulele sunt mai puțin prăfuite.

Țara în doliu. Dar mai ales Boris Janculavec, ministrul căruia i-am venit de hac, în afara circuitului. Asta-i bine.

El era în capul complotului, care viza destituirea lui Simeon, bărbosul. În acest moment, P.C.B. trebuie că-i în fierbere. Manevre și sfori trase în toate direcțiile. În Politbiuro, în CC, peste tot cutremur.

— De noi n-a fost vorba? o întreb pe Ivana.

Nein, nein, niet, no, non. Nu s-a pomenit despre noi nimic. Grozob, moarte naturală, infarct *is good for you*! Și ticălosul celălalt, ministrul bărbos „accident de mașină" în graba lui nebună de a se afla alături de Secretarul General. Deci suntem căutați „în mod normal" fără declanșarea unui mare dispozitiv.

Béru a dibuit niște pâine neagră și untură. Își pregătește o tartină delicată, gen salon de ceai, o sărează, o piperează, îi adaugă paprica și începe s-o devoreze.

— Avem nevoie de haine, îi spun după o clipă de tăcere.

Ivana clatină din cap, încercând s-o facă pe șeful câtă vreme bărbatul ei e la spital.

— Pentru dumneavoastră ar fi hainele soțului meu, în dormitor.

O privire spre Béru:

— Dar pentru el, n-am nimic.

— Ce zice? molfăie Grasu care se luptă din greu cu halca de pâine fără panoplia lui de mestecător.

— Că pentru tine n-are țoale; îi lipsește un raion pentru băieței.

— Nicio problemă, o rezolv eu, ca întotdeauna, răspunde Jumbo, continuând să îmbuce cu ultimele posibilități; nu lipsa hainelor mă împiedică să dorm la cinema.

O înșfac pe Ivana de o aripă și o trag în dormitor. Își închipuie că-i pentru o partidă de bass-ball, dar deocamdată preocupările mele nu sunt de ordin carnal. Păcat, pentru că în starea ei de spirit actuală, precis n-ar mai face nazuri.

— Dă-mi hainele! îi ordon eu aspru.

Deschide un dulap în care atârnă două costume bărbătești și câteva rochii. Unul e din stofă neagră, celălalt dintr-un velur care bate-n gri.

Mi-l arată pe cel negru:

— Costumul lui de ginerică.

— L-aș lua pe celălalt.

Inventariez sertarele, un pulover pe gât este exact ce-mi trebuie, ca și un slip vechi, cârpit și șosete de lână groasă care mai put încă a usuc. Niște ghete prea mari pentru mine îmi vor completa harnașamentul și, pentru emisfera nordică, o șapcă fainâ, cum se poartă pe aici. Mă dezbrac rapid, mă șterg și mă îmbrac la loc.

Puțin îmi lipsește să nu semăn cu un bulgar fir în fir. Îmi recuperez conținutul buzunarelor, deși nu se află în cea mai bună stare. Scot o bancnotă de o sută de dolari din portofelul saturat de iaurt și o las pe noptieră.

— Uite aici, ca să te despăgubesc.

Ivanei îi sticlesc ochii de interes, dar apoi privirea i se stinge repede.

— N-are rost.

— Ia-i totuși, nu cer de mâncare.

Bérurier își bagă capul nobil de văcar prin ușa întredeschisă.

— Ăsta-i salonul de probă, nu?

— Nu prea văd ce-ai putea tu îmbrăca, Grasule.

— Nu-mi bat eu capul cu ce pun pe cur, bombăne el. Doamne, ce nenorocit mă simt fără jocul meu de domino; stau și mă întreb cum aș mai putea avea o conversație utilă cu un biftec, până fac rost de alți colți. Doar n-o să mă întorc acum la Paris pentru așa ceva, nu?

Îl lăsăm pradă necazurilor lui și ne întoarcem în bucătărie. Mereu cavaler, dat naibii, cu un amestec de Bel-Ami, îi ridic soba femeii și-i potrivesc burlanele. După care, îmi trec mâinile murdare de funingine pe vitrină, foarte ușor, ca să-mi patinez puțin trăsăturile, și să le fac astfel mai puțin identificabile.

Radioul începe iar să sporovăiască. Deslușesc numele lui Simeon Grozob, pomenit în fiecare propoziție. Exact în clipa asta îmi vin în trombă o mulțime de idei, una mai genială decât alta.

— Pe unde s-a născut Simeon Grozob?

— Într-un sătuc, Kaștekopec, aproape de Ruse.

Tăcere. Radioul începe să cânte cum nu se poate mai sinistru. Trebuie că bordeiele o țin într-un bocet. Béru face o zarvă cumplită în dormitor, răstoarnă tot, bombăne, trage vânturi, râgâie, blestemă cu un brio de om orchestră.

Întârzie să se arate. Presupun că ne pregătește un spectacol nemaivăzut, inedit. Și într-adevăr, nu-s dezamăgit. Ca dovadă, în ciuda situației delicate în care se află, Ivana izbucnește în râs când dă cu ochii de el. E cazul să-ți spun că Grasu s-a schimbat considerabil. Iată-l travestit în mama-mare. Mamă-mare din Europa Centrală, natural: o fustă înflorată în culori de albastru, împodobită cu broderii roșii, corsaj alb, ilic de catifea, basma legată sub bărbie.

— Erau ale bunicii soțului meu, ne lămurește Ivana.

După mine, cred că semăna cu un grenadier din Flandra, soacra.

— Numai pantofi n-am găsit, oftează Bérurier, o să fiu nevoit să încalț cizmele.

Mă uit afară. Ploaia s-a mai liniștit.

— Așteaptă-mă aici cu frumoasa, mă întorc imediat, n-are rost să-ți uzi straiul, prințesă!

Și o rup la fugă în direcția parcului de camioane.

•

L-am ales pe cel mai nou, o cisternă mare albastră, decorată cu o dungă albă, lată. Toarce corect și găsesc că-i manevrabilă.

Ajuns în fața locuinței paznicului, o strig pe bunicuța Béru. Apare ținând-o de braț pe gazda noastră.

— Ce, îi strig, ai de gând s-o iei cu noi?

Mama-mare, Alexandrina Benoîte, se miră cât cuprinde.

— Să avem iertare, dom'le Arhiduce, ai vrea poate s-o lași aici pe nenorocita asta ca să dea imediat alarma și să ne fugărească motocicliștii regelui Bulgariei? Ca să nu mai punem la socoteală că, în caz de nevoie, ne poate servi de interpret, nu?

Argumente valabile.

În fața cărora mă predau necondiționat.

— O.K., urcați!

Damele mi se alătură. Ivana se cuibărește între noi doi. Ploaia, ca prin farmec, începe să toarne mai dihai ca oricând și mai tare ca adineaori.

Mie îmi convine timpul ăsta mizerabil. Cu cât o să plouă mai abitir, cu atât vom fi mai feriți de riscuri. Pe toate latitudinile, respectiv longitudinile, forțele represive reprimă mai puțin dacă toarnă cu găleata.

La drum. Direcția est.

— Unde mergem? întreabă Eminența Sa (neagră) după câțiva (aproximativ) kilometri.

— Să vizitam locurile de baștină ale răposatului Simeon Grozob.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că acolo va fi înmormântat.

— Și ce-i cu asta?

— Țările din lumea întreagă vor fi reprezentate. Va fi prin urmare și o importantă delegație franceză.

— Și pe urmă?

— Dacă nu suntem prinși până acolo, o să facem într-un fel să-i contactăm pe membrii guvernului nostru, care vor asista la ceremonia funebră și le vom cere să ne aranjeze treburile. Îți dai seama că frontierele sunt în stare de alertă; doar niște intervenții la cel mai înalt nivel ne mai pot salva.

— Crezi că rezistăm până vineri, tipule? Îți închipui că n-au să observe că le-a dispărut camionul și am răpit-o pe escroaca asta? Peste câteva ore au să ne ruleze *La Strada* cu preț redus pentru familiile numeroase!

— Nu păstrăm acest vehicul mai mult de o oră.

— Și ai să-l schimbi pe două pachete de Ariel?

— Am să-l schimb pe ce ne va propune Providența.

Bunica Béru se îngrămădește pe banchetă.

— Ai dreptate, băiete, dacă intră miracolul în joc, s-ar putea să ne ajute.

Și adoarme. Curând, sforăiturile lui acoperă zgomotul motorului.

•

Bun.

Eu, știi prea bine, n-am obiceiul să te bat la cap cu fleacuri.

Tocmai de aceea, am să te aduc în ziua de vineri, după un succint rezumat al peregrinărilor noastre.

Doar ca să te țin la curent, fiindcă n-ai încă aerul tău obișnuit de idiot.

Păstrăm cisterna până la Svoge. După ce-am abandonat-o într-o carieră dezafectată din apropierea unei fabrici pestilențiale de ciment, luăm o ambarcațiune cu motor în doi timpi (și trei mișcări) acostată la un ponton de pe râul Iskar. Ajunși la câțiva kilometri de Mezdra, trebuie să tragem la mal, din lipsă de carburant. Ploaia e din ce în ce mai deasă iar Iskar-ul începe să iasă din matcă. Parcurgem doi kilometri și ne adăpostim într-o cocioabă căzută într-o rână, de la marginea unui câmp și aici, ne punem hainele la uscat. În timpul ăsta, fac amor cu Ivana, care se dovedește extrem de cooperantă, iar Grasu merge să culeagă melci, îmbrăcat doar în simplul lui sistem epidermic. Ne aduce trei sute nouăzeci și pretinde că i-a asezonat. Scuipăm prima îmbucătură cuprinși de greață, dar Béru îi savurează, deși nu i-a sărat din lipsă de timp și de sare, nici nu i-a fiert din lipsa focului.

La sfârșitul zilei, când se lasă noaptea, o pornim la drum. Plouă întruna. Din fericire trec pe lângă noi doi militari pe o motocicletă cu ataș. O pun pe Ivana să-i strige, și-i explic că, în caz de trădare, deși i-am administrat niște figuri de amor nebun, nu voi șovăi să-i înfig un cuțit în coaste.

Dar atitudinea ei s-a schimbat, în ceea ce mă privește, de când m-am întors la ea. A avut timp să asimileze evenimentul și să cadă pradă șarmului meu, a avut timp să-și spună că ea a dat dovadă de civism denunțându-mă și, dacă idioții ăia n-au fost în stare să mă aresteze, n-o să fie ea mai catolică decât Papa, nu? Trăim doar o dată! Și mitocanul de bărbatu-su care zace în spital, în loc să-și facă datoria de soț, după exemplul meu, lua-l-ar naiba! E și ea din carne și oase. Are toate motivele să se bucure puțin de viață!

Și, la ordinele mele, Ivana iese în drum, strigând (gust bulgar).

Cei doi răcani se opresc imediat din plină viteză. Ne apropiem și noi. Béru se ocupă de tipul din ataș, lovindu-l în portret, cu un „upercut”, cum nu s-a mai văzut nici pe *Madison Square Garden*. În timp ce eu îi vin de hac pilotului cu o lovitură de cap, pooc!

Repede, repede, îi legăm și-i ducem în cocioabă. Și acum, dă-i bice, birjar! Înțelegeți, mă urmărești, ești de acord? După ce le-am subtilizat uriașele mantăi verzului, impermeabile, naturliche. Să-ți continuu itinerarul: ajunși la Borovan, o iau oblic spre Kneza. E întuneric beznă, ploaia nu mai contenește; suntem uzi până la piele, trebuie să ne uscăm de urgență. Toți trei – numai buni de o congestie, genuflexie a pieptului, bronșită în orice caz, respectiv pneumonie pentru cei mai dotați.

Trebuie să ne și hrănim.

Numai de sete nu suferim: e destul să căscăm gura și putem bea atâția hectolitri câți ne dorește inima. Dar avem nevoie de mâncare, a devenit ceva presant.

Încetinesc pentru a privi orizontul înecat, culturile ieșind din hibernare, revigorate de baia supraabundentă.

Până la urmă ajung să decelez o lumină în mijlocul acestui acvariu, cea a unei gospodării, mai curând a unei izbe umile, la care batem: mai întâi în ușă și apoi în bărbia țăranului pe care-l legăm fedeleș, foarte cordial, cu o sârmă doar puțin ruginită și ghimpată, mai înainte ca nevastă-sa să ne prepare o supă bună, urmată de iaurt, totul stropit cu un alcool înviorător. În așa măsură, că Béru face dragoste cu țăranca, după care o leagă să n-avem probleme peste noapte.

Un somn impecabil. La cântatul cocoșului, cafeaua matinală nu oprește niște vântură țară. Dar vai, toarnă întruna. Noroc că bravul nostru plugar posedă o căruță cu coviltir și un bidiviu gata de drum. Bérurier care se trage de la țară știe cum să se folosească și de una și de celălalt.

Ne continuăm astfel călătoria prin drumuri desfundate în direcția orașului Pleven (unde necazurile noastre nu ajung la sfârșit; de altfel cine vede Pleven-ul își aude plânsetul). Un cal abia se mișcă în epoca noastră petrolieră. Și când te gândești

că Napoleon a străbătut toată Europa călare! Hoinărim așa și în ziua a doua. Ivana, escortată de bunica ei Bérurière, cumpără provizii dintr-un sat. E-n regulă, n-am să te bat la cap cu o dare de seamă de cercetaș. Peste tot în drumul nostru, țara e în mare doliu: drapelele în bernă, fotografii imense ale lui Simeon-Grozob prin vitrine, cu panglică neagră și flori.

Oamenii au ochii roșii, își fac secera și ciocanul când trec prin dreptul icoanelor eroului național defunct. În Casele Poporului se cântă cu mare pompă *Internaționala*. Secretarii de celulă citesc evanghelia de la Karl Marx citire sau biblia lui Lenin. Nimeni nu ne dă atenție. La capătul celei de a doua zile de drum, ne oprim într-un sat și tragem la un han ținut de o bătrână robustă în port național, asistată de un haidamac, bătut în cap, frumos ca o eczemă scărpinată. Pot măsura conversia totală a Ivanei după comportamentul ei, fiindcă e limpede că ar fi găsit ea un prilej să ne toarne la poliție dacă ar fi ținut cu orice preț. În loc de așa ceva, devine din ce în ce mai îndrăgostită, găsind, bănuiesc, escapada pe gustul ei (bulgar). Bineînțeles, în cămăruța noastră monahală, facem dragoste în stil mare. De data asta se oferă în totalitate, contribuind cu cota ei parte de gesticulări, strigăte, șoapte, pasiune, frenezie, rugăminți și exigențe. Bérurier, căruia hangița i-a respins inițiativele, explicându-i că ea nu-i lesbiană și că în Bulgaria nu se practică asemenea metode în zilele de doliu național, de ciumă bubonică și de invazie sovietică, Bérurier, ziceam, se consolează golind șaisprezece sticle de Tokay unguresc, care, e bine de știut, au un volum redus.

Abia peste o zi ajungem la Ruse, după ce am schimbat atelajul nostru pe două biciclete ruginite ale fiului retardat al hangiței. Ivana urcă în chip de amazoană pe cadrul bicicletei mele, ceea ce-mi permite să-i aplic pupicuri nebunatice pe gât, în vreme ce pedalez. Ce-ar putea fi mai stimulant? N-aș recomanda totuși această practică alergătorilor la Turul Franței, când le iese limba ca o trenă de mireasă pe Galibier{14} și alți munți de același gen.

Ruse e mai mult decât un oraș în stare de asediu. Când

ajungem noi, cam pe la *afternoon*: poliție și trupe, de nu se mai termină. Se ridică arcuri ale plângerii. Muzica militară face repetiții, corurile cântă în cor. Dar mai ales, se operează o extraordinară aglomerare de lume, oameni umili veniți din patru sau cinci colțuri ale Bulgariei pentru un ultim omagiu adus marelui bărbat. Au coborât munți, au urcat văi, au străbătut câmpii, au trecut râuri umflate de ploi, au venit în mașini, pe motociclete, pe jos, călare, înot, etc.

Un furnicar agitat, gălăgios. Și toate astea, sub o ploaie care continuă să toarne cu găleata, ca o vită care urinează. Ho, ho, ce ambianță. Mașini oficiale încadrate de motocicliști trec în trombă și în trompă. Orașul, în mod obișnuit industrial cu șantierele lui navale și rafinăriile de petrol, are un aspect ciudat. Drapelele ude, în bernă, atârnă de catargele durerii naționale. La periferie s-au ridicat corturi pentru uzul unor falși refugiați, de teapa noastră. Bucătării rulante servesc oamenilor un borș, iar negustorii ambulanți vând toate porcăriile. Parcă ar fi o imensă chermesă tristă; ca serbarea ziarului Humanité, fără participarea lui Michel Sardou și fără discursul lui Jacque Chirac, îți poți imagina? Oamenii se înghesuie, se împing, se îmbrâncesc. Se vorbește puțin, mulți au început să plângă înainte de începerea ceremoniei. Poți vedea familii întregi: bunicii, tata, mama, unchiul infirm, opt copii care mănâncă ceapă. E teribil de patetic.

Femeile s-au îmbrăcat în negru, pe măsura posibilităților. Bărbații poartă la revere insigne cu capul lui Simeon, copiii țin drapele în benzi orizontale, alb, verde și roșu, cu un soi de prostioară albă rotundă sus, spre stânga (natural). Mamele îi învață cum să le agite. Vezi o sumedenie de veterani din cele două războaie ale ultimei conflagrații mondiale (Bulgaria luptând alături de Germania la începutul ostilităților și pe urmă împotriva ei, când s-a prins că Adolf a pus-o de mămăligă), arborând decorații socialiste. Totul e foarte bine, foarte frumos, reușit.

Noi ăștilalți am izbutit să dibuim un colțișor într-un cort mare, cu ceva paie pentru a putea dormi.

Încep să mă simt nervos. Mâine va trebui să mă apropii cu

orice preț de delegația franceză. Dar cum, în mulțimea asta? Cum, fiind plin de bariere pe tot parcursul procesiunii funebre? Cum, față de enormul dispozitiv polițienesc care va fi desfășurat la fața locului?

Întrebări necruțătoare pe care numai un San-Antonio superdotat poate spera să le rezolve, nu-i așa? Mă căznesc să-i explic Ivanei că trebuie să părăsim tabăra devreme, în zori de zi, oricum, înaintea lumii adunate aici.

Adormim îmbrățișați și unul într-altul.

• ÎNCĂ UN CAPITOL STRAȘNIC, CU CARE SE VOR FACE DOUĂSPREZECE! AL DOISPREZECELEA ȘI RESTUL! MAI ALES RESTUL

Veste bună, cum se zice pe marile bulevarde. *To day* nu mai plouă. Ai crede că cerul socialist îi acordă un gest de bunăvoință lui Simeon Grozob. Un vânt aspru usucă drapelele care flutură alegro.

De bine de rău, grupul nostru a ajuns în primul rând, în dreptul unui viraj care, în mod obligatoriu, va provoca încetinirea cortegiului. Ne aflăm la intersecția străzilor Gropopoff cu Celalute, exact în dreptul unui arc vegetal, purtând pe boltă faimoasa lozincă: „crzzvâd splfft rroc danlcu", devenită cea a Bulgariei sub feudalitatea otomană și reluată de Petahușnoc I, Liberatorul, înainte de a fi însușită de o Bulgarie modernă, una și industrial-agricolă. Arcul de care-ți vorbesc, bunul meu amic, e construit dintr-o armătură metalică, îmbrăcată în crengi și flori. E lat de un metru și ceva și susținut de cabluri. Aceste detalii, care par să nu te intereseze deocamdată, sunt necesare ca să înțelegi ce se va întâmpla mai pe urmă.

Stăm deci înghesuiți lângă respectivul arc, încercându-i inconștient cu umărul soliditatea, când îmi vine o idee, pe care ți-aș putea-o ceda în schimbul unei sume modice, negociind prietenește.

Îmi spun, fără a deschide ghilimele, următoarele: Vremea făcându-se frumoasă, mașinile din cortegiu vor merge descoperite (întotdeauna te descoperi la o înmormântare). Dacă reușesc să mă strecor în interiorul acestui arc, să-l escaladez, tot de pe partea interioară (când e vorba de tine, trebuie întotdeauna insistat asupra esențialului), mi-ar fi ușor să arunc legitimația mea de polițist însoțită de câteva cuvinte în automobilul rezervat delegației franceze. Aș înfășura total

în frunze, ca acest semi-proiectil să nu atragă atenția: oricine ar putea să creadă că s-a desprins o crenguță.

Îl informez pe Grăsan de intențiile mele.

Își clatină dovleacul, pufăie pentru a demonstra în ce măsură studiază planul, zgâlțâie baza arcului, ca să-i verifice rezistența și declară:

— Valabil, amice; cu condiția ca, o dată instalat, să nu mai scoți vreo mână sau vreun picior. Profită că-i încă noapte și strecoară-te înăuntru. Eu am să-ți țin paravan cu fustele.

— Stai să ticluiesc în prealabil biletul meu dulce. M-am și gândit cum să-l aduc din condei.

Mă apuc să scriu următoarele: „*Titularul prezentei legitimații reclamă asistență autorităților franceze pentru a putea părăsi fără dificultăți Bulgaria, unde este căutat de poliție. Deține informații de cea mai mare importanță. Așteptați-l după ceremonie lângă prezentul arc al consternării.*”

Îmi recitesc proza. Sobră și bine gândită, ori mă laud?

Mulțumită unui căpețel de sfoară, cu care m-am prevăzut, leg împreună legitimația și biletul.

— Hai, madam, deghizează-te în balon, iar eu am să mă strecor pe sub fustanelele tale.

Începe să se ivească zorile.

— Ai grijă să nu pleci de aici înainte să mă dau jos! îi spun Grăsanului.

— Drept cine mă iei? bodogăne el.

Cel mai greu e să îndepărtez obstacolele care mă despart de piciorul arcului. Pumnul bérurian îmi e de mare ajutor. Mă culc pe șosea și rapid mă introduc în interiorul carcasei metalice. O dată înăuntru, rămân în picioare, pândind printre ramuri dacă manevra mea a fost interceptată, în care caz, m-aș preface ocupat să rezolv o nevoie presantă. Dar nimeni nu mi-a remarcat stratagema.

Încep să urc pe barele metalice cu un picior la dreapta, altul la stânga și la fel cu degetele; ridicându-mă progresiv și încercând să nu fac edificiul provizoriu să vibreze prea tare. Din fericire, bolta lui înfrunzită e legănată de vântul puternic.

Numărul acrobatic, al cărui unic spectator sunt, devine într-

adevăr periculos, când ajung în curbura arcului consternării, dar două lonjeroane, ca de supliciu, îmi permit să mă așez într-o poziție de așteptare, puțin confortabilă, desigur, dar suportabilă, și asta-i tot ce vreau.

Acum, va trebui să rabd câteva ore. Ce nenorocită profesiune și asta a noastră, zău așa!

•

Dau puțin ramurile la o parte ca să pot vedea strada pe care urmează să treacă procesiunea. Lumea se înghesuie din ce în ce mai mult. Soldații își ocupă locurile în lungul barierelor alcătuind un gard continuu. Se dispun spate în spate, pentru a supraveghea spectatorii și parcursul funeraliilor.

Din postul meu de observații, îl pot urmări și pe Gras. S-a apucat s-o pipăie pe Ivana, porcul. Cu o mână pe coapse, alta pe balcoane, îi șoptește măscări, dar ea nu le pricepe decât sensul profund. Am impresia că am trezit-o la viață pe femeia asta. Acum face amor fără fasoane. Va ieși din ea o muierușcă de milioane mai înainte de a scăpa noi din Bulgaria asta, dacă vom reuși vreodată.

O văd palpând ușor armătura inferioară a lui Béru, prin fuste. O interesează volumul ieșit din comun. Mă întreb ce-ar mai spune de sexul prietenului nostru, profesorul Felix, cel mai reușit din lume, de la apariția lui homosapiens încoace. A propos, Felix a descoperit o nouă metodă pentru a-și recruta șeptelul de care are nevoie în vederea satisfacerii poftelor lui. S-a fotografiat în picioare, pentru a se pune în valoare. Fotografiile acestea, puse în plicuri, le distribuie damelor singure, pe placul lui, de pe terasele marilor cafenele. Până dezlipesc ele plicul, Felix a și dispărut. Lângă fotografie se află câteva cuvinte: „*Doamnă, avem plăcerea de a vă informa că ați câștigat o repriză de amor gratuită cu masculul din imagine, a cărui dotare de excepție n-o puteți tăgădui. Telefonați la orele meselor la numărul indicat mai jos, pentru a stabili o dată. Cu felicitările noastre.*”

Acest sistem a făcut din viața lui Felix o vale a deliciilor. E obligat să recurgă la abonații absenți, fiindcă telefonul lui zbârnâie fără încetare. Are programările complete pe șase luni

înainte. Acum mai pretinde și o sută de franci de ședință pentru *participarea la cheltuieli*, pretinde el. I-ar conveni să părăsească imediat învățământul. Pensionare anticipată. Fetițele au început să-l plictisească.

Lumea degenerează. Are nevoie de un nou mesia pentru a pune lucrurile la punct.. În așteptarea lui, Felix face dragoste pe rupte.

Iar eu, stau ca un prost cățărat aici sus, antrenat într-o aventură nebună, zadarnică, amintindu-mi de domnul profesor, ca să mă deconectez mental. Mă uit la mulțimea care crește. Oamenii de pe aici își trăiesc viața obișnuindu-se cu toate constrângerile… Țin să asiste la funeraliile unui om care li s-a impus, și pe care l-au suportat cu credință. O, misterioasă natură umană, care e în stare să-și adore lanțurile. „Toate aceste zile vor trece, vor trece în puhoi…” striga Victor. Cum a trecut și el. Deși nu de tot.

•

Îngrămădit la piciorul arcului, Bérurier, Incomparabilul, Omniprezentul, Dătătorul de încredere, se lasă mângâiat de cucerirea „noastră”, cel mai bun mijloc de a da un sens minutelor inutile.

Eu, apucat de cârcei, nu mă pot mișca nicicum. Să-mi schimb poziția ar fi o performanță.

Ei comedie, nu se mai mișcă o dată, să-l înhumeze pe bietul Simeon?

S-a luminat bine de ziuă. Raze de soare ricoșează printre nori. Strada e neagră și albastră de lume.

În sfârșit, undeva departe, se aude muzica militară. Marșul funebru. Curând își face apariția un triunghi de motocicliști. Sunt douăzeci și cinci, dispuși în săgeată și rulând cu o viteză cât să le asigure echilibrul.

În urma lor, fanfara înaintează cu pas lent. Vin apoi demnitari civili și militari, purtând pernițe cu decorații. În fine, sicriul sub drapelul bulgar, transportat de o mașinărie pe șenile (procesionare). În urmă, membrii guvernului, ai biroului politic, ai Partidului de pe ici de pe colea.

Și apoi, o coadă monstruoasă de stegari, foarte frumos

efect, *indeed*! Culorile lor bucură retinele cele mai posomorâte.

După portdrapeli, încep mașinile delegațiilor străine, pentru că lor nu le poți impune să facă maraton după sicriul lui Simeon. Sunt instalate în automobile mari, negre, superb decapotabile. Din postul meu, recunosc majoritatea delegaților. Ruși, bineînțeles, polonezi, români, toți frații socialiști, foarte bine. Și ceva chinezi, africani, un secretar al vărului subsecretarului afacerilor externe americane. În cele din urmă, Franța! Scumpa, frumoasa Franță! Inima mea bate cu putere acolo sus, printre frunzele (de cimișir, brrr) ale arcului consternării. Primul ministru în persoană, cu fizicul recules ca să nu se risipească. Escortat de ministrul nostru de nu mai știu ce, și care nu servește la mare lucru, dar e mai puțin plătit ca ceilalți. Atenție, Tonio, pregătește-te cum trebuie. Asigură-ți poziția. Și mai ales, mai ales, să ochești corect. Gata, sunt pregătit. Mașina delegației franceze e condusă de un șofer în albastru.

Ochesc, ochesc. Încă patru metri! Încă doi… Achtung! Fii pe față! Hai, du-te, dragule! Îmi arunc biletelul și legitimația. Obiectul pică rectiliniu chiar pe genunchii ministrului, în timp record. Și atunci, știi ce? Nu, vrei să-ți spun? Abia dacă îndrăznesc…

Idiotul tresare, dă cu ochii de ghemotocul de frunze, îl apucă și-l aruncă afară din mașină, pe șosea; maimuța diformă, hipertâmpitul, nevertebratul retardat, diaree în dabandadă! Rahatul, purulentul, imbecilul, decrepitul!

Cortegiul continuă să se târască. Marș funebru, ce părere ai! În inima mea zdrobită. Da! Îmi zăresc legitimația de polițist pe drum, cu tricolorul în diagonală, fainã, ieșită dintre frunze. Nu mai pot vedea altceva. Bérurier, care și-a dat seama ce s-a întâmplat, pășește peste barieră, cu fustele sumecate, s-o ridice, dar soldații care formează gardul îl resping înapoi. Iar apoi, calamitatea se precizează; un tânăr ofițer profită de o breșă în defilare și-mi ridică biletul și legitimația. Nenorocire! Se apropie de un ofițer care-i este superior în grad și vârstă. Îi predă obiectul. Arată spre bolta arcului unde stau ascuns, explică ceva. Ofițerul i se adresează unui soldat care-l

escortează, dotat cu un radio portativ. Imediat apar niște indivizi în pas candențat, și se plasează în două grupe la picioarele arcului. Imposibil să mai scape, Antonio! E limpede că acești dragi tovarăși soldați așteaptă sfârșitul defilării ca să intre în acțiune.

Asta va fi adevărata mea fiesta. Iată-mă prins în cursă. Și pe deasupra sunt complet anchilozat, cu palmele șiroind de sudoare. Ce să fac? Nimic!

Surprinzător, dar mi s-a mai întâmplat, nu intru în panică. Pericolele sunt mari, însă sângele meu rece e și mai și. Îmi păstrez controlul nervilor, dacă cel al situației mi-a scăpat.

Jos, delegațiile continuă să se desfășoare. Finlanda, Albania, Hondurasul, Razdurondul septentrional, Monaco, Andora, Barbada, Insulele de sub Burtă, Ciprul și Coreea de Nord…

Apoi, vine artileria. Mașini pe șenile trag tunuri după ele și, imediat în urma lor, apar tancuri strălucitoare cu capacul de deasupra ridicat, ca niște imense călimări destupate. Trec pe dedesubt, așa de aproape că băiatul care iese prin deschidere e la mai puțin de doi metri de mine.

•

Totul se operează aproape fără știrea mea. Nu-i chip să studiezi instinctul, când ești Santantonio. Cum se apropie o mașină blindată, mă las să cad pe capota ei. Acționez așa de rapid că toată lumea rămâne cu gura căscată de uimire, inclusiv tanchistul deghizat în bust. Îi articulez un cap formidabil în mandibulă și el cade grămadă în habitaclu. Prompt ca un fulger, mă înghesui în tanc și închid capacul.

Să știi că nu-i o fericire în privința confortului interior. Dacă ai vrea să instalezi un ping-pong, ar trebui să sacrifici mobilierul, pe cuvânt!

Individul, care conduce jucărioara asta, e strofocat. Nu îndrăznește să oprească tancul de frică să nu rupă armonia cortegiului. Pe camaradul lui l-a umplut borșul din dinții pulverizați.

Mă îndes cât pot mai bine în capsulă.

Prin lucarnă, și peste umărul *driver*-ului, zăresc mulțimea,

soldații la paradă, tancurile de dinainte… Mă umflă râsul. Aș vrea să văd ce moacă o fi făcut Bérurier, dar e prea târziu. Situația mea e absurdă, îmi dau seama perfect. Partea caraghioasă e că nimeni nu încearcă nimic deocamdată împotriva mea, datorită extremei solemnități a ceremoniei.

Un aparat de fonie interioară începe să zbârnâie. O voce gâfâită spune ceva. Recepția nu-i deloc faimoasă. Probabil că-i dau ordine șoferului? Băiatul e complet depășit sub casca lui. I-am dezarmat camaradul și procedez la fel și cu el. După care smulg sistemul fonic, să nu-i mai dea cine știe ce idei care să mă inoportuneze.

Defilarea continuă. În interiorul uriașei călimări, nu aud decât bubuitul motorului, muzica funebră ajungând până la mine doar în frânturi nesigure.

Mergem mai departe în lungul străzii, dăm ocol pieței Lenin, în mijlocul căreia se ridică statuia de bronz a lui Boris Groschibre, unul dintre eroii patriei bulgare.

Încă puțin și ajungem în parcul Balde Kathzar în care va fi înhumat bietul meu Simeon, pe mijlocul peluzei unde venea să se joace pe când își făcea studiile la colegiul regal din Ruse. Groapa i-a și fost săpată și pregătită imensa lespede din marmură albă, cu vinișoare albastre, care o va acoperi.

Și atunci, ce zăresc eu nu departe de groapa flancată de câteva personalități boșorogite? Ciupește-mă, ciupește-mă! Imaginează-ți, închipuie-ți, doamna Grozob, în persoană, într-un fotoliu de infirm, săraca, având un pled peste picioarele pe care începuseră să i le concaseze. Au adus-o pentru mulțime pe biata văduvă, să nu se neliniștească poporul din pricina absenței ei. Și să înceapă să se întrebe de ce, cum, și ce fel. Ca totul să pară normal, logic.

Îmbrăcată în mare doliu, cu un fișiu de dantelă pe cap și o batistă albă ca să-și șteargă ochii roșii, uite că-i aici, zdrobită. Și pe urmă? Ce se va alege de nefericita femeie? În ce temniță, azil, va aștepta clipa reîntâlnirii cu Simeon? Ai putea să-mi spui?

Dar preocupările mele capătă o întorsătură mai egoistă. Ca să practici altruismul trebuie să fii disponibil. Pentru a te

consacra milei creștine, compasiunii, trebuie să ai timp berechet, să te simți în largul tău. Or eu, în capcana asta de șobolani, ce zici? Înghesuit de soldatul leșinat.

Fac un rapid inventar al apartamentului. Nu-i deloc mare, știi asta. Scaunul șoferului, cel al tunarului ceva mai ridicat față de primul; un loc pentru o a treia persoană, care pasează muniție și care, din fericire pentru mine, nu se află aici, fiindcă nu mergem doar la război, ci la o înmormântare națională.

Tancul se aliniază pe esplanadă, în spatele altora. Presupun că mai sunt și în urma noastră și pe laterale. Trupa e densă. Zăresc pe cealaltă parte a gropii o estradă decorată cu drapele (gust bulgar). Sicriul e depus pe marmură. Un personaj oficial, cu ochelari, urcă la tribună ca să povestească adunării cum că Simeon Grozob era așa și pe dincolo, că a făcut unele și altele și că nu-l vor uita până la căderea serii, imposibil, o figură prea mare, un erou prea formidabil, un personaj de o capacitate incredibilă. Apărător al drepturilor omului, femeii, homosexualilor și să trecem peste. Figură istorică. Dimensiune internațională. Mână de fier în mănușă de box! Suflet de oțel! Personificarea Patriei! Că întotdeauna a fost așa cum trebuia, a acționat conform, rectiliniu, neabătut, drept, cu bărbia ridicată și privirea pierdută (în proporție de 50%) pe linia de înaltă tensiune a unui mâine mai bun, care va purcede infailibil din anticamera lui alaltăieri glorios, generator de progres social, maternitate, catalog Manufrace, cu vedere spre Marea Neagră, și așa mai departe.

Oficialului i-a trebuit o oră ca să scrobească și să calce prestigioasa carieră a lui Grozob. Când e vorba să dea din gură, nimeni nu-i întrece pe panglicari în decor de apoteoză. Imn național, tribune, flamuri, rahat pe varză! Paroxism!

Un întreg dispozitiv e pe cale să se constituie în febra generală pentru a neutraliza tancul „meu'", o dată chermesa neagră terminată. Și ce-aș putea încerca să fac eu, polițist umil, care habar n-are de blindate? Să trag cu tunul în oraș? Ce părere-ți faci, doar n-am să declar război drăguței de Bulgarii, mâncătoare de iaurt. Mie îmi place Bulgaria. Mă dau

în vânt după poporul ei. Îi vreau numai binele. Pielea mea nu face chiar atâtea parale. Tot mâncându-mi ficații, descopăr că în podea există o trapă. Ieșire în caz de pericol. Patru buloane. Le deșurubez. Le forțez lovind cu crosa revolverului, dar se mișcă.

Placa de metal, cântărind cel puțin nu știu cât, poate chiar mai mult. Transpir de-mi iese sufletul până o ridic. În interiorul tancului pătrunde aer proaspăt. Și de asemeni zgomote. Discursul cu tremolo al individului cățărat la tribună. Mă ocup atunci de șofer.

— Aufrecht! îi ordon aspru cu pistolul îndreptat spre el.

Se ridică, ori că înțelege nemțește, ori că există o transmisie a gândurilor, chiar când respectivele gânduri sunt articulate într-o limbă diferită de a subiectului.

Amenințându-l întruna, încep să mă dezbrac, ceea ce nu e o treabă ușoară, mai ales când ești înghesuit de un tip. O mimică vehementă îl incită să-mi urmeze exemplul.

Îmi trebuie pe puțin un sfert de oră să-mi scot țoalele și să le îmbrac pe ale lui. Încă cinci minute ca să-i leg pe cei doi militari, folosind hainele mele dezbrăcate. Plus încă trei ca să le astup gura. Oficialul scoate panglici întruna. Voce vibrantă, dar care rămâne rece. Dă-i înainte, amice. Gargarisește-te, spune tot, povestește cum se cuvine. Expune de la A la Z viața edifiantă a lui Simeon Grozob. Merită osteneala.

E un exercițiu periculos cel întreprins de mine, dar oare ce fac eu de la începutul acestei istorii ciudate?

Mă preling din tanc. Iată-mă între șenile, bine adăpostit. Mă orientez. Mașinăria pe care am părăsit-o se află în inima unei turme de blindate, așa cum presupuneam. Vizibilitatea prin lucarna conducătorului nefiind grozavă, nu mă tem că aș putea fi zărit de cei din jur, dacă mă voi târî pe sub tancuri, pricepi?

Și atunci, mă târăsc. Ce-am mai mers pe burtă în afurisitul ăsta de roman polițist! Crede-mă, nu merită la un preț așa derizoriu! Și stai, că încă n-am terminat! Ai să vezi mai departe, pe malul Dunării cenușii (fiindcă Dunărea nu-i deloc albastră, pot să jur. Plumburie, chiar maronie; nicidecum

albastră!). Dar n-are rost să anticipez, ca să nu-ți stric plăcerea noutății.

Deci, mă strecor târâș pe sub blindate (gust bulgar) până la ultimul rând al acestora. Dacă mă ridic sub nasul și barba populației, prea puțin îmi pasă, cum zicea regina Elisabeta II în noaptea nunții. Dar de data asta norocul îmi surâde cu gura până la urechi. Ți-am spus că înmormântarea lui Simeon Grozob avea loc într-un parc. Cine spune parc, spune bazin de apă. Tancurile sunt aliniate exact în lungul unui imens lac dreptunghiular, dincolo de care nu-i nimeni, fiindcă lumea ar fi fost despărțită de ceremonie prin această vastă întindere de apă. Și, pe de altă parte, poporul nu-i admis în interiorul parcului. Aici nu se află decât demnitarii regimului (de banane). Aterizez, așadar, aproape de marginea bazinului. Nuferi încă neînfloriți își etalează frunzele verzi pe apa verde. Niște statui scuipătoare, stil naiade, răsar din undă pentru a zvârli jeturi irizate.

Mă ridic și mă scutur. Îmi potrivesc bine casca. Mă uit de jur împrejur. Nimeni nu-mi dă atenție. Asistența e în fața tancurilor. Toți îl ascultă reculeși ori ba pe oficialul plângând pe uscat dispariția prematură a tovarășului Simeon Grozob, care a binemeritat de la patrie, valorosul. O, dragă Bulgarie iaurtică și indelebilă, care ai cunoscut secole de opresiune de la otomani până când eroica Uniune Sovietică, a venit în fine să te elibereze de toate, știi ceva? las-o baltă!

Îmi compun un pas bățos pentru a da ocol bazinului. Dar beția scumpei libertăți nu durează. Constat foarte repede că parcul e înconjurat de trupe care-l apără împotriva cultului popular. Dacă vreun răcan mă vede și mă ia la întrebări, sunt un om pierdut. Dar nu pentru toată lumea, vreau să sper!

Atunci, o iau oblic spre interiorul parcului.

Ce să fac? Să mă pitesc într-un tufiș? Hmm, e riscant. Ascultând doar glasul tainic al subconștientului meu, mă îndrept spre o construcție vastă cu geamuri, care mi se pare că-i o seră.

Într-adevăr. Bine făcută. Pute a fân în descompunere. Se văd straturi în care vegetează esențe rare. Alei prost

întreținute, un soi de piațetă pavată și câteva bănci ruginite. Statui scorojite, o magazie închisă cu un oblon metalic, cum sunt prevăzute garajele în țările sudice. Oblonul e pe jumătate coborât. În magazie, o harababură de nedescris: unelte de grădinărit, bare de fier, scânduri demontate, furtunuri de udat, de toate și încă ceva pe deasupra, pricepi? Saci de pământ amestecat cu bălegar, îngrășăminte. Cutii cu vopsea verde… Plante cu bulb pe rafturi suprapuse.

Acestea din urmă îmi dau o idee cum să mă ascund. Ele se etajează în fundul magaziei și se ridică până la trei metri. O scară mică e sprijinită de rafturi pentru a permite accesul în părțile de sus.

Atunci eu, soldatul Santonio (gust bulgar) ce fac? Da, îngerașule: mă cațăr pe cel mai de sus ca să văd cât mai departe. Raftul e gol. Ridic scara și o culc în lungul zidului.

Nu-mi rămâne decât să mă lungesc cu spatele la ea, liniștit că de jos n-aș putea fi văzut.

În prezent, trebuie să aștept, relaxându-mă. Să aștept și să sper.

Într-o zi, m-am hotărât, am să-mi cumpăr o rulotă și am să mă apuc să vând hot-dogs la ieșirea din stadioane.

•

N-am de gând să te fac să crezi că dorm în situații de așteptare critică. Totuși, ceea ce mă anesteziază, acolo sus, cocoțat pe raftul meu, seamănă așa de mult cu un somn, că probabil asta și este. O toropeală sedativă. Rămân într-o stare aproape conștientă, dar în mine e ca o legănare dulce, reparatoare. O modalitate descoperită de organismul meu atât de încercat pentru a-și recupera eforturile repetate pe care i le impun.

Și atunci, în virtutea celor spuse, folosesc mai multe ore ca să mă odihnesc, în vreme ce Simeon Grozob e înhumat cu mare pompă, afară. Taratata, flamuri în vânt. Când e vorba de o înmormântare laică trebuie să te străduiești serios pentru a găsi echivalentele fastului religios. Orice ai zice, și orice ai face, în această privință biserica e de neînlocuit.

Toate estradele drapate în culorile naționale, toate

stindardele, defilările militare, nu vor putea înlocui niciodată o slujbă în catedrala Notre Dame.

Ascult confuz, în căușul înghemuirii mele. Refugiat în mine ca un vierme în coconul lui. Inexpugnabil, așa mi se pare.

Și apoi, larma își modifică intensitatea. Pământul e zguduit de uruitul vehiculelor grele. Ecouri solicitate de tropăitul pașilor.

Mă trezesc exact în momentul când se deschid ușile serei. Îmi spun că se pregătesc să scotocească serios, fiindcă au observat fuga mea. Dar nu. Se aud niște voci aproape șoptite. Una dintre ele e gravă.

Strecor un capăt de privire printr-o crăpătură a raftului, și zăresc un grup cel puțin bizar: doamna Simeon Grozob în scaunul ei pe rotile, pe jumătate leșinată. Un tip cu o gentuță și care pare să fie – cel puțin așa sper – un medic, pregătește ce trebuie ca să-i facă o injecție. Ceilalți doi civili, cu mutre de polițiști, se agită fără rost.

Doctorul le spune ceva și unul dintre ei pleacă. Îi face injecția bietei femei și o bate ușurel pe obraz. Apoi, ridică pledul care-i acoperă rănile, desface un pansament ca vai de lume, ca să-i examineze plăgile. Nu le pot vedea, dar trebuie că-s cumplite, judecând după grimasa polițistului. Medicul tamponează rănile și reface pansamentul.

Doamnei Simeon Grozob în cade capul într-o parte și adoarme, anesteziată de drogul calmant injectat. Obligatoriu, doctorul o aranjează mai bine. Apoi, își strânge materialul.

Se scurg câteva minute. Imediat văd o ambulanță manevrând în fața ușii de sticlă a serei. Doi infirmieri în halate albe aduc o brancardă. O ridică pe madam Grozob din fotoliu, o culcă pe targă și o cară în ambulanță. Al doilea polițist se alătură primului. Urcă amândoi împreună cu bolnava și unul dintre infirmieri în spatele ambulanței. Celălalt trece la volan. Doctorul le face semn cu mâna și pleacă. Ambulanța parcurge vreo zece metri și trebuie să oprească din cauza unei cohorte de tunuri mici tractate, care se întorc în cazărmi, după ce-au participat la defilare.

Iar eu, știi ce?

Sar din raft, fără a mă mai folosi de scară. Alerg la ambulanță și deschid portiera de pe dreapta față.

Un soldat (fiindcă sunt travestit în cătană) nu ridică probleme.

Infirmierul șofer se mulțumește să-mi arunce o privire și să-mi pună o întrebare la care nu răspund, instalându-mă deliberat pe scaunul alăturat cu un aer arogant, aș vrea să mă fi văzut.

Tipul nu insistă. Trebuie că se gândește că-i vorba de un consemn. Mă crede din escortă. Comportarea mea e liniștită și sigură, expresia răuvoitoare, ce să-ți zic! Când caravana tunurilor a trecut, demarează. Merge pe o alee secundară a parcului în căutarea unei ieșiri. Valul participanților până la urmă s-a scurs. Trecătorii se mai smiorcăie puțin, întorcându-se fiecare la treburile lui.

Militarii, care păzesc porțile, ne lasă să ieșim fără să crâcnească. Mașina parcurge vreo trei sute de metri, poate trei sute zece, n-aș fi în stare să-ți precizez.

Și apoi, destinul…

Mereu el, deghizat în hazard; adesea și în providență.

Pe cine zăresc eu proptiți cu fața la grilajul parcului? Nu-ți vând informația pe mii de lei, ți-o ofer. Ca primă la această carte teribilă. Ai putea, dacă nu-ți convine, să-o schimbi pe o cutie de Ariel{15}. Cu fața spre parc, așteptând să se scurgă valul de lume, îi zăresc pe Bérurier și pe Ivana. Grasu, mereu în straie de bunică, bineînțeles, cu o mutră teribil de îngrijorată. Bănui că, după isprava mea cu tancul, probabil că s-a luat de departe după acesta din urmă. Paza nu l-a lăsat să intre, și acum e aici, cățeluș fidel în alertă, panicat, cu ochiul ca un periscop, frumos precum o țărancă bulgăroaică în port național (ia seama).

Ating brațul șoferului.

— Stop!

— Ke stude khon? obiectează el.

Scot unul dintre cele două pistoale împrumutate de la scumpii tanchiști și i-l proptesc în coaste.

— Stop! repet eu; și de data asta mi se supune.

Ne-am oprit la câțiva metri de cei doi. Arunc o privire în spate. Ca în toate vehiculele de acest gen, geamurile sunt mate, deci, cei doi zbiri nu-și pot da seama de situație. Își închipuie că oprirea e datorată de întreruperea circulației.

Cobor geamul de pe partea mea.

— Hei! Grasule!

Nu-i nevoie să-i strig de două ori. Umflatul sare în sus.

— Drace, bine că te văd, și eu care îmi sfredeleam capul întrebându-mă…

— Restul îmi scrii! i-o retez eu. Ține aici un pistol. În spatele ambulanței sunt trei inși, dintre care doi polițiști. Ai grijă ce faci, eu nu pot să te ajut, fiind obligat să-l țin din scurt pe domnul.

— Ne descurcăm noi și fără tine, declară cucoana cea grasă (gust bulgar), fonfăind din cauza tristei absențe a protezei.

Trece în spatele vehiculului și deschide brusc ușile. Am încercat să privesc scena, dar ceea ce se petrece e mult prea rapid ca să-mi fie cu putință să-ți prezint un raport scrupulos.

Desigur, Grasu beneficiază de efectul surpriză, desigur, faptul că-i deghizat în femeie îl ajută să-i înșele pe acei domni. Întotdeauna o luptă rapidă risipește neînțelegerile. Cred că, descompunând ce-am văzut și, încercând să reconstitui fragmentele în ordinea cronologică cred, repet, că Maiestatea sa a dat buzna ca un taur în arenă. Pe urmă, a lovit cu o promptitudine și cu o forță care l-au lăsat de multicel fără concurent în materie de pocnituri și răniri, în măsură să provoace moartea fără intenția expresă a abonatului. Să recunoaștem, fără a încerca să-i diminuăm meritele, că adversarii lui stau cu spatele față de intruziunea agresorului. Primul care-i vine la îndemână are drept la o lovitură de crosă în cutia cu idei, al doilea la o lovitură de cap în falcă, fiindcă tocmai se întorsese, iar al treilea la un croșeu de stânga în tâmplă. Numeri cât poți de repede până la patru și atât durează această acțiune emerită.

— Închide ușa, Ninette! îi spune Grasu Ivanei, mereu la fel de docilă.

După care urlă către noi:

— Gata staționarea la bufet, șofer, pentru mine mai oprești, te rog, la Porte de la Chapelle.

• ȘI UN CAPITOL TREISPREZECE CA ĂSTA; AI MAI CITIT OARE UN CAPITOL TREISPREZECE CA ĂSTA?

După cum văd, nu prea șomăm. E o carte în care toate se desfășoară foarte repede. Nu mă complac în lâncezeală.

Să-ți povestesc mai departe…

În momentul în care șoferul ambulanței oprește pe un drum îngust, care se afundă într-o pădure deasă, îi ordon să coboare, tot sub amenințarea armei, rugându-l în germană, dar cu gesturi bulgărești, să pășească peste schimbătorul de viteze, ca să debarce prin portiera mea. Cred că te-ai prins vag, procedez astfel pentru a-l scuti de intenții rele.

Se supune, iar eu mă duc să deschid în spate. Un miros de eter mă agresează.

— Buufff, repede nițel aer curat, eram gata să leșin, declară Majestatea Sa.

Ivana doarme pe jos între picioarele celorlalți bulgari, care sunt terminați.

— Cum stăm? întreb eu.

— I-am adormit pe acești domni, mă lămurește Grasu, printr-o mică astenie locală cu un suc de pumni. Pe urmă, i-am pus să bea o sticlă de eter care se afla în dulăpiorul ăsta de fier, cu o cruce roșie pictată pe el.

„Uite aici a rămas și pentru șofer, mă asigură el. Ia bea și tu, băiete!”

Dar celălalt refuză. Atunci, îl țintuiește cu un pumn în bărbie și-l determină să dea cuminte pe gât băutura volatilă, atât de volatilă, încât omul adoarme buștean.

— Trage-i pe eroii ăștia într-un hățiș, tipule! îi ordon Mamutului. Și leagă-i puțin ca să câștigăm timp.

— Și tu, artistule? Ce treabă ai, bombăne cumătra bulgăroaică.

— Eu mă ocup de rănită. E vorba de doamna Simeon Grozob, închipuie-ți.

Ivana nu-i în apele ei. Vaporii de eter i-or fi făcut rău, probabil. E palidă, cu buzele răsfrânte și fustele sumecate gata să leșine.

O sfătuiesc să-și aerisească bureții. Apoi, ajutat de Béru, scot brancarda din ambulanță ca s-o depun la aer curat. Madam Grozob e tot în stare de inconștiență. O pălmuiesc ușor pe obraji, cum se procedează cu o persoană medicamentată pentru a o ajuta să-și vină în fire, dar ea întârzie să reacționeze.

Altă așteptare.

Ca să treacă mai ușor, îl ajut pe Bérurier să golească ambulanța.

•

Noaptea coboară prin burniță. N-o poți numi ploaie. E ca și cum ai trece prin apropierea unei peluze udate de o stropitoare automată, care îți umezește fața cu stropi mărunți vaporoși.

— Mă auziți, doamnă Grozob?

În germană. Dar nu pricepe. În engleză, nici atât. Numai în bulgară, cum scrie un nonacademician pe care-l cunosc.

Trebuie să fim înțelegători: e o persoană de extrădare umilă, cum zice Béru. Fusese partizan împreună cu Simeon, făcuse mâncare și îngrijise de răniți, fiică de iaurgiu, dacă-i umblu pe la curriculum vitae. Oameni simpli (coliba-i săracă, dar bine încuiată). Limbi stranii? Nici pomeneală! Străine? N-avem timp. *No memory*. Cei sărmani își petrec viața vorbind rău în propriul dialect, ce să-și mai bată capul cu alte limbi, de aiurea!

Bun, avem nevoie de intervenția Ivanei.

Îi explic cât pot mai bine acesteia, care pare să-și fi revenit, că intenționez să-i pun doamnei câteva întrebări. Să procedeze blând: cu voce dulce, și respirație Colgate{16}.

Mă înțelege.

De acum încolo, începe interogatoriul meu.

Mi-ar conveni mai mult să mă pot adresa direct! Față de Ivana, care ne-a jucat așa o festă, la începutul relațiilor noastre, manifest o confuză neîncredere. Logic, nu?

Dar când n-ai de ales, n-ai de ales, ar spune portăreasa mea, dacă aș avea una.

Iată de ce atac fără ocolișuri:

— Suntem prietenii dumneavoastră. Există vreun loc în regiunea Ruse unde v-am putea conduce ca să fiți în siguranță?

Bolborosește ceva.

— Was? întreb eu.

— Are o mătușă foarte bătrână, care a crescut-o și locuiește în Chibrak, pe malul Dunării.

— Spune-i că o vom duce acolo. Acum întreab-o dacă e la curent cu secretul ochiului de sticlă al soțului ei.

Ivana se execută, iar eu scrutez expresia doamnei Grozob. Ea scutură din cap în semn de nu, îngânând ceva pe un ton leșinat.

— Ei?

— Spune că nu înțelege nimic din toată povestea asta cu ochiul. A fost interogată ore întregi despre el, amenințată, dar s-a dovedit incapabilă să dea vreo informație.

Nicio secundă nu pun la îndoială sinceritatea văduvei. Pe fața ei, în voce, în ochi are ceva disperat, propriu celor interogați asupra unui subiect pe care nu-l cunosc. Sunt convins că dacă știa ceva ar fi vorbit și tocmai din cauza asta Simeon Grozob n-a pus-o la curent pe nevastă-sa cu afacerea lui diabolică.

Îmi mușc o pielicioară moartă de pe deget. Ei comedie, uite că m-am sângerat, ca de fiecare dată când sunt în culmea nervozității.

Béru s-a așezat între cele două uși din spate ale ambulanței. Privește, ascultă, trage vânturi discrete din când în când, ca să mobileze tăcerea și să schimbe atmosfera.

— Ia zi, băiete, oftează el după un pârț aproape melodios, ceva îmi dă de gândit. Ochiul ăsta, numai el singur, nu prea rimează cu nimic, nu?

— Așa s-ar părea, într-adevăr.

— Deci, trebuie că mai e ceva ca el să poată fi folosit.

Remarca parcurge în spiritul meu o distanță uluitoare, cu

viteza luminii, nu a unui jandarm pe bicicletă.

Grasului i-a ieșit o păsărică din gură. Evidența însăși. Ochiul nu-i decât cheia acestui *altceva*, despre care vorbește gânditorul lui Rodin{17}.

Îmi amintesc de locuința de la Sofia. De acea cameră-birou-blochaus în care se ascundea Secretarul General. Oare acolo se afla partea „B" a secretului său, dacă el există totuși?

Trebuie să-mi pun mintea la contribuție ca să înțeleg cum a procedat. I-am dat ochiul pe seară, într-un luminiș din apropierea Sofiei. Câteva ore mai târziu m-a luat de la hotel, pentru că observase că nu era vorba de ochiul lui bun și că-l trăsesem pe sfoară. Deci, se impune atenției faptul că în acest interval el a confruntat ochiul de sticlă cu elementul complementar „X", ești de acord?

— Ivana, iubito, vrei s-o întrebi pe doamna Grozob ce-a făcut soțul ei alaltăieri seară, să zicem de pe la ora opt în sus? Să încerce să-și aducă bine aminte, e foarte important.

Traducerea e făcută.

Bérurier, care s-a prins, îmi face cu ochiul (e momentul) încurajator. Oftează că i-e foame și ne asigură că ar fi în stare să mănânce orice.

— Ce-a răspuns? o întreb pe frumoasa bulgăroaică (cu gust francez).

— Spune că, ajuns acasă, soțul ei a decomandat un dineu la care trebuia să participe împreună cu delegația Partidului Agrarian, și a plecat cu un elicopter.

— I-a zis încotro se ducea?

Sună cam lătrat. Văduva e într-o stare nu tocmai inconștientă, dar oricum nu și-a revenit complet. Simți că mintea ei e încleiată. Gândește cu efort și răspunde cu un efort și mai mare.

— I-a spus că avea să facă un drum scurt dus-întors până la Ruse, și va lipsi cel mult două ore…

Ruse! Dumnezeule mare, dar chiar aici suntem, la Ruse, locurile de baștină ale lui Simeon.

— Au pe aici vreo locuință? mă informez eu.

Răspuns:

— Nu în orașul propriu-zis, ci în apropiere, la Kachtekopec. Grozob avea acolo casa în care s-a născut, o gospodărie mică, unde i se întâmpla uneori să se retragă.

Ne uităm unul la altul, Grasu și cu mine, cum se uită doi negustori de mașini care au cumpărat de la un smintit un Rolls nou la prețul unui Citroën de ocazie.

•

Mătușa Machprö e o bătrână frumoasă, puțin oarbă, dar din cauza ochelarilor negri nu se remarcă imediat.

Nonagenară în plină putere, cu capul pe umeri, cum ar fi spus Marie-Antoinette plină de invidie.

Locuiește la țară departe de aglomerație.

Casa ei e modestă, dar curățică. Trei camere, un șopron în paragină, Câteva găini se simt prin șură ca la ele acasă. Un motan roșcat moțăie lângă o sobă veche din fontă, care scoate fum și trosnește din când în când pe aceeași frecvență ca Béru.

Ne străduim ca sosirea noastră să fie cât mai discretă cu putință. Doamna Grozob abia poate vorbi cu bătrâna ei mătușă, care o încălzește cu sărutări și lava lacrimilor, cum a scris așa de frumos, cred, Jules Mauriac în „Nodul tatălui meu”.

Iau imediat măsuri în consecință. Îi cer văduvei paltonul, pantofii, precum și lănțișorul de argint pe care-l poartă la gât, având ca pandantiv secera și ciocanul din lemn sculptat. Intenția mea ți-o voi comunica mai târziu, nu foarte, mai înainte de a uita acest amănunt. Apoi, îi atrag atenția serios că trebuie să stea ascunsă la mătușa ei în așteptarea unor zile mai bune. Să se închidă în podul bătrânei, și să nu scoată nasul afară decât la căderea nopții.

Cu acestea o părăsim, după ce o rog să ne arate drumul spre Kachtekopec.

•

Îmi spun că ambulanța asta ne-a servit destul, fiindcă probabil că s-a dat alarma de mai multe ore și ne aflăm la discreția oricărui baraj sau chiar a unei patrule modeste.

Frică sau nefrică, *that is the question*, a zis Shakespeare, și ce dreptate avea!

Cum simt că au început să crească pericolele, hotărăsc să ne debarasăm de ea. Pentru asta, aștept o ocazie oportună care nu întârzie să apară.

Am impresia că ți-am spus pe undeva, în decursul acestei capodopere, că satul natal al lui Grozob e situat la gurile Jantrei, acolo unde acest râu se varsă în frumosul Johan Strauss, dar ce prostii spun eu: am vrut să zic în frumoasa Dunăre Albastră.

Cu puțin înaintea satului, un pod de lemn traversează râul, care e așa de umflat că parcă ar fi Amazonul în dreptul estuarului. Încă mai e practicabil, podul.

Ajungând în dreptul lui, îi rog pe însoțitorii mei să coboare, după care îndrept mașina pe pod, cu volanul orientat spre parapet și motorul în funcțiune. Cu ajutorul unei cârje găsite sub suportul brancardei, bag în viteza întâi, din afara mașinii. Ambulanța se pune în mișcare, încet lovește balustrada (prea șubredă, potrivit lui Béru) pe care o rupe frumos și cade în râul învolburat. O văd învârtindu-se cu fundul în sus, ca apoi să se lase dusă de curent.

Paltonul, pantofii și pandantivul doamnei Grozob au rămas în interior. Astfel, cu puțină baftă, autoritățile vor trage concluzia că văduva, drogată, a pierit luată, știi de ce? Da: de apă!

Mașina albă dispare în bezna neliniștitoare și o ia spre România, Iugoslavia, Cehoslovacia, Austria, și cine știe? Germania.

•

Le fac semn amicilor mei să mă urmeze. Grasu halește cartofi fierți de mătușa văduvei Grozob. Și-a umplut corsajul cu ei. Noaptea e senină. Aerul umed miroase a vegetație acvatică. Mă orientez ușor, fiindcă, potrivit explicațiilor furnizate de văduvă, căsuța răposatului Simeon se află la marginea unui soi de peninsulă, cu puțin înainte de vărsarea Jantrei în Dunăre.

Cincisprezece sute de metri de marș peste câmpurile mustind de apă și ajungem în dreptul acestei pseudolimbi de pământ, provizoriu transformată de inundații în golf. Dar vai,

vai, vai, ce surpriză (în englezește: surprise)!

Reflectoare mărginesc ambele maluri ale Jantrei și sunt orientate spre o căsuță pe jumătate cuprinsă de ape. Soldații stau adunați în vehiculele din jurul reflectoarelor. Ce să însemne aceste măsuri? Blestemații care intenționau să-l dea jos pe Secretarul General să fi avut aceeași idee ca și noi sau Guvernul a hotărât o asemenea demonstrație în onoarea memoriei eroului defunct?

Ce fac aceste trupe cantonate pe maluri? Așteaptă retragerea apelor pentru a năvăli în casă s-o scotocească? Gândesc că așa stau lucrurile.

Și gândind, îmi spun:

— Dragă Tantonio, tu trebuie neapărat, repet: ne-a-pă-rat să le-o iei înainte și să faci o vizită magherniței până nu apucă să se dezmeticească scumpii de bulgari. Cert, casa nobilă a marelui Grozob se află parțial în apă, și valurile o iau cu asalt din toate părțile, făcând apropierea de ea periculoasă. Dar ce înseamnă pentru tine pericolele, hai? M-ai înțeles? M-ai înțeles. Nu-i pentru prima oară când îți vei risca splendida-ți piele, atât de râvnită de dame.

— La ce te-i fi gândind? mă întreabă Umflatu. Lăsându-și mâna dreaptă pe umărul meu stâng, ca un sac de făină.

Cum nu-i răspund nimic, iar el a priceput tot, îmi declară:

— Stai cuminte, băiete, ai să te îneci în ceaiul ăsta furios. Dacă militarii așteaptă pe maluri în loc să ia o barcă, înseamnă că știu ei că nu-i chip să ajungă până acolo.

Cobor pe fluvii liniștite… recit eu în vreme ce Béru mă bate la cap.

Glasul rațiunii cum spunea vulturul cuvintelor. Dar să le ia naiba pe toate!

Atât de aproape de ceea ce ar putea fi ținta și să abdic?

Să mă las demoralizat de o simplă inundație bulgărească?

— Mi-ar trebui o funie lungă, visez eu.

Maiestatea sa mă șicanează.

— De trei sute de metri, nu-i așa, dragă baroane? Și de ce culoare ai dori să fie?

— Sau de un costum pentru plonjări.

— Aveți o marcă preferată? mă persiflează coana Béru.

— Sau măcar de un bidon închis ermetic? mă încăpățânez eu să enumăr.

De data asta, Grasu nu-mi mai dă niciun răspuns și clatină din cap.

Apoi se îndepărtează cu pași de vârcolac sub luna voalată, ca o roată veche de velociped.

Ivana se lipește de mine.

Iată o femeie convertită, care mi-a îndeplinit scrupulos instrucțiunile. Pentru a o recompensa îi decern un pupic apăsat a la San-Salvador, cu un acompaniament de mângâieri în regiunea danubiană. Drace, chiar dacă mi s-ar oferi alte femei, tot pe ea aș alege-o.

Abia dacă am terminat degustarea amigdalelor că și răsună glasul de canal colector al Grasului.

— Acest obiect i-ar conveni Alteței Regale?

Ține ridicată în sus o canistră de benzină.

— Am luat-o din spatele unui jeep, explică el, și-ți aduc la cunoștință că toți răcanii sforăie de stai și te întrebi dacă sunt pifani sau aviatori.

Golește bidonul și-i înșurubează capacul la loc.

— Dacă ți-am înțeles bine intențiile, șefule, vrei să te folosești de el ca de un colac de salvare?

— Textual.

— Atunci, dezbrăcarea, pruncule, și uite aici cureaua care ținea canistra, să ți-o legi de piept. Ce-aș putea să mai fac ca să te ajut?

— Să mă aștepți în avalul râului, mai jos de casă, în golfulețul ăla cu sălcii plângătoare, pe care-l zărești înainte de vărsare. Acolo am să încerc să ies la mal.

— Crezi că ai putea lupta împotriva curentului, Sana?

— Am să fac imposibilul.

Nu ne spunem mai mult. Noi, Grasu și cu mine, în momentele critice, avem tendința să evităm discursurile. Facem o groază de prostii, dar nu vorbim. Sau mai exact, ne punem lacăt la gură, ceea ce-i cu mult mai bine…

— Să nu uiți să-mi iei hainele cu tine! îi recomand.

Ivana, când mi-a înțeles intențiile, se aruncă de gâtul meu, implorându-mă: „Nein, oh! nein”, în măsură să frângă inima unui as de treflă. O mângâi pe obraz, șoptindu-i cuvinte liniștitoare.

— Nu-ți bate capul cu ea, îmi spune Mamutul, am eu grijă s-o consolez nițel, și dacă-i cazul, pot să mă și culc cu ea.

Asigurat în această privință, pătrund în apa rece ca gheața, ceea ce mă face să dau din mâini disperat, deci să înot cu o vigoare în comparație cu care bielele unei locomotive alergând cu o sută cincizeci la oră ar părea un tel de bătut maioneza.

•

Punând în joc, știi ce? Da: totul! Am îndrăzneala să ating mijlocul râului dezlănțuit. Curentul, am băgat de seamă, merge drept spre căsuță, apoi o ia brusc la stânga, ajungând la o sută de metri de ea, respins fiind de niște stânci. Totul e să nu mă zdrobesc de pietre, pe de o parte și să nu mă las furat de valuri pe două părți.

Trebuie să fii curajos ca să încerci așa ceva, să știi! Nu-i vorba că aș vrea să-mi ofer frunza de palmier, deși tare mi-ar prinde bine în prezent, dar n-aș vedea multă lume, la Academia Franceză, cu excepția lui Jean Dutourd{18} – care înoată ca un triton cu ochelarii pe frunte – în stare să-și ofere o performanță de asemenea dimensiuni.

Simt cum mă fură curentul. Mă zbat, mă lupt, mă iau la întrecere cu el spre nu știu ce abisuri. Mă sufoc. Ah! Ce senzație oribilă! Înghit apă, mă simt amețit, dominat, supt, brutalizat, cărat. Fără canistră m-aș fi scufundat pe loc în apa dezlănțuită. Dar providențialul bidon îmi asigură plutirea. Mă afund, pentru a mă ridica imediat la suprafață. Și când îmi iese capul deasupra, am timp să văd râul furios care se năpustește în cavalcade și sarabande uriașe.

Reflectoarele îmi permit să constat amploarea dezastrului. Mă apropii de grămada de stânci. În acel loc, apa clocotește ca Niagara. Spuma sare în jerbe cu viteză mare, iar râul urlă ca un dog german (tâmpiții ăia) când te apropii de strachina lui.

Mă lupt sălbatic împotriva forței irezistibile care-i gata-

gata, gata-gata.

Îngerul meu păzitor izbutește performanța de a mă centrifuga de stânci. Ajung într-un loc unde apele se mai liniștesc, după monstruoasa vâltoare. Acum, să înot până la căsuță nu-i decât un joc de copii.

Floare la ureche. Totul e să nu apar în lumina intensă a proiectoarelor, în cazul în care vreun pândar s-ar uita încoace, mergând să urineze. Din fericire, una dintre laturile casei a rămas în umbră. Și iar din fericire, are o fereastră.

Ca, s-o deschid nu merită osteneala să fac un documentar. Intru în bojdeuca năpădită de apă până la jumătatea coapsei.

•

Mai mult decât modestă, casa natală a lui Simeon Grozob. Patru camere din una în alta, mobilate ca vai de lume. Nici tu pivniță, nici tu pod. Poate că pe vremuri o fi existat vreun hambar, dar s-o fi prăbușit în decursul anilor, l-o fi luat apa.

A propos de mobilă: plutește toată pe apa neagră. Lumina reflectoarelor inundă interiorul în fascicole intense. Casa asta dezolantă, atât de sărmană și prăpădită, are ceva halucinant.

Clănțăn de frig. Dar prima parte a expediției reușind, trebuie să merg mai departe. Sus inima, mâinile și restul! Hai, Antonio! Sus! Sus! Ai ajuns aproape de țintă. Norocul îți surâde ca un nerod, profită, băiete, profită!

Procedez la o rapidă trecere în revistă a proprietății, dacă pot folosi un termen așa de funest într-o țară socialistă. Ar fi mers repede dacă nu era inundația.

Mă uit la odăile umile. Secretarul General le-a păstrat așa cum au fost pe vremea copilăriei lui. O încăpere comună și alte trei de dimensiuni mici… Ar fi putut să le restaureze, să le doteze cu niște instalații sanitare, cu ceva confort. Dar nu, ori din spirit conservator (pentru un comunist, hmm) ori pentru a-și întreține legenda a lăsat total în aceeași stare, care-i una foarte proastă.

Bun, Santantonio se pune pe gândit.

Se identifică liderului defunct.

Eu sunt Simeon Grozob. Trebuie să ascund ceva aici. Ceva de o importanță covârșitoare. Unde l-aș piti? Lacună gravă: nu

știu ce volum are „acel ceva”. Trecem peste asta! Să presupunem că e de dimensiuni reduse. Ca o ipoteză, decid că poate să fie cât o cutie de pantofi. De ce cât o cutie de pantofi? Uite așa! Și mai lasă-mă în pace, ei comedie! Am fundul în apă rece ca gheața, nu-i momentul să mă plictisești cu eternele tale întrebări inutile.

Deci, mă gândesc la o cutie de încălțări. Unde aș ascunde-o? N-aș îngropa-o, fiindcă știu că regiunea e bântuită uneori de inundațiile, nu-mi mai aduc aminte cum îi zice râului…

Mobilele? Câteva dulapuri în perete, cu ușile bălăbănind. O ladă veche care navighează în bucătărie. Paturile sumare?

Și totuși, acum câteva nopți, mai înainte ca râul să se reverse din cauza ploilor diluviene, Grozob a venit aici. Să verifice dacă ochiul de sticlă era cel bun.

O ascunzătoare?

Inspectez tavanul dezarticulat. Arată promițător. E așa de jos că mi-e ușor să-i controlez grinzile una câte una.

Un dulap trucat, cu fund dublu? Le iau la cercetat pe toate. Nicio găselniță.

Pereții sunt goi, fără posibilitatea vreunei tainițe. Îmi port anatomia în odaia principală. Și deodată, știu. Presimt. Înțeleg. Căminul! Nu-i el inima unei colibe? Ceva de genul sufletului ei?

Cel de aici e mare, cu un horn care abia se mai ține. Mă așez pe vatră. Evident, nu văd nimic, în afara unui dreptunghi de cer luminat, în partea de sus a coșului. Pipăi minuțios pereții căptușiți cu funingine, începând de pe margini, bâjbâi cât de sus pot să întind mâna. Și o iau de la capăt fără a scuti niciun centimetru.

Trebăluiesc în felul ăsta, destul de mult timp, care pentru mine, gol și ostenit, e un timp îngrozitor.

Dar răsplata nu întârzie să se arate! După ce am terminat de investigat hornul, trec la peretele de care se sprijină căminul. În unghiul din stânga găsesc ceva ciudat: o piatră ieșită în afară, care se clatină ca un dinte găunos sau ca mâna unui licean. Nu mi-e greu s-o apuc și s-o smulg din alveola ei. Deschid astfel o gaură care are aproximativ dimensiunile unei

cutii de pantofi.

• DACĂ ĂSTA NU E CAPITOLUL PAISPREZECE, TRECI IMEDIAT LA CAPITOLUL CINCISPREZECE

Am socotit bine când i-am spus Grasului să mă aștepte în dreptul pâlcului de sălcii. Bojdeuca constituie ca o insulă care schimbă direcția curentului și mi-e mai ușor să mă lupt cu valurile plecând de aici. Béru a pregătit un material de recuperare, respectiv doi metri de scânduri pe care mi le aruncă judicios și de care mă pot agăța. Îmi trage pluta improvizată cu ajutorul unei sârme dintr-un gard.

Sufocat, mă prăbușesc în stufăriș ca un pelican-tată frânt după un drum lung. Dar în loc să mă autorecuperez, mă las îngrijit de cei doi coechipieri. Apoi îmi îmbrac ținuta militară cu o ușurare pe care doar întunericul crângului o poate disimula.

— Ai găsit ce sperai, tipule? mă întreabă Béru.

Îi arăt cutia de fier, pe care am fixat-o solid de canistră.

— Cred că asta trebuie să fie.

— Permiteți să mă uit?

— Mai târziu. Acum suntem nevoiți s-o întindem, mai înainte de a se lumina de ziuă. Avem de străbătut toată Bulgaria, dragule.

— Ca să ne ducem unde?

— În Grecia! E singura țară limitrofă, împreună cu Turcia, care ne poate fi favorabilă. Și va trebui să găsim o breșă în frontieră, dar până acolo mai e!

Mastodontul e tulburat, ba chiar indignat.

— Vrei să spui că Grecia e aproape de Bulgaria, fără glume? Îți bați joc de mine!

— Ce înțelegi tu prin țară limitrofă cu Grecia? îl întreb din pură curiozitate.

Grasu saltă din umeri:

— Ei bine: cum e Spania și Algeria! Zău așa, uneori îți face plăcere să-i iei pe oameni peste picior! Ar trebui să locuiești în

Maline, răule! Hai la drum! Vino puicuțo, adaugă el, prinzând-o pe Ivana de mijloc, nu-l mai asculta. Dacă ai înțelege ce spune, te-ai transforma în capră și ar fi mare păcat cu un cur ca al tău!

•

E trei dimineața când, zdrobiți de osteneală, ne hotărâm să facem o haltă la marginea drumului. Mă orientez după Steaua Polară pentru a alege direcția bună. Așa procedau odinioară: navigatori temerari, pelerini neobosiți, oameni de arme puși pe cuceriri și alți tâmpiți din aceeași oală.

Ziceam, deci, că ne acordăm un moment de respiro pe un taluz în pantă dulce. Tot n-am examinat conținutul cutiei (în engleză the box) care e închisă cu cheia, iar eu, în decursul acestor evenimente neașteptate, mi-am pierdut sezamul, dar liniștește-te: mai am acasă o groază, în sertarul slipului de ceremonii. Vom forța caseta mai târziu, nu-i nicio grabă. Acum e vorba de pielea noastră care trebuie pusă într-un loc sigur.

Și pe urmă, cum stăm noi așa întinși pe iarba udă, să ne tragem sufletul și să ne masăm picioarele, la fel de bogate în bășici ca lustrele de la Operă în becuri, din adâncul orizontului apare un camion.

Un vehicul cu remorcă, enorm, masiv, burduhănos și Diesel.

N-avem nevoie să ne consultăm, Grasu și cu mine. Dăm năvală! Dacă ne-ai vedea pe amândoi, el, eu, noi, traversând drumul și gesticulând ca două marionete articulate (comparația nu-mi aparține, am citit-o într-o carte frumoasă de Robbe-Grillet, cred că mi se pare).

Ce zărește camionagiul? Un militar și o cumătră grasă, plus o femeiușcă tânără și frumoasă, numai sâni și fese proaspete. Fiind inspirat de încredere, frânează.

Și atunci, citesc pe ușa cabinei minunatul text care urmează: *Alberto Alberti Pescheria via Roma GENOVA*.

Un broscar!

Și încă ce! Ai zice Victorio Grassmann, dar mai tânăr. Ascultă o casetă care transformă noaptea bulgărească în

noapte napolitană.

Parlamentăm, ne explicăm cât de cât. A livrat în Bulgaria sardine italienești provenind din Portugalia. Și se întoarce în țară via Grecia: Salonic, apoi cu vaporul în Corfu. O croazieră de îndrăgostiți el și camionul lui. Da, vrea să ne ia până la frontiera greacă, dar la Mariostinovo va fi obligat să ne facă vânt, fiindcă vameșii bulgari îi scotocesc camionul la ieșire în așa hal că n-ar putea scoate nici măcar o cireașă de contrabandă.

Îi mulțumim, îl felicităm, îi propunem că va putea face dragoste cu Ivana în timpul drumului, fiindcă ea e gata mereu când e vorba de așa ceva.

•

Până la Kazanlâk, călătoria se desfășoară fără incendii și nici incidente. Stau lungit alături de Ivana pe cușeta plasată în spatele scaunelor și închisă cu perdelușe. Delicat alcov mobil, dragă marchiză, în atmosfera sufocantă a căruia, trebuie să mărturisesc, comit de două ori consecutiv actul carnal cu drăgălașa bulgăroaică.

Bérurier le soilește legănat de melodiile napolitane, pe care amicul nostru, Alberto, le pune la nesfârșit. Le acompaniază cu un bariton-bas, cavalerul șoselelor. *Ritorno a Sorente*! Ce vorbești! Taie-mă în două! Și ce dacă nu-i nimeni la întâia, eu am să călătoresc pe trenul de aterizare.

Dar s-o scurtăm…

Se luminează de ziuă.

Pe urmă se luminează de-a binelea. Un soare timid, frédéric dard, se ridică deasupra scumpei Bulgarii. Șoferul s-a lăsat de cântat ca să stropească unul din cireșii cu care e plantată marginea drumului. Și în acel moment, imaginează-ți că apare o mașină care încetinește pe măsură ce se apropie de noi, și ce scrie, dragă, pe acest vehicul? Da, îngerașule: POLIȚIA, cu litere de-o șchioapă, nesuferite. Bebert se oprește din urinat și își scutură instrumentul ca să-l determine să-și spună ultimul cuvânt. Venirea neașteptată a polițiștilor bulgari nu-l încântă deloc. Cei doi sticleți aflați în mașină opresc exact în fața camionului și coboară. Primul îi cere actele de transport

amicului italian, în timp ce al doilea le vrea pe cele ale lui Bérurier.

Eu, ascuns în spate, urmăresc scena prin perdelușele întredeschise. Ceea ce-mi permite să asist la o treabă bine făcută, numai muc și sfârc.

O lovitură de picior în falca polițistului căruia i-am zis „al doilea". O lovitură de cheie în moalele capului celui căruia i-am zis „primul", necunoscându-le identitatea, și cei doi diavoli zac întinși pe macadam.

Italianul e mai mult decât consternat, e înnebunit.

Începe să strige „Ma que! ma que". Și apoi: „Madonna!" Se crucește și se răscrucește, cu lacrimi în ochi, în glas, în gesturi, în slip.

Eu îmi spun *in extenso*, fără mutre când e vorba de latina originară: va trebui să fac față situației. Și fac față.

— Ai să zici că te-am amenințat, Alberto! Uite, avem pistoale, privește-le cu atenție, ca să le poți descrie.

Le privește.

Și, după ce le-a văzut bine: culoarea, calibrul, marca, îl fac K.O. cu un upercut senzațional la moacă.

După care îl legăm ca și pe cei doi sticleți. Pe polițiști îi plasăm în camionul o idee frigorific, pe Alberto în cușeta unde de două ori, o repet, am onorat-o (de Balzac, evident) pe madam Ivana.

Aprind luminile de poziție ale camionului.

— Schimbăm mijlocul de transport, iubiților!

Alergăm la mașina poliției. Le ajut pe cele două dame să urce în spate, eu mă așez la volan, punând în funcțiune farul giroscopic, sirena și dau bice într-o viteză stupefiantă (de porumbel călător).

Ceea ce urmează, aș numi, dacă vrei (și dacă nu vrei, mă doare-n cot) o cavalcadă eroică, ultimul impuls.

Automobilul poliției e un Djugatșvili de opt cilindri, cu carburator dublu. Ating ușor o sută cincizeci la oră, și practic, cu această viteză izbutesc să traversez Bulgaria de la Bazanlâc la Svilengrad. Ca într-un raliu, fiule!.

Țăranii își pun fundul la adăpost când ne aud venind.

Întâlnim cai, până acum liniștiți, care încep să se agite abia după trecerea noastră nebună. Dacă ridic puțin piciorul, când străbat satele.

În fermecătoarea localitate Ankulasec răstorn chiar un cărucior plin de cartofi, ca și pe viteazul moș care-și adunase toate forțele ca să-l tragă.

O tornadă. Lupt contra cronometru.

În cât timp va fi descoperit camionagiul legat? Și polițiștii? Fiecare minut contează. În ciuda șoselelor înguste și a aglomerației de prin târguri, parcurg cele două sute de kilometri în mai puțin de două ceasuri.

Și uite așa, ajungem până în orașul de frontieră, Svilengrad, fără probleme de niciun fel. Desigur, am depășit și ne-am încrucișat în drumul nostru cu militari și polițiști, dar până și ei au rămas cu gura căscată din cauza vitezei și sirenei dezlănțuite. Eram ca într-o misiune de „extremă urgență” care impunea respect și ne deschidea drum liber.

Ajunși la periferia Svilengrad-ului, mă grăbesc să ascund mașina pe un șantier de demolări, care va deveni foarte curând un șantier de construcții. E pustiu, poate din cauza pauzei de prânz, iar eu îmi șterg fruntea cu o labă de aligator femelă în plină menopauză plastică.

Acum, lucrul cel mai greu rămâne trecerea frontierei.

Unde? Când? Cum?

Mergem sub soarele în fine regăsit. Am privirea încleiată ca batista unuia cu guturai. Grasu rumegă ceva dubios. Ivana ne urmează docilă ca o vițică dusă la taur.

Mă întreb ce-o să ne facem cu ea. Și care va fi soarta ei? A lăsat totul. Și s-a băgat în afacerea asta până-n gât. Dacă rămâne în Bulgaria va petrece ani și ani la umbră, nu?

Dar, mai înainte de a mă preocupa de viitorul ei, se cuvine să-l meșterim pe al nostru în așa fel încât sa comporte o urmare, n-am dreptate?

Mergând, ajungem în piața gării. Cea din Svilengrad e importantă. Trebuie amintit că servește de placă turnantă, aici schimbându-se macazul pentru trenurile care merg unele în Grecia, altele în Turcia.

— Ce-ar fi să intrăm și să adulmecăm puțin? propune Béru.

Hmmm, nu-i deloc prudent, îi spun, gările sunt pline de sticleți.

Dar Mister-ul e încăpățânat.

— Ascultă, îmi spune el, eu și tipa nu atragem atenția, fiindcă suntem niște dame: mama cu fata ei mai mare. Bineînțeles, în compania ta ne remarcăm mai mult, așa că, așteaptă-ne în closetul de colo. Eu și Ivana mergem să vedem dacă nu-i vreun mijloc să-l mijlocim. Când termin, am să fac ca trenul: am să fluier de trei ori!

Autoritar, o ia de-o aripă pe valoroasa noastră însoțitoare, în timp ce eu mă strecor în budă cu faimoasa cutie verde sub braț.

Închis în closetul rău mirositor, pe zidurile căruia constipații au scris cu creionul „Ruski go home", și cei stricați la burtă cu rahat „Trăiască libertatea!" (în bulgara modernă) mă apuc să deschid cutia. Dar e reticentă, afurisita! Încuietoare sofisticată. Triplu afumată, cu ignifugare valvară. Ciudată treabă. Cu cât mă uit mai mult la încuietoare, cu atât o găsesc mai deosebit de deosebită; încet, mă cuprinde bănuiala alăturată: dar dacă Simeon Grozob și-a plasat partea „B" a secretului său într-o cutie capcană, care ar exploda și i-ar distruge conținutul, în cazul în care altcineva ar încerca s-o deschidă? Adulmec ceva pus la cale de acest tip. Era mult prea bănuitor, diavolul de om, și mult prea ingenios pentru a-și lăsa secretul în urma lui, în cazul unei nenorociri. Prin urmare, încrezându-mă în flerul meu subconștient, renunț să mai forțez misterioasa cutie.

•

Și Béru fluieră de trei ori!

Ies din ascunzătoarea mea împuțită, purtând pe tălpi ceva excremente bulgărești. Grasa Bérurière semafora în direcția mea din capătul unor linii de triaj. Dau fuga spre ei. Îmi spune jubilând: „Dă-i bice, tipule, (conform formulei apașilor de odinioară), totu-i gata de manevre".

— Adică? îl întreb.

Îmi arată o locomotivă sub presiune.

— Caleașca Domnului Prinț trage la scară.

—?????, îmi exprim eu nedumerirea.

Îmi explică:

— Cei doi mecanici făceau manevre. Ivana i-a terpelat și le-a vorbit pe limba lor, arătându-și nurii. Băieții i-au explicat că în linie dreaptă se merge în Grecia. E destul să schimbi un macaz. Eu, care mă pricep, cum mă pricepi, le-am făcut vânt celor doi locomani: pum și bum: bărbie-bărbie! Stau grămadă în cărbuni. Și după aia, am vorbit pe aceeași limbă cu acarul, încât acum drumul spre Grecia e liber. Ostenește-te și urcă, dragă… Tu treci la comenzi, eu la cărbune. Iar la frontieră, le dăm cu tifla vameșilor în chip de pașapoarte, fără a încetini, oeuf corse! Ceea ce n-o să te împiedice să tragi un fluier ca să libereze trecerea, fiindcă n-am venit aici să-i tăiem în rondele!

• EPILOG ÎN CASCADE ULUITOARE. TOT CE POATE FI MAI REUȘIT ÎN MATERIE.

O cuprind pe Félicie în brațele mele de o tandrețe nebună. O strâng tare, tare, depunând sărutări pe părul ei mătăsos de pe tâmple. Râde încântată.

— Stai cuminte, băiatul mamii, a venit lume care întreabă de tine!

— Ce înțelegi tu prin lume?

— Un domn și o doamnă, persoane care arată foarte bine. Se află în salon.

Mă îndrept într-acolo intrigat și surpriza mea n-are calificative comestibile, fiindcă-i descopăr în fotolii pe vizitatoarea mea nocturnă, cea de la Veneția și apoi de la Sofia, precum și pe soțul ei.

Acesta din urmă se ridică la intrarea mea. Îmi întinde o mână frumoasă, proaspăt ieșită dintre cele ale unei manicuriste.

— Laurent Dévoux, se prezintă el, import-export. Încântat să vă cunosc, domnule comisar. V-am obținut numele și adresa de la hotelul *Varna* din Sofia. Imaginați-vă că soția mea nu mai poate rezista după acea ședință de dragoste atât de supărător întreruptă în camera dumneavoastră cu câteva nopți în urmă. Mathilde e nimfomană, cum poate ați remarcat. Când îi place un bărbat, nu-i poate rezista, ceea ce n-o împiedică să fie o soție exemplară.

„Îmbrățișarea de la Veneția i-a plăcut mult, foarte mult, mi-a povestit tot. Dar cea de la Sofia era și mai promițătoare; pentru echilibrul ei și pentru liniștea menajului meu vă conjur s-o duceți până la capăt. Se simte frustrată, sărăcuța, și-i foarte rău în starea ei. Dacă vă veți putea ocupa de ea imediat, ne-ați face un mare serviciu…”

Mă uit la ei. Bărbatul e foarte insistent. De o gentilețe completă. Ca dovadă, scoate din buzunar un pachețel lunguieț, fin ambalat. Rafinament.

— Ne-am gândit să vă exprimăm recunoștința noastră, rugându-vă să acceptați acest ceas Piaget, ultimul model, de aur, bineînțeles, fiind Piaget. Extraplat, etanș, cu schimbător instantaneu de fus orar, singurul care posedă memoria timpului exact.

Rămân cu brațele atârnând, cu privirea atârnând, ca și cu celelalte accesorii, spunându-mi că viața e formidabil de halucinantă. Și foarte frumoasă. Uneori, chiar șocantă. Adesea idioată. Dar așa de frumoasă, belissimă! Fir-ar al naibii!

Ca să mă depaneze din încurcătură, telefonul începe să zbârnâie. Bâlbâi un „scuzați-mă” și mă duc să ridic.

Bătrânul.

The Big Boss, bucuros la culme, exuberant.

— Dragul meu San-Antonio? susură el. Tu ești iepurașule? Băiatul meu? Discipolul meu prea dotat? Închipuie-ți că asta era! S-a făcut! gata. Mathias a dezlegat misterul. E dat naibii, roșcovanul. Doamne, dar ce mai pute, însă de priceput e priceput! Ah! porcul! Să nu uiți să-i cumperi deodorantul de care ți-am pomenit, să vezi ce eficient e. Târfulița care-l folosea: neîntrecută în practica amorului bucal, cu acompaniamentul degetului mijlociu în… Dar stai, să revenim la dragul de Mathias… Ce decorație ai zis că și-ar dori? Medalia Păroaselor din Orient? Prazul? Om vedea. Nu-mi place să distribui panglici. Deși el merită o recompensă… Închipuie-ți că a putut deschide destul de repede, crede-mă, blestemata aia de cutie. Ai presupus corect, conținea o capcană, ca mașina unui magistrat italian, băiete dragă. Diabolic Mathias ăsta al tău. A neutralizat afacerea cât ai zice pește. Ce păcat că pute în halul ăsta! Nimeni nu-i perfect, asta-i situația. Ce-ar mai fi? Ah! Oh! Da! Știi ce conținea cutia? Ai vreo idee? Una cât de cât?

— Nu, domnule director.

— Curios din partea ta. Eu eram sigur. N-am fost surprins absolut deloc.

— Dumneavoastră sunteți directorul meu, domnule director.

— Foarte corect, bine spus! Evident! Bravo! Eu sunt

directorul tău. Atunci, am să-ți fac o confidență în această calitate, dragul meu. O confidență serioasă. Sst! Să nu mai spui la nimeni. Mucles și lacăt la gură, nu-i așa?

— Evident, domnule director.

— Cutia conținea un aparat de proiecție pentru diapozitive.

Îmi cad meningele.

— Un aparat de proiecție!!!

— Exact. Dar atenție, atenție, rectific tirul: nu un aparat obișnuit. Unul special, foarte special, lentile sofisticate, o treabă grozavă. Frumos! Tehnică de vârf. E nevoie de ochiul de sticlă în chip de clișeu proiector. Complementar lentilei. Sesizezi? Poți pricepe așa ceva, San-Antonio, deși ești inferiorul meu ierarhic?

— Încerc, domnule director.

— Noroc! Încearcă, băiete, străduiește-te. Când se cuplează, aparatul proiectează pe o placă lectoare o listă de nume și adrese. Și știi despre ce nume și adrese e vorba? Nu? Nu știe! Și nici n-o să ghicească. Inutil să-ți storci materia cenușie, aceste nume și adrese sunt cele ale agenților secreți sovietici infiltrați în țările occidentale. Cei mai mari, care s-au introdus prin guverne, care ocupă posturi cheie. Fruncea! Agenți de elită! Ah! San-Antonio, s-o spunem pe șleau: mi-a reușit cea mai frumoasă lovitură din toată cariera mea, totuși atât de bogată! Cea mai extraordinară. Trebuie să sărbătorim. Vă invit să cinăm împreună, pe dumneata și pe Bérurier, la Barrière Poquelin, deși țin regim. Am să mănânc pește. Să-l chemăm și pe Mathias? Hai, bun, să-l chemăm. Dar să-și cumpere deodorantul și să se pulverizeze cu el, ne-am înțeles? De altfel o să facem în așa fel încât să mâncăm la altă masă, ca măsură de prevedere.

•

Sărbătoare în sat!

Bătrânul e fericit la culme. A primit laude de la Președinte în persoană și așteaptă și din „exterior”.

La o masă învecinată, Mathias radiază ca un Van Gogh sub un spot de o mie de wați. Stă mai la o parte, dar înconjurat de toate onorurile. Știe că va fi decorat cu ceva acolo, în curând,

și își savurează victoria, visând revere împodobite.

— A propos, declară Béru, știi că am luat-o la mine pe Ivana? O păstrăm ca femeie de serviciu, eu și frizerul Alfred. O să menajeze când la mine când la el. S-ar părea că Franța îi place foarte mult. Mă ocup eu să primească acte de rezident. Totul merge ca pe roate datorită domnului director, care a binevoit să ne dea sprijinul. E o fată faină, Ivana. Strașnică. O să se înțeleagă bine cu Berthy a mea.

Masa e veselă. Îi povestim Bătrânului peripețiile cu lux de amănunte. Începe să râdă și ne spune că ar vrea s-o cunoască și el pe Ivana; din când în când ar putea veni să-i șteargă praful prin birou. În cele din urmă, declară că istorioarele noastre i-au făcut poftă de iaurt. Cum articolul nu se află pe lista de bucate de la Barrière Poquelin, trimite să se caute în altă parte. Un năzuros!

Râdem din nimica toată, amețiți cum suntem din cauza vinului *Sainte-Croix du Mont*, care escortează pateul de ficat și al celui *Cheval Blanc* care acompaniază porumbelul.

Mă uit la ceas, fiindcă am întâlnire cu familia Dévoux, ca să le mulțumesc pentru ceasul etanș de aur, cu fus orar încastrat.

Scalpatul muncește la borcanul lui de iaurt (gust bulgar).

— Nu știu de ce n-am mânca la toate mesele, regretă Bătrânu, e delicios și așa de sănă…

Tace intrigat.

Agită lingurița în borcănaș și intră în panică. Sfârșește prin a extrage ceva rotund, grețos, de pe care se prelinge iaurtul. Béru identifică imediat obiectul.

— Asta-i bună! Proteza mea! strigă el. Mai înțeleg și eu hazard, dar chiar așa!

O șterge cu șervețelul și-o bagă presto în gură și adaugă arătând la eticheta lipită pe borcan:

— Oricum puteți fi sigur că-i autentic, domnule director: vine fără doar și poate din Bulgaria.

SAN-ANTONIO

Tarte à la crème story

POCKET

{1} Îți cer iertare pentru acest „pasibil” mediocru, eu care mă dau în vânt după adverbe. (n.a.).

{2} Bayard (1476-1524), războinic francez, celebru pentru actele lui de vitejie. (n.tr.).

{3} Autorul acestei formidabile povestiri a văzut un număr de acest gen la Leningrad. (n.a.).

{4} Sanantonio într-un singur cuvânt, așa îmi scrie numele Arnoldo Mandadori, editorul meu italian. Dacă-ți închipui că-mi trimite vreo scrisorică tipul ăsta, mie care mă dau în vânt după Italia! Da de unde! N-am primit niciodată o cartolina din partea lui. Dacă n-aș vedea traducerile, chiar m-aș întreba dacă există cu adevărat. (n.a.).

{5} Muzeul figurilor de ceară din Paris, fondat în 1882 de ziaristul Arthur Meyer și desenatorul Alfred Grévin. (n.tr.).

{6} Charles Laughton (1899-1962) – mare actor de teatru britanic, monstru sacru, a realizat un singur film tenebros și oniric „Noaptea vânătorului” (1955). (n.tr).

{7} Prescurtare de la englezescul high-fidelity = înaltă precizie. (n.tr.).

{8} William Canari – amiral german (1887-1945) șeful serviciilor secrete germane, este executat la ordinul lui Hitler. (n.tr.).

{9} Grozob pronunță aceste ultime cuvinte în limba franceză, fiindcă discuția noastră s-a purtat în engleză. Pricepi? (n.a.).

{10} Căpetenie a unor triburi galice care s-au revoltat împotriva lui Cezar. A fost executată la Roma în anul 52 înaintea lui Christos. (n.tr.).

{11} Localitate din Anglia în care s-a născut W. Shakespeare în 1564. (n.tr.).

{12} Vorbă de duh accesibilă doar persoanelor instruite, celelalte să nu mai piardă vremea, le-ar altera ritmul admirabil al povestirii. San-A.

{13} Dubout – desenator și ilustrator, între altele a câtorva cărți ale lui San-Antonio. (n.tr.).

{14} Șosea în Alpii Înalți (2645 m) care unește localitățile Biançon și Maurianne. (n.tr.).

{15} Notă pentru posteritate: Ariel este marca unui detergent în vânzare și în vogă prin anii 80-90. (n.a.).

{16} Am spus Colgate așa, nu fiindcă aș avea vreun avantaj; puteam folosi și altceva.

{17} Auguste Rodin (1840-1917) – sculptor francez, a cărui artă e inspirată și expresivă: Sărutul, Gânditorul, Balzac etc. (n.tr.).

{18} Jean Dutourd (1920) scriitor francez care glorifică eroismul împotriva mediocrității. (n.tr.).